Mary Kay McComas

Speranță regăsită

Loveswept

MARY KAY McCOMAS

SPERANȚĂ REGĂSITĂ

CAPITOLUL 1

— Când o să fiu mare, o să fiu o mașină de stins incendii.

Femeia, pe jumătate adormită, visa. Umbrele, din mintea ei au început să formeze silueta unei uriașe mașini roșii de stins incendii. Avea farurile ca doi ochi mari, rotunzi, un nas mic și pistruiat, iar apărătoarea lucioasă, din față, era ca o gură care nu se oprea niciodată din mișcare.

— Nu poți fi o mașină de stins incendii, prostule. Ăsta- i un obiect. Trebuie să devii ceva real. Ceva uman. Dorie se întoarse pe partea cealaltă și deschise ochii.

Apăraseră din nou bărbatul și fiii lui. Aerai proaspăt de primăvară timpurie purta ecoul vocilor lor, izbindu- le de geamul deschis.

— Atunci voi fi un pompier și voi conduce o mașină de stins incendii. Pot să fac asta, nu- i așa, tată?

— După câte am auzit, poți să fii orice vrei, amice. Și nu- 1 mai face pe fratele tău prost, a adăugat bărbatul, schimbându- și subtil tonul vocii, în timp ce se adresa primului fiu, apoi celuilalt. Femeii îi plăcea vocea tatălui. Era moale și profundă, ca un râu subteran curgând și penetrând ușor. Ii răsuna în cap de patru ore.

Căscă și- și întinse corpul de- a lungul patului, încordându- și mușchii de parcă încerca să- și iasă din piele. Se ridică să se uite la ceasul deșteptător de pe marginea patul ui, ca să vadă dacă bărbatul și fiii săi veneau sau plecau. Era ora opt și un sfert. Plecau.

Bărbatul, înalt, cu mâini și picioare lungi și subțiri, lat în umeri, purta un echipament sport, albastra. Băieții, unul brunet ca și tatăl său, purta pantaloni asemănători cu ai lui și o jachetă, cel ăl alt era roșcovan și purta o salopetă de un albastra decolorat și o haină de iarnă, din pânză groasă. Ar fi putut să- și potrivească ceasul după ei.

Veneau întotdeauna la ora șapte dimineața și la ora șase seara, apoi plecau de obicei o oră mai târziu. Veneau cu ocamionetă, care avea o cabină mare, vopsită în negru cu argintiu, parcând- o unde

le venea la îndemână în spațiul dintre casă și hambar, ferindu- se să deranjeze vitele de pe pășunile de mai jos, oprindu- se la hambar cel puțin o dată, uneori și de două ori, și apoi plecau. In fiecare zi.

Dorie îi privea câteodată de la fereastra camerei. Băiatul cel mic era drăgălaș și plin de energie. Celălalt băiat avea brațe și picioare lungi și era greoi și stângaci, dând semne că va moșteni statura tatălui său. Tatăl, pe nume Gilliam Howlett, călca cu un pas mare și hotărât, ca și cum știa tot timpul unde se afla și unde mergea. Făcea fiecare pas de parcă era prieten cu fiecare piatră, pietricică sau fir de praf pe care călca și știa că nu va cădea niciodată. II invidia.

— Va ieși astăzi afară? Crezi că o s- o vedem? auzi ea vocea energică și subțire întrebând.

— Nu știu.

— Poate că este bolnavă și nu poate să iasă afară. Poate că ar trebui să intrăm s- o vedem. Vocea băiețașului era pe cât de îngrijorată, pe atât de curioasă.

— Poate că a murit în prima noapte când a ajuns aici. Poate că este înăuntru, putrezind pe podea, cu viermii mișunându- i în ochi și... Băiețelul tresări emoționat și îngrozit, în timp ce tatăl său, apărut pe neașteptate, zise:

— Termină, Fletcher. Doamna se simte bine, Bax. Va ieși și ne vom întâlni, atunci când va, fi pregătită. Urcați, e timpul să mergem.

— Pot să las harta, tată?

— Desigur... De ce nu? veni răspunsul, după o pauză ezitantă.

— Poate că ar trebui să- i scriem un bilet și să- i spunem să nu- i fie teamă de noi.

Dorie ieși din pat și merse în vârful picioarelor până la fereastra care avea jaluzelele ridicate. Deși ridicase atât cât să lase să iasă mirosul de praf vechi și goliciune, era suficient pentru a le auzi vocile și pentru a face să- i înghețe picioarele goale din cauza parafinei ce acoperea podeaua de lemn.

— Nu, spuse Gil încet, respingând ideea de a- i lăsa misterioasei vecine un bilet.

— Ai făcut o treabă bună cu harta. Cred că o să înțeleagă. Grăbește- te acum! Băiețelul se cațără în cabina camionetei, luă cu un sul de hârtie și o luă la fugă spre casă. Ea îi auzise pașii traversând veranda largă de dedesubt. Ușa dublă scârțâi și se închise cu zgomot.

— Pot să conduc? întrebă băiatul mai mare, stând alături de tatăl său pe scaunul șoferului, căutând cheile de contact.

— Nu.

— De ce nu?

— Știi de ce.

— Am luat un D. Ai spus că trebuia să trec la algebră și un D înseamnă că am trecut.

— Nu e și părerea mea.

— Conduc și un 4x4 și un tractor. . .

— Pe proprietate privată, în câmp deschis... spuse tatăl supărat, de parcă ar mai fi avut această discuție.

— ... tot drumul până la familia Beamans.

— ... opt mile în viteza întâi.

— Deci pot să conduc dacă- ți convine ție, adică până nu iau un C la algebră, nu pot să conduc când vreau?

— Ai priceput. Acum urcă- te în mașină, dacă nu vrei să întârzii la școală.

— Cui îi pasă? murmură tânărul, zbenguindu- se prin fața camionetei în timp ce aștepta ca fratele său să- și ocupe locul și închizând apoi portiera cu un gest nervos din încheietura mâinii.

— Mie- mi pasă, spuse Gil, portiera sa închizându- se mult mai încet. Și vezi ce vorbești sau vei muri de bătrânețe înainte să apuci să mai conduci din nou.

— Tată! Tată, uite! Este doamna! Toți trei s- au întors, uitându- se, prin geamul lateral, la fereastra de la etajul doi. Dorie se dădu repede înapoi, dar nu fără să

observe salutul prietenos al băiețelului, curiozitatea

nestăpânită a fratelui său mai mare sau încruntătura îngrijorată a tatălui. Şi- a ţinut răsuflarea un moment sau două, apoi s- a apropiat din nou de marginea ferestrei pentru ca să vadă ce făceau. I- a fost frică un moment; crezând că ar putea veni iar la uşă să ciocăne. Nu era pregătită să primească pe nimeni. În ziua în care s- a mutat, au venit la uşa ei de două ori, prima dată când au ajuns şi apoi înainte să plece. Văzând că nu le răspunde n- au mai încercat s- o deranjeze. Le- a apreciat discreţia. S- a simţit bine stând mai retrasă, până astăzi.

Motorul s- a ambalat, roţile au scrâşnit pe pavajul umed şi ea s- a simţit uşurată când le- a văzut camioneta depărtându- se. Era foarte normal ca familia Howlett să fie curioasă. Incercau să fie vecini buni. Dar ei habar n- aveau ce doreau să vadă sau cât ar costa- o pe ea să se arate. A încercat să nu se simtă vinovată pentru că se ascundea de ei, şi a reuşit. Nu a vrut să vadă sau să fie văzută de nimeni.

Nu simţea nevoia să fie politicoasă şi nu voia să trebuiască să pretindă că e drăguţă. Dacă asta însemna că era nepoliticoasă, nu avea de gând să se simtă vinovată. Se întoarse de la fereastră şi îşi surprinse chipul în oglinda de deasupra scrinului. Dungile roşii ale cicatricei de pe coapsa stângă ieşeau la iveală de sub tricou. Părul scurt, care creştea peste rana vindecată de la tâmpla stingă, ieşea în evidenţă în comparaţie cu părul de un maro- închis de pe partea cealaltă a capului, care atârna în onduleuri peste umărul ei.

Fardul verde- închis şi cearcănele din jurul ochilor, împreună cu firul subţire al cicatricelor de pe obrazul şi bărbia ei, prea evidente pentru a putea fi acoperite cu machiaj, o făcea să se ferească de privirile curioase... Scârba de oameni şi cicatricele o făcură să se îndepărteze de oglindă, dezgustată.

Ferma, pe care o închinase cu trei săptămâni în urmă, era mare, veche şi liniştită. Coborî scările nemaiauzind alt zgomot în afara scârţâitului treptelor de lemn, obişnuitul de acum bâzâit al frigiderului din bucătărie şi zumzăitul gândurilor care nu- i

dădeau pace. Nu era sigură de ce s- a dus direct la ușa de la intrare pentru a lua sulul de hârtie al băiețeluluk Era probabil numai curiozitatea. Poate că era numai faptul că- 1 știa acolo, un lucru care urma s- o bine dispună. Un fapt care a determinat- o să- l ia și să- l arunce pe masa din sufragerie, în drumul ei spre bucătărie. Îl va citi mai târziu, dacă va avea puterea necesară. A pus apa pentru cafea și s- a așezat pe un scaun de bucătărie, așteptând să fiarbă. N- a aruncat nici măcar o privire pe geamul din fața ei, pentru că nu- i păsa nici de vreme, nici de peisajul neted și sobru din Kansas. Scopul ei era să- și elibereze gândul și mintea de emoții, să privească în gol la un punct de pe perete sau la mâinile încleștate, ținute în poală. Cu cât gândea și simțea mai puțin, cu atât se simțea mai bine, deși deseori ațipea epuizată din pricina efortului. . Telefonul a sunat exact când și- a terminat cafeaua. A pus ceașca în chiuvetă și a ridicat receptorul.

— Bună, mamă! spuse Dorie fără ezitare și entuziasm.

— Bună, draga mea, cum te mai simți astăzi?

— Mai bine. Întotdeauna spunea „mai bine”. Dacă n- ar fi fost așa, ar fi avut la ușa de la intrare pe altcineva, nu un băiețel cu un sul de hârtie.

— Ți- au mai trecut ochii, dragă? A mai dispărut umflătura?

— Da, sunt bine.

— Tot vineți?

— Un pic.

— Ce rușine că nasul tău nu s- a vindecat de prima dată. Ce păcat că a trebuit să te mai opereze o dată, ca să ți- 1 potrivească cum trebuie. Eu am crezut că o să ți- 1 reușească de prima dată, dacă tot ai stat în spital pentru picior. Să te întorci iar în spital, după ce ai stat acolo câteva luni ca să te refaci, trebuie să fi fost tare dificil pentru tine.

— Știu. Merse către chiuvetă, de unde luă ceașca, umplând- o din nou. Se putea spune că mama ei avea chef de vorbă în acea dimineață.

— Dar totul a trecut. De acum încolo trebuie să faci doar

exerciții pentru picior, să- ți recapeți puterea și să vii acasă. Cât timp o să mai lipsești?

— Nu se știe precis.

— Ar trebui să te întorci cât poți de repede, știi, ca să nu- ți pierzi serviciul. Ai muncit prea mult pentru a- ți crea situația asta. Toți anii aceia la Facultatea de Medicină, internatul, trei ani de stagiu de specializare. Ai renunțat la atât de multe pentru cariera ta, încât ar fi de neconceput să pierzi acum totul din cauza gnui accident nefericit. O tragedie, într- adevăr, dar cu siguranță o situație pe care poți s- o depășești . Dumnezeu nu ne dă mai mult decât putem duce, știi.

— Așa am auzit și eu. Cinstind vorbind, ea crede că El i- a evaluat răbdarea de această dată.

— Decijeși și te plimbi în fiecare zi, nu- i așa? Era mai ușor s- o lase să creadă asta. Sunt sigură că aerul de țară nu poate să- ți facă decât bine, draga mea.

Deși, trebuie să- ți spun că, atunci când ți- am dat ideea să pleci pentru un timp, n- am crezut niciodată că vei ajunge în acea pustietate din Kansas.

— Nu arăt chiar pentru Clubul Doctorilor, mamă.

— Nu, cred că nu, dar mă gândeau la o stațiune de odihnă sau la niște băi termale. Dorie știa la ce se gândea mama ei. Întotdeauna știuse. Era întru totul previzibilă, și ăsta era unul dintre lucrurile pe care le iubea la ea.

— Bine, oricum nu contează atâta timp cât te refaci. Ai cunoscut pe cineva prin acele locuri? Oamenii de la țară sunt prietenoși, în comparație cu cei de la oraș. Și nici nu trebuie să- ți fie frică să treci de ușa de la intrare. Am auzit că unii fermieri trăiesc foarte bine. Încă ceva ce iubea la mama ei: știa să facă niște aluzii

foarte transparente.

— Nu sunt în stare să mă recăsătoresc, mamă, așa că să lăsăm subiectul acesta, spuse, gândindu- se la Gil, fără să știe de ce.

— In regulă. Ai primit pachetul pe care ți l- am trimis? Carmela

a fost o scumpă, i- am povestit despre problema părului tău și mi- a spus că cel mai bun lucru este să- 1 tunzi cât poți de scurt și apoi să- l lași să crească din nou. A găsit o carte pentru tine cu tot felul de tunsori la care să te uiți.

Sunt atâția oameni aici care te iubesc. Toți întreabă de tine. Nu știu de ce ai avut nevoie să mergi atât de departe ca să te restabilești, când aici sunt cei care ar vrea să te ajute.

— N- am nevoie de nici un ajutor, mamă. Am nevoie numai de timp și de singurătate.

— Da, știu draga mea. Și încerc să înțeleg. Dar mie mi se pare că, atunci când un lucru atât de îngrozitor se întâmplă, cei suferinzi ar vrea să aibă prin preajmă familia și prietenii.

— Sunt numai la o oră de zbor cu avionul și pot să iau legătura cu tine prin telefon ori de câte ori vreau. Doamne, cât timp o să mai aibă discuția asta? Oftă, și privirea ei se opri pe sulul de hârtie de pe masă.

— Bine, aș vrea să mă mai suni din când în când, spuse mama ei puțin iritată. Dacă nu mi- aș fi propus să te sun cel puțin o dată pe zi, n- aș mai fi auzit de tine. Sunt îngrijorată din cauza ta, draga mea, mai ales acum... Dori e lăsă încet receptorul și se întoarse în sufragerie. Desfăcu elasticul în care era prinsă hârtia făcută sul și o desfășură pe masa de lemn de arțar . Era mare și clară, cum numai o hartă desenată cu creioane colorate putea fi. Băiețelul desenase vacile pe pajiștea mare din spatele casei, pusese pomi și chiar și lanurile de grâu erau exact acolo unde trebuiau să fie, plus drumul de pietriș dintre casele lor subliniat cu negru.

Casele erau reprezentate prin două X- uri mari pentru a marca zonele unde se aflau, iar o linie punctată reprezenta drumul ce le unea. Intr- un desen de lingă una dintre case, copilul o reprezentase pe ea, deși nu o văzuseră vreodată. Foarte amuzant era zâmbetul imens de pe fața bărbatului pe care- 1 desenase în curtea din fața casei lui. Pentru prima dată, după luni de zile, un zâmbet a apărut pe buzele ei, ușor și spontan. Trebuie să fi pierdut ore întregi pentru ca să deseneze o

asemenea operă de artă, se gândi ea simțind că un val de căldură îi inundă pieptul. Cu harta în mâini, studiind și cele mai mici detalii, se întoarse în bucătărie.

— … fata lui Midge, Eva? îți amintești?

Aceea care avea o gură oribilă cu doi dinți încălecați?

A avut o mastectomie anul trecut și încă este căsătorită… de optsprezece ani, după câte spunea Midge. Așa că, vezi. . .

— Mamă, o întrerupse ea încet, mie nu mi- e dat să fiu fericită la nesfârșit. Nu mi- e scris să mă căsătoresc și să am copii . Dacă am învățat ceva până acum este că trebuie să iau viața așa cum este ea. Nu poți să forțezi unele lucruri să se întâmple. Nu poți să le oprești să nu se întâmple. Pur și simplu se întâmplă… În cele mai nefericite vremuri și când te aștepți cel mai puțin, adăugă ea în sinea ei, atingând băiețelul zâmbitor de pe hartă… sau nu se întâmplă.

— Sună ca o fatalitate. Iubito, eu. . .

— Mamă? Mamă? o întrerupse ea din nou, pot să te sun eu? Aveam de gând Să mă duc până în oraș și dacă nu plec imediat voi fi prea obosită apoi.

— Desigur, draga mea. Dar știu că vei uita să mă suni așa că te voi suna tot eu mai târziu.

— Bine. Mulțumesc pentru telefon. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, draga mea, și mă bucur că ieși. Dacă se întâmplă să întâlnești vreun fermier înstărit să. . .

Centrul geografic al Statelor Unite- partea continentală- este la două mile nord- vest de Le- banon, Kansas. Doi pași dacă faci în orice direcție, plecând din acest punct, te face să ajungi în mijlocul necunoscutului, exact locul în căutarea căruia se afla Dorie. Un loc izolat, unde nimeni nu o cunoștea unde nu trebuia să fie cunoscută. O sută patruzeci de mile sud- vest, în linie dreapta era mica și monotona așezare numită Colby cel puțin așa ar categorisi- o majoritatea oamenilor . Prim a dată când a trecut cu mașina pe Ronge Street Dorie a numit- o un rai, un sanctuar, un loc sigur unde te poți ascunde. Denver fusese destinația ei inițială. Și a avut

nevoie de mult curaj ca să se răzgândească. Dar când a ieșit de pe autostradă, pentru a- și face plinul cu benzină și pentru a și bandaja piciorul bolnav, și- a amintit ceva despre Colby. Era la începutul lui martie și nici un alt loc nu- și arăta frumusețile ca el în acea perioadă a an ului. Și poate faptul că erau numai câțiva locuitori pe care i- a întâlnit prima dată a făcut- o să rămână aici. Băiatul de la stația de benzină a fost prietenos și eficient, observându- i accentul de Illinois, întrebând- o de destinație și sfătuind- o să conducă atent.

A parcat în oraș pe strada largă, pavată, în fața drogheriei și a mers șchiopătând către o cafenea. O femeie i- a zâmbit și a salutat- o. Dorie s- a oprit și s- a întors pentru ca să vadă dacă femeia se întorsese ca s- o urmărească, dar nu o urmarea.

Intrarea ei în cafenea nu a trecut neobservată, dar a fost privită foarte puțin, având în vedere că era îmbrăcată cu un trenci, avea pe cap un batic și ochelari de soare fumurii, ca și cum ar fi călătorit incognito ca într- un film din anii patruzeci. N- a auzit nici o șoaptă, nici o tuse, n- a văzut nici o privire furișată la adresa ei. Doar un bărbat a salutat- o printr- o ușoară înclinare a capului, în timp ce mergea șchiopătând către un loc liber. Era ca și cum locuitorii din Colby erau deschiși și prietenoși prin naștere și suficient de bine crescuți ca să- și vadă numai de treburile lor. I- a plăcut asta. I- a plăcut și privirea lor . Erau curați, sănătoși și solizi.

Nu purtau costume de comandă, sau culori neobișnuite;nu purtau pantofi cu flecuri metalice... Oameni deosebiți, care nu simțeau nevoia să care arme prin buzunare;care nu căutau victime potențiale să le jefuiască. Era genul de oameni muncitori și care erau mulțumiți de viețile lor.

În acea după- amiază a stat într- o cameră cu oameni străini și mâinile nu i- au tremurat. Pentru prima dată, după săptămâni de zile, se simțea relaxată și în siguranță. Fusese întotdeauna peștele cel mare care se făcea mic pentru a se ascunde pe fundul apei. Acum tremura din cauza vântului și- și strânse trendul.

Asta va fi prima ei amintire din acea după- amiază de iarnă. Nimeni nu părea s- o bage în seamă, era practic pierdută în mulțime.

Încă își mai saluta decizia de a rămâne în Colby când a devenit atentă la zgomotul unui autovehicul care se apropia pe drumul de țară din fața casei. Când camioneta neagră- argintie intră pe drumul pavat, inima începu să- i bată cu putere. Și- a potrivit mai bine ochelarii fumurii pentru a- și acoperi fața și și- a tras eșarfa aproape de obraji, în timp ce aștepta să- i întâlnească pe cei din familia Howlett. Când ieșea pe afară obișnuia să- și ia din precauție un baston pentru a o ajuta la mers, dar aceasta era un fel de ocazie specială și se hotărâse să iasă fără el, sperând că o ciudățenie mai puțin în înfățișarea ei o va face mai plăcută față de băiețel. De altfel, când mergea până la capătul verandei, a descoperit că, ducând o farfurie cu prăjituri într- o mână, ar fi un mic truc ce ar ascunde mersul ei șchiopătat. În loc să întoarcă pentru a lăsa mașina între casă și hambar, camioneta a venit drept spre ea și a oprit la câțiva pași de prima treaptă.

— Dorothy Devries? Bărbatul a oprit motorul și a ieșit din mașină, înainte ca ea să- și dea seama cât de înalt era în realitate față de cât îl vedea ea când se uita de la fereastră. Diferenta a uimit- o.

— Da. Domnul Howlett, nu- i așa?

— Eu sunt Gil, spuse el, urcând treptele Cu un zâmbet dezarmant.

— Eu sunt Dorie. Și- a stăpânit senzația de panică pe care o avea în prezența străinilor și a încercat să- i întoarcă zâmbetul. Avea buzele crispate.

— Mă bucur că te- ai hotărât să ieși din casă. Începusem să ne îngrijorăm din cauza ta.

— Păi, eu... Încerca să se poarte cât mai natural, dar nu prea a reușit și adăugă:

Am fost bolnavă.

— Ar fi trebuit să ne strigi de la fereastră. Poate am fi putut să

te ajutăm. ,

— Nu, răspunse ea repede, realizând că era liniștită. Era un străin pentru ea, dar un străin tare atrăgător.

— Nu am avut o boală obișnuită, adăugă ea, mă refac după un accident. Sunt bine. Eu… uneori e greu să te refaci, și eu nu arăt… El se înclină, coborând privirea pentru un moment, apoi îi zâmbi înțelegător.

— Nu trebuie să- mi explici nimic. Vrem doar să știi că suntem prin preajmă dacă ai nevoie de ceva, asta- i tot, spuse el simplu, ridicând din umeri. O privise cu atenție, căutând să- și imagineze cum ar arăta fără ochelari și fără eșarfă.

— Mulțumesc, spuse ea simțindu- se ușurată și puțin stânjenită dintr- o dată, apreciez buna dumneavoastră vecinătate- se uită înapoi spre camionetă și pentru prima dată își dădu seama că era singur- eu… am pregătit astea pentru băiețelul tău, pentru hartă, pentru invitație. Eu… ei bine, poftim . El luă farfuria cu prăjituri când ea i- o întinse și îi zâmbi.

— Lui Baxter îi plac foarte mult prăjiturile cu ciocolată. Astea sunt o mare greșeală, spuse el, scuturând din cap.

— De ce? Nu era o surpriză pentru ea faptul că încercarea ei de a se apropia de o ființă umană, chiar și de un copil, eșua. Devenise povestea vieții ei.

— Noi, cei din familia Howlett suntem precum câinii. Hrănește-ne și nu vei mai putea scăpă de noi. Privirea lui amuzată, încerca să o întâlnească pe a ei, prin ochelarii fumurii. Suntem o casă plină de bărbați acolo. Eu, băieții, și unchiul meu Matthew. Ni ci odată nu ne îmbuibăm așa, în afară de Crăciun sau de zilele când Matthew este în formă.

— Oh, spuse ea simțindu- se un pic mai bine. Era evident că încerca să fie amabil și prietenos și ca orice altă femeie din lume a fost tentată să sporovăiască cu el. Oricum altă femeie din lume ar fi găsit privirea lui, șireată și scânteietoare, foarte atrăgătoare, zâmbetul său ademenitor, ținuta semeață și înfățișarea irezistibilă… dar ea nu era ca orice altă femeie și nu avea dispoziția

necesară pentru a putea fi fermecată.

— Bine, atunci sper să vă placă la toți, spuse ea, pregătindu- se să intre înapoi în casă, la adăpost de privirile indiscrete.

— O să ne placă, spuse el privind- o cum se întoarce încet spre ușa de la intrare; concediindu- 1.

— Uite, nu sunt sigur ce- o să facem, spuse el sărind grăbit două trepte pentru a- i putea vorbi din față, este evident că nu vrei să fii deranjată, și pot să- l țin pe Baxer departe de tine pentru un timp, dar este... este curios în ceea ce te privește, cred. Este un puști prietenos și... ei bine, ce ai vrea să- i spun? Nu pot să suport să- i spun pur și simplu să stea deoparte. Nu este obișnuit să fie dojenit și. . .

— Dojenit? întrebă ea. Asta ți se pare că- ți cer pentru a avea puțină liniște?

— Nu, spuse el ghicind mânia din vocea ei și răspunzându- i mecanic, ce vrei să faci aici este treaba ta și să- ți spun cinstit puțin îmi pasă, dar vreau să- l pregătesc pentru ceea ce se va întâmplă, dacă va da buzna peste tine. N- am să- l mușc, dacă la asta te referi.

— Bine, spuse el coborând o treaptă, mulțumit, am să- l previn să nu- ți iasă în cale, dar doar în caz că. . .

— Domnule Howlett, spuse ea obosită, prea slăbită pentru a- și ascunde furia, nu trebuie să- ți previi fiul în legătură cu nimic. Nu vreau să supăr pe nimeni. Mai ales pe băiețelul tău. Numai că nu sunt în stare să fiu prea sociabilă. Imi pare rău dacă am fost nepoliticoasă și v- am jignit. Nu asta a fost intenția mea. Eu vreau doar să fiu singură. Ostilitatea lui dispăru odată cu a ei și reîncepu să- i caute, să- i ghicească trăsăturile. Ea se simțea în siguranță în spatele ochelarilor fumurii și putea totodată observa că aceștia- 1 irită.

— Înțeleg, spuse el, deși după tonul vocii sale nu se prea putea spune asta și se ghicea curiozitatea miilor de „de ce- uri” despre autoexilul său, despre viața sa, și- i voi face pe băieții mei să înțeleagă. Nu te vom mai deranja. Dar suntem cei mai apropiați

vecini ai tăi și... ei bine, vrei să- ți dau numărul nostru de telefon, în caz că ai nevoie de ceva?

— Este un număr secret? întrebă ea deschizând ambele uși, înainte de a se întoarce și a- 1 privi prin geam.

— Nu.

— Atunci am o carte de telefon și o să vă sun dacă o să am nevoie de ceva. Mulțumesc. El o salută și o privi de parcă ar mai fi vrut să spună ceva, să o întrebe ceva, să prelungească discuția oricum. Dar prezența sa pe veranda ei îl făcea să se simtă nervos și ea era dornică să nu- i mai fie prin preajmă.

— Spune- i că mi- a plăcut harta lui, vrei?

— Bineînțeles.

— La revedere.

— La revedere. Îi închise ușa în față și oftă ușurată când auzi în sfârșit pașii lui depărtându- se către camionetă. Se rezemă de ușă și- și privi mâinile. Aveau un tremur pe care nu și- l putea stăpâni. Iși încleșta pumnii, înfigându- și unghiile în palme în timp ce- și spunea: Numele lui este Gil Howlett. Este un fermier din Kansas. Are doi băieți. Nu vrea să mă rănească.

Noaptea târziu, mult timp după ce Matthew și băieții se culcaseră, Gil Howlett stătea la fereastra dormitorului său uitându- se la un mic grup de lumini la aproape o milă depărtare. Priveliștea îi era la fel de familiară ca și propriul chip privit în oglindă în fiecare dimineață.

Cunoștea fiecare umbră din noapte la fel cum știa fiecare formă a trenului pe timp de zi. Luminile din zare nu puteau fi decât de la ferma Averback.

Oare femeia aceea nu doarme niciodată? se întrebă. De săptămâni întregi luminile rămâneau aprinse până în zori. Sau poate avea vreun motiv să doannă cu luminile aprinse toată noaptea?

Auzise bârfele despre ea. Văzuse numerele de înmatriculare de Illinois pe Porsche- ul verde, parcat în garaj, și i se spusese că era din Chicago. Până acum se părea că singurul care o privise mai

îndeaproape era Frank Schulman, în dimineața în care ea intrase la el în birou pentru a- 1 întreba dacă știe vreo casă de închiriat cu luna. O cerere oarecum neobișnuită pentru un străin, de fapt pentru oricine altcineva, de vreme ce majoritatea sufletelor din Colby erau ori într- o scurtă trecere prin oraș, ori stăteau o perioadă mult mai îndelungată. Cu toate acestea, Frank îi spusese că erau în oraș câteva case de închiriat. Dar ea insistase pentru ceva în afara orașului, micșorându- și șansele de a găsi ceva. Frank spunea că încercase să nu pară șocat când ea și- a scos ochelarii pentru a se putea uita mai bine pe albumul cu oferte. Dar adevărul era că nu se putuse stăpâni. Ii spusese lui Gil că fața ei arăta ca a luptătorului indian Wliite Seso când pleca la luptă. Luându- și privirile de la acele luminițe, își scoase și- și aranja pantalonii pe marginea scaunului pe care- 1 avea de la mama sa, așa cum făcea în fiecare seară din viata lui de adult.

O femeie misterioasă în Colby, Kansas, era într- adevăr o noutate, dar nu era pentru prima dată când își dezamăgise vecinii cu lipsa de informații privitoare la singura femeie care se afla pe o suprafață de opt mile pătrate în jurul lui. In ceea ce- 1 privește, toate femeile erau misterioase. Fusese căsătorit de două ori și nu cunoscuse nici o femeie mai bine decât o cunoștea pe cea care- i era vecină.

Stinse lumina și se ghemui între pături. Cearceafurile erau reci și- i era dor să aibă lângă el o femeie care să- l încălzească. Ii lipseau șoaptele și mirosul de femeie

mp

. J

A '

când făcea dragoste. Ii era dor să știe că împărțea ceva important cu cineva care ținea la el. Ii lipseau sunetele pe care le fac femeile când sunt fericite și mulțumite. Ii lipseau... Își lovi perna de două ori pentru a lua forma cea mai bună pentru somn. Gândurile despre femei nu i- au făcut bine niciodată. Putea să se descurce multe zile fără o femeie, dar nu era nici cea mai mică

șansă să aducă pe cineva în patul lui... cel puțin asta era de înțeles cât nu întâlnise una.

CAPITOLUL 2

Localnicii au o vorbă: *„După ploile din aprilie, sigur apar florile de mai, dacă însă nu inundă totul ”.*

Această săptămână de ploi din Kansas a fost la fel ca patruzeci de zile și patruzeci de nopți de ploaie oriunde în altă parte. Zilele se succedau noroase, întunecoase și umede și totuși meteorologul de la radio nu părea deloc alarmat. Dorie își petrecu o dimineață întreagă făcând schițe pentru a- și construi o arcă. Era uimitor cum își găsea câte ceva de făcut pentru a- și umple timpul.

Nu era însă pregătită să înfrunte viațaAde dincolo de zidurile bătrânei ferme Averback. Încă extrem de obosită din cauza mersului ei șchiopătat, începuse să urce scările până la etajul al doilea de otte cinci- șase ori pe zi.

Neavând nici o dorință să- și facă planuri de viitor și o curată aversiune față de muncile casnice, lăsă toate mobilele să se acopere de un strat gros de praf. Numai când o mai împingea curiozitatea să descopere ce se ascunde printr- un sertar sau printr- un dulap sau cutie, atunci praful mai putea fi îndepărtat.

Familia Averback avusese trei copii- doi băieți și o fată- și erau vânători pasionați. Băieții practicaseră sporturile din perioada liceului și apoi intraseră în armată. Fata urmase cursurile Universității din Kansas. Unul dintre copii avea la rândul lui un fiu, după cum reieșea din pozele găsite la mansardă. Apoi, brusc, în urmă cu șapte sau opt ani, au plecat toți. Dorio ajunse la concluzia că au fost o familie simpatică.

Gil Howlett trebuia să semene cu ei. A găsit multe fotografii având scrise pe ele numele personajelor, cum ar fi *„Gil cu Mike și Henry”* sau *„Henry și Gil Howlett''* sau *„Beth și Gil Howlett făcându- și plimbarea de seară*

Studiase fotografiile cu o curiozitate și un interes nedisimulat.

A ... .

In unele fotografii, Gil semăna foarte mult cu băiatul său cel mare. Inalt; greoi și

cu mersul legănat. In toate avea același zâmbet larg și luminos

uneori fericit, uneori pizmaș, alteori plin de considerație- stând pe veranda din fața casei.

Era într- adevăr șocant să crezi că Gil Howlett își petrecuse întreaga viață în acele locuri. Desigur, modul cel mai plăcut în care Dorie își petrecea timpul era vizita zilnică a familiei Howlett. Ea și Baxter se jucau de- a v- ați ascunselea.

Dorie se pitea după draperiile vechi și înalte, privindu- 1 cum se îndepărta spre hambar sau spre câmp, căutând- o pe la fiecare fereastră.

Bax îi aducea tot felul de poze intitulate *„Eu, unchiul Mattheyv, Fletcher și tata”* și câinele lui *„Emily”, pisica lui* „Emily” și hamsterii lui Fletcher, ”Ezwz7y ș/ *Elmo*

Ea, în schimb, îi lăsa prăjituri, într- o geantă frigorifică și un termos cu cafea, pe prima treaptă în față, pe verandă. Timp de două săptămâni acest mic aranjament a funcționat mulțumitor. În ciuda ezitărilor lui Gil, Baxter dădea buzna pe verandă ca să lase său să ia un cadou; iar când nu venea, se uita nehotărât la geamurile de la etajul doi apoi își urca băieții în camionetă și pleca.

Era greu pentru el sa se prefacă, știind că ea nu era închisă în casă. A simțit că el ar fi fost mulțumit s- o salute o dată sau de două ori pe zi, fluturându- și mâna. Se părea că începuse să- l deranjeze destul de tare faptul că nu o putea vedea zile întregi. Mai cunoscuse oameni ca el și înainte. Oameni al căror comportament patern era ca un al doilea fel de- a fi și pe care- 1 aplicau tuturor cunoștințelor lor, chiar dacă aveau sau nu nevoie să fie ocrotiți.

Oameni care credeau că toți le sunt prieteni, până în momentul în care această prietenie era trădată. Oameni care întâi aveau încredere și apoi plăteau încrederea avută. Cunoștea foarte bine genul acesta de oameni. Așa fusese și ea.

Fletcher a fost primul care a scos- o pe Dorie din casă.

Era încă începutul primăverii, când într- o după- amiază înainte de a doua vizită a băieților lui Howlett, a auzit zgomote de pași grei pe verandă. Prevăzătoare ca întotdeauna, trecea de la o fereastră

la alta pentru a descoperi cine este intrusul.

L- a zărit stând pe verandă, legănându- se cu spatele la ea. Nu l- a recunoscut de la început și nici nu și- a dat seama ce făcea, dar nu a trecut mult până să- l vadă băgând în gură o prăjitură întreagă. O prăjitură care era pentru Baxter în schimbul unei fotografii cu cel mai mare și roz porc pe care- i văzuse ea vreodată. Deschise ușa de la intrare și păși afară pe verandă. El se ridică repede în picioare, cu o mână în jurul vasului cu prăjituri și cu cealaltă ștergându- și degetele de pantaloni. Expresia feței lui era senină, directă, curioasă, la fel ca a tatălui său, și, uimitor, fără nici o urmă de vinovăție.

— Bună, spuse ea.

— Bună.

— De ce nu te- ai dus la școală astăzi?

— E ședință.

— Este o ședință cu părinții? întrebă ea lăsând ușa să se închidă ușor în spatele ei. Nu era sigură dacă curiozitatea nedisimulată față de cicatricele și paloarea feței ei sau faptul că era un hoț de prăjituri, prins asupra faptei și care mai avea încă tupeul să mai bage în gură o altă prăjitură chiar sub nasul ei, era ceea ce l- a adus aici. Dar era ceva la Fletcher Howlett care i- a plăcut de la început.

— Ședințe de genul celor în care profesorul de algebră îi spune tatălui tău că te străduiești cât poți, sau că nu te ridici la adevărata ta valoare? continuă ea. Sau genul ședințelor asemănătoare examenului de circulație în care poți să iei sau să pierzi carnetul de conducere? Acest gen de ședință?

Fletcher nu păru atât de surprins auzind- o vorbind despre rezultatele sale la algebră, pe cât era de curios să afle sursa de informații.

— Ți- a spus tatăl meu despre asta?

— Nu. Am auzit la radio, spuse ea, sperând că un astfel de răspuns neașteptat nu- 1 va supăra, sau poate că era o emisiune difuzată dis- de- dimineață sub geamul de la dormitorul meu. Nu-

mi aduc bine aminte. Merse după el și se așeză în leagăn pentru a se mai încălzi la soare. La celălalt capăt al verandei era o bicicletă cu cricul pus. Ea zâmbi în sinea ei privind mijlocul de transport al băiatului, apoi spuse calm:

— Mănânci prăjiturile lui Baxter.

— Da, știu. Fletcher se așeză lângă ea și îndreptă vasul cu prăjituri spre ea, oferindu- i una și spuse:

— Acasă trebuie să- i cerem lui voie șă mâncăm una. A vrut să zâmbească, dar s- a răzgândit și a scos un sunet în semn de înțelegere.

— Și eu am un frate mai mic. Și mare parte din copilăria mea mi- am petrecut- o educându- l, pregătindu- l pentru viață.

— Al meu îmi stă ca un nod în gât, spuse el privind- o și zâmbind răutăcios, și nu- 1 învăță nimic. Se referea la tatăl și la unchiul lui.

— Și cu fratele meu și fost la fel. De fapt, dacă nu m- ar fi interesat soarta lui, ar fi ajuns un vagabond. Mama mea era atât de ocupată cu educația mea, să mă învețe regulile cele mai importante, să fiu o fată cuminte... Încât eu a trebuit la rândul meu să mă ocup de educația fratelui meu, să- l învăț totul.

— Cunosc genul, spuse el cu înțelepciune.

— Totuși, zise ea insistând, acestea sunt prăjiturile lui Baxter. Tu nu mi- ai desenat nici un tablou.

— Chiar vrei să- ți desenez? zâmbi el bucuros, provocarea citindu- i- se în ochi. - Poți să desenezi mai frumos ca el?

— Nu.

— Atunci aș prefera mai bine să- mi speli mașina. Ochii lui sclipiră.

— Frumoasă mașină. 71, 911E, 2, 2 litri, injecție automată, 5 viteze. E frumoasă într- adevăr. Băiatul își cunoștea mașinile. Dorie continuă:

— Am cumpărat- o la mâna a doua când eram în facultate. Nu valorează cât o Carrera din același an, dar cine știe. . .

— Chiar vrei să- ți spăl mașina?

— Dacă vrei.

— Nu am cinci ani. Nu lucrez pentru prăjituri să știi.

— O să- ti fac un tort.

— Aș prefera mai bine o plăcintă.

— Cu vișine sau cu mere?

— Cu arahide. Dorie trase aer printre dinți, inspirând.

— Te pricepi la afaceri, zise întinzând mâna pentru a consfinți înțelegerea.

— Știu, răspunse băiatul. Apoi îi luă mâna și i- o strânse scurt . Pentru ca un adolescent să stea de vorbă cu un adult ca de la egal la egal, chiar și în joacă, era un lucru ce- i făcea bine lui Dorie. Majoritatea tineri lor, după experiența sa, erau scârbiți și lipsiți de încredere față de adulți. Era o ușurare să afle că nu toate instinctele sale de bază, cu privire la oameni, au fost distruse. Au stat în tăcere pentru un timp. Tocmai se pregătea să plece, când îi simți privirea asupra ei.

— Nu este politicos să te uiți așa, spuse ea încet, încercând să se stăpânească și să nu- și ascundă fața.

— Îmi pare rău, spuse el privind în altă parte. Dar apoi își întoarse privirea și spuse: - Am crezut că arăți mai rău. Închise și deschise gura de câteva ori ca și cum ar fi vrut să- și ia cuvintele înapoi, dar cuvintele fuseseră rostite. Se încruntă, își mută privirea în altă parte și murmură o altă scuză.

— De fapt, am arătat mult mai rău, spuse ea fiindu- i milă de el. Acum câteva luni arătam ca un hârciog care avea gura plină de alune.

— Cine ți- a făcut asta? întrebă el privind- o cu îngrijorare.

— Nimeni, răspunse ea un pic surprinsă de presupunerea lui . A fost un accident de mașină. Era mult mai complicat decât atât, dar și- a dat seama că dacă nu se mai gândea sau vorbea despre asta și- ar fi putut imagina că a fost un fleac. Și adăugă: - De aceea sunt aici. Pentru a mă odihni și a- mi reface forțele.

— Neiculiță, noi am crezut că te- a bătut careva și te ascundeai aici. Poate un gangster, spuse băiatul cu vădită ușurare.

— Un gangster? Oh, pentru că sunt din Chicago? spuse ea zâmbind mult mai ușor de această dată. Îmi pare rău că sunt așa o dezamăgire pentru voi. Voi, tipii de

colo, probabil că v- ați distrat grozav, pândind după vreo limuzină neagră și după oameni cu serviete- diplomat.

— Nu numai noi:Toată lumea din Colby crede că ești prietena vreunui șmecher, zise el, zdruncinându- i din temelii ideea de invizibilitate și de incognito undeva în orașul de nicăieri . La naiba, era chiar o ditamai celebritate.

— Primim câte cinci sau șase telefoane pe zi de la oameni care vor să știe dacă te- am văzut până acum. Știm când ai fost la IGA. Bax crede că am ESP, pentru că nu pot să- i spun când se va duce după prăjituri cu zahăr sau prăjituri cu ciocolată, sau cu alune și unt. Depinde de ceea ce cumperi în acea zi.

— Oh, asta- i nemaipomenit, spuse ea rezemându- și capul de lanțul cu care era legat leagănul. Ar fi trebuit să știu că așa o să se întâmple. Orășelele mici trăiesc din bârfă. Cum am putut să fiu așa de proastă, așa de... Acum va trebui să plec.

— Nu, nu va trebui, zise el uitându- se la ea de parcă și- ar fi pierdut mințile. Să spui numai adevărul, este plictisitor. Nimănui n- o să- i pese de un simplu accident de mașină. Vor uita toată chestia asta cu gangsterii într- o săptămână. Și nu mai purta ochelarii aceia, eșarfa și trendul. Nu arăți atât de rău. Mâna ei dreaptă acoperi imediat cicatricele roșii și subțiri de pe obrazul drept și de pe bărbie.

— Chiar nu arăt?

— Nu, replică el uimit de ceea ce credea ea. De fapt, tata va fi încântat de faptul că ești chiar drăguță. După cum i- a povestit Frank Shulman, credea că- 1 vei speria de moarte pe Bax.

— Frank Shulman? Agentul imobiliar. Asta se întâmplase cu câteva săptămâni în urmă. Poate că este timpul să mă mai privesc o dată bine în oglindă.

Fletcher făcu un gest vag cu degetul arătător și spuse:

— Va trebui să faci ceva cu părul tău, totuși. Arată cam ciudat.

Ea își pipăi smocul de păr care- i creștea lă tâmpla stângă.

— Aveam de gând să stau în casă până- mi va crește la loc.

— Toată vara? Era indignat. Putea numai să se uite la el și- n minte îi venea lucrul pe care- 1 evitase tot mereu. Oamenii. Cât timp putea să- i mai evite? Era suficient de vanitoasă pentru a admite că cicatricele și mersul șchiopătat erau scuze bune pentru ca să se ferească de ochii lor. Dar ce se va întâmplă când piciorul se va vindeca, cicatricele nu se vor mai cunoaște și părul ei va avea aceeași lungime la ambele tâmple? Atunci ce- o să facă?

— Cred că o să intru să trag un pui de somn, spuse ea găsind o soluție. Somnul fusese răspunsul tuturor întrebărilor din aceste zile. Lin simptom major de stare depresivă, știuse, dar când totul va reveni la normal. . .

— Pot să mă mai întorc? îl auzi pe Fletcher întrebând, în timp ce deschidea ușa. Nu în fiecare zi, dar poate altădată?

— Bineînțeles. Apoi, în timp ce aproape adormea în ușă, își aduse aminte de înțelegerea lor.

— Nu uita de mașina mea.

— Nu voi uita. Se simțea de parcă un vampir ar fi supt toată viața și energia din trapul ei. Nu a putut nici măcar să închidă ușa și să urce scările până la pat. Se prăbuși pe somieră, știind că o așa senzație instantanee de oboseală îi spune ceva, dar ignoră acest lucru. Ii era frig. Se ridică în capul oaselor și trase pătura de la picioarele patului, apoi se înfășură în *ea. ” Tatăl meu va fi încântat de faptul că ești chiar drăguță” . Cuvintele* plutiră prin mintea ei de două ori înainte ca totul să dispară.

— Drăguță, hă? medita ea, câteva ore mai târziu, în fața oglinzii de la baie. Dormise toată după- amiaza, trezindu- se exact la timp pentru a reumple coșulețul cu prăjituri pentru Baxter, când auzi camioneta tocmai sosind.

I- a urmărit de la ferestre, cât timp Gil și băieții lui au coborât din mașină și, ca de obicei, și- a ținut respirația până când s- a convins că nu veneau la ușa ei.

Comportamentul lui Fletcher o încurca. El coborî din mașină, îl

aşteptă pe Baxter să- l urmeze, îl urmări cum sare pe verandă pentru coşuleţul cu prăjituri şi apoi toţi trei au plecat pe câmpul din spatele casei, fără să arunce o privire în urmă. Oare nu- i spusese că era drăguţă nedeghizată?

Din nou îşi cercetă faţa în oglindă. Tot ce putea vedea erau cicatricele, roşii şi urâte, pe obraz şi de- a lungul bărbiei.

— Copile, nu prea ai gusturi la femei, spuse ea stingând lumina şi ieşind.

Era încă devreme, probabil era nouă şi după atâta somn în acea după- amiază nu se aştepta să se întoarcă prea curând în pat. Spălase deja vasele- ocupaţie care făcea parte din programul cu care trebuia să se obişnuiască şi pe care- 1 începuse cu o săptămână în urmă. Nu prea obişnuise să se uite la televizor înainte şi nu

ZY

prea- şi umplea timpul cu televizorul nici acum. In general, citea când nu putea dormi. Cărţi de specialitate, din cele realiste despre sânge, despre traume, despre vindecarea arsurilor, deşi nu o prea interesau.

Deschise uşa de la intrare şi inspiră adânc aerul plăcut de noapte de primăvară. Neintenţionat, deschise şi cealaltă uşă de plasă şi ieşi afară pe verandă. Leagănul o ademenea suav luminat de ^becurile din casă. Se aşeză în el de- a latul, învelindu- şi cu rochia lungă genunchii îndoiţi şi picioarele goale, înfiorându- se de adierea rece a vântului de preerie. Privi stelele cum se legănau în linişte pe

cerul negru. Sclipeau ca o mulţime de cristale din vitrina unei librării ultramoderne, liniştind- o şi limpezindu- i mintea. Încă o dată se simţea mică şi neînsemnată, nevăzută de stele, ascunsă şi ocrotită în noapte. Rămase aşa pentru multă vreme, lipsită de orice emoţie, mulţumită să lase lumea şi timpul să treacă pe lângă ea. Gil Howlett o privea din păşunea îngrădită, de la mai puţin de o sută de metri distantă.

N- avea de gând s- o deranjeze. Urase noapte bună familiei sale,

o oră mai devreme, și urcase apoi să se culce. Nu putuse dormi. Privise luminile din depărtare o vreme, înainte de a coborî în bucătărie pe scările din spate pentru a lua un pahar cu apă. Putea auzi programul pe care Matthew îl urmărea la televizor din camera alăturată. Ușa din spate era deschisă către aerul răcoros al nopții. Fără să poată vedea grâul încă verde de pe câmp sau să poată distinge conturul vacilor strânse laolaltă, se delecta cu spațiul vast și gol. Mile și mile de nimic, doar el și pământul, cerul atârnând jos și stelele părând să le poată atinge. Mintea începu să hoinărească și la fel și picioarele. Dacă ar fi trebuit să se descrie într- un singur cuvânt, acesta nu ar fi profund.

Dar câteodată, și de obicei în perioadele de singurătate, viața se scurgea greu și apăsător . Retrăi a durerea pierderilor una câte una. Și le imagina, încerca să și le mai închipuie, umplându- i realitatea, făcând compromisuri, negociind cu ele și

z

apoi abandonându- le pe toate. Înverșunarea creștea în el cu furie. Cu un efort, care era din ce în ce mai puțin accentuat odată cu trecerea timpului, îndepărtă golul din inima sa. Băieții lui, prietenii lui, casa lui. Se socotea un om norocos. Unele lucruri nu mi se pot întâmplă mie, își aminti el visător, privind în urmă și dându- și seama că parcursese o distanță considerabilă de la casa lui, mai mult de jumătate de distanță până la ferma Averback, de fapt. Nu mai erau luminițele de pe cer la orizont, ci luminile blânde care se vedeau la geamurile casei. O priveliște obișnuită, din copilărie. Oare de câte ori nu parcursese el drumul de o milă până la casa Averback, traversând drumul, sărind gardul, alegându- și cu grijă calea peste pășune?

O făcuse din obișnuință și- și zâmbise în sinea lui când a auzit ușa, dinspre veranda casei Averback, deschizându- se așa cum o auzise de mii de ori înainte când familia Averback îl aștepta. Numai că el nu mai era un copil și familia Averback plecase. Persoana din ușă stătea în umbră, dar v era fără îndoială conturul unei femei. Parcă plutise venind către el și așezându- se în leagăn.

O privi câteva minute până nu se mai mișcă și atunci porni. Făcu câțiva pași încet până ajunse la gard. De acolo îi urmări privirea lipsită de orice emoție îndreptată

U . J

către stele, el fiind aproape invizibil pe întuneric. Nu și- o putea imagina stând singură în casă, bolnavă și slăbită. Cine era oare această femeie care nu avea pe nimeni s- o îngrijească? Nici familie, nici prieteni. De ce plecase ea din locurile pe care le cunoștea pentru a veni aici, în acest oraș îndepărtat în care nu cunoște pe nimeni și de ce se încuiase în casa aceea?

Era o întrebare care- 1 încurca și- l intriga în același timp. Privind- o și gândindu- se la ea, își aduse aminte de ceea ce- i povestise Fletcher, în acea seară la cină, în legătură cu întâlnirea lor și Gil își aduse aminte încă o dată, profund și cu putere, cât de norocos era.

— Nici tu nu poți să dormi? întrebă el, vorbind cât de încet putea pentru a nu o speria. Dar degeaba. Ea lăsă să- i scape un țipăt ușor și se ridica brusc în picioare.

— Îmi pare rău. Chiar dregându- mi vocea te- ai fi speriat la fel de tare. Și mi- am zis că de ce să mai irosesc o respirație. Dorie își prinse mâinile una de alta ținându- le în față când începuseră să- i tremure. Îi recunoscuse vocea și- i ghicea vag silueta înaltă în lumina lunii. N- a spus nimic, nici n- ar fi putut, având un nod în gât din cauza sperieturii. L- a văzut sărind gardul dintr- o singură mișcare și a simțit un impuls de a fugi în casă și a încuia ușa după ea, în timp ce el se îndrepta spre ea.

— Frumoasă noapte, spuse el ajungând în mijlocul verandei . Eram prin vecini și mi- am zis să trec pe la tine ca să împrumut o ceașcă de zahăr, mai zise el, găsind toate scuzele care- i veneau în minte pentru această vizită neașteptată.

Ea nu a zâmbit și arăta încă destul de speriată, ceea ce- 1 făcu pe el să- și dorească să se fi dus acasă, fără s- o mai deranjeze. In să ceva l- a făcut să continue să meargă spre ea.

— Îmi pare rău că te- am speriat, spuse el din nou în șoaptă.

Ieșisem să mă plimb prin mijlocul pășunii, încercând să mă regăsesc. M- am gândit să trec și să văd ce faci.

— Sunt bine, spuse ea. Și chiar ar fi fost, dacă inima nu i- ar fi bătut atât de puternic, ca de altfel oricărei femei când se află în preajma unui bărbat atrăgător, ai cărui ochi pun întrebări și contra- răspunsuri, fără voia ei.

Pentru a vorbi cinstit s- ar fi simțit bine fără prezența lui. Încerca de fapt să, se convingă că tremurul din interiorul ei se datora acestui necunoscut apărut în viața ei. Știuse după ultima lui vizită că era atrasă de el, cerceta atentă fotografiile, îl aștepta să- l vadă în fiecare zi, plăcându- i felul lui de a merge, ascultându- i vocea. Totuși, a fi atrasă de un bărbat în situația în care se afla ea acum, nu era în planurile ei, în acel moment.

<J

— Câmpurile astea trebuie să se fi mărit de când eram eu copil. Obișnuiam să alerg peste ele, fără să mă satur. M- au cam obosit în vara asta. Pot să iau un loc pe leagăn pentru câteva minute? Să- mi recapăt respirația?

— Desigur. Nu- i ușura deloc situația. Nu- i oferise nici o bere sau un pahar cu apă măcar. Pur și simplu ea stătea acolo, cuprinzându- și umerii cu mâinile, în timp ce el se așeza.

— In sfârșit a venit primăvara, nu- i așa? întrebă el, lovindu- și genunchii cu mâinile în timp ce privea în întuneric. O putea simți cum îl urmărește cu privirea.

— Așa se pare, spuse ea când el își întoarse privirea asupra ei așteptând desigur un răspuns.

— A fost o iarnă lungă, continuă.

Discutaseră deja despre vreme, iar cunoștințele lor fiind prea sărace pentru a vorbi despre politică sau religie, o liniște grea se abătu peste ei. Erau amândoi pe deplin conștienți de prezența celuilalt, de forma și mărimea lor în spațiu din jurul leagănului; de aceea nici unul nu făcea nici cea mai mică mișcare; doar respirau. Lui Dorie îi era teamă că se va auzi inima ei bătând cu putere.

— Am stat destul în leagăn, remarcă el pentru a sparge tăcerea. Vocea lui părea foarte îndepărtată.

— Cu Beth? El își întoarse brusc fața către ea. Părea teribil de jenată. Ce i- o fi venit să întrebe asta?

— O știi pe Beth? întrebă el uimit dar nu jignit.

— Din pozele din casă, murmură ea simțindu- se prost. Pozele de când erați la plimbare. El încuviință.

— Probabil că au luat pozele de la nuntă cu ei.

— Unde a plecat familia Averback? Au lăsat atâtea lucruri ai ci, ca și cum ar avea de gând să se întoarcă în curând. Ca și cum ar fi plecat în vacanță.

— Mike și Henry s- au mutat amândoi în Wichita, după ce au terminat colegiul, și apoi… după moartea lui Beth, bătrânul Henry și cu Janice s- au mutat și ei acolo, pentru a fi aproape de nepoți. Vin în vizită de trei sau patru ori pe an și de obicei stau la noi. Cred că îi leagă prea multe amintiri de casa asta. Ea se lăsă să alunece lângă el pe leagăn și întrebă încet:

— Beth a murit aici? El dădu din cap afirmativ.

— Ce trist, spuse ea, lăsându- se pe spătarul leagănului, simțind o neașteptată și adâncă simpatie față de familia Averback. Avea destulă experiență în aflarea necazurilor altor oameni, împreună cu experiența acumulată datorită propriilor necazuri, și- i înțelegea pe cei din familia Averback, deși nu- i cunoscuse niciodată.

Înn

Și- i simțea lipsa lui Beth, de parcă ar fi întâlnit- o vreodată în acea casă. Probabil că obiectivitatea i- a fost schimbată de o nouă viziune asupra morții, pe care și- o formase datorită accidentului.

— Era foarte tânără?

— Prea tânără pentru ca să moară, însă până la urmă moartea a venit ca o ușurare, spuse el privind în noapte, vorbind de parcă s- ar fi aflat foarte departe. - Câteodată este foarte greu să- ți amintești vremurile bune. Toți anii aceia petrecuți înainte ca ea să se îmbolnăvească. Picioarele ei erau reci. Și le ridică și le înfășură

cu halatul.

— Ați rămas prieteni apropiați, atunci, după plimbare? Era mai mult o întrebare decât un comentariu și, dintr- un motiv ciudat, el era încruntat când se întoarse s- o privească. Incet, buzele lui schițară un zâmbet ironic, clipi și încuviință.

— Da, zise el aproape amuzat. Cred că poți spune că am rămas apropiați după plimbare. L- am făcut pe Fletcher împreună.

CAPITOLUL 3

Dorie își opri respirația. Se simțea ca și cum ar fi nimerit într-un teren minat și nu mai putea face următorul pas.

— Îmi pare rău, n- am știut. El dădu din umeri.

— Credeam că știai. Credeam că ți- a spus Fletcher după-amiază.

— Nu, el... Nu. Nu mi- a vorbit despre asta.

— A fost demult. Eu m- am recăsătorit . Apoi l- am avut pe Baxter. Câteodată, totul nu mi se pare decât un vis, spuse el . Apoi, respirând ușor, atât de ușor ca adierea vântului peste câmpie, murmură: Un adevărat coșmar.

— Asta pare o fermă frumoasă, zise ea îndreptându- se, în timp ce schimbă subiectul și fiind pregătită pentru trosnitura din mușchiul piciorului stâng, care o făcu să lăcrimeze. Iși mușcă buza de jos de durere, așteptând să- i treacă și să- și limpezească vederea. Nu putea vedea prea limpede în afara geamurilor luminate, a câtorva umbre și a cerului, dar se îndreptă către gard, privind în întuneric, distanțându- se fizic și emoțional . Nu voia să- l audă vorbind despre coșmarurile lui. Nu voia să știe nimic despre durerea lui. Avea propriii ei demoni cu care se lupta, propriile ei răni de vindecat.

— Crezi că familia Averback se va mai întoarce vreodată aici? întrebă, adulmecând câmpia, gândindu- se la eternitatea ei și la indiferența ei față de viețile celor care o lucrau.

— Nu, răspunse el rezemându- și spatele de leagăn. Privirea lui se înălță ușor privindu- i spatele. Era înaltă și poate puțin prea slabă. Părul ei negru, având partemai lungă spre el, prindea razele de lumină de la fereastră, transformându- le în șuvițe luminoase de un roșu- închis. Profilul ei acoperit de umbre și lumini era fin și delicat, cu ochi mari, migdal ați și pomeți proeminenți. Se gândi că fusese foarte frumoasă odată, deși credea că Fletcher o subevaluase puțin, zicând că era cam urâțică acum.

— Dacă Fletcher se va hotărî să rămână aici, probabil o să- i lase lui ferma, zise el. Ea îi urmărise pe cei din familia Howlett

timp de aproape o lună și în afara câtorva mici neînțelegeri în ceea ce privește dreptul de a conduce, nu părea să mai existe un alt motiv de neînțelegere între tată și fiu.

— Și de ce 11- ar rămâne aici? întrebă ea.

— Kansas- ul exportă. Ea își întoarse privirea către el. El continuă:

— Se pare că nu prea contează că noi ieșim mereu pe primul sau al doilea loc la producția de grâu. Sau că noi creștem atâtea vite în fiecare an, încât hrănim jumătate din națiune. Sau că producem energie peste nevoile noastre interne. Sau că industria noastră aerospațială- cum ar fi Cessna, Beech, Learjet, Boeing- sunt niște jucării față de avioanele particulare sau de pe rutele interne care încă se produc în Wichita. Kansas- ul este cel mai renumit pentru export. Copiii lui. Am dat naștere la președinți și oameni aleși și ei s- au pierdut în vânt.

— Nu poți să ții băieții la fermă, nu- i așa? întrebă ea, întorcându- se pentru a se sprijini de gărdulețul de lângă verandă, stăpânindu- se cu greu din cauza picioarelor înghețate. Vocea lui o mai încălzi. Prezența lui o făcea să nu mai acorde importanță cuvintelor cu care el îi explica anumite boli, cum ar fi pneumonia sau degeratul.

— La fel se întâmplă și cu fetele, spuse el zâmbindu- i. Matthey spune că dacă fetele ar rămâne aici, ar rămâne și băieții. El este convins că ideea ca bărbații să trăiască împreună în grupuri, în peșteri, a fost ideea unei femei. Și satele au fost inventate pentru ca ea să poată să hoinărească de la unul la altul, cumpărând de la cele mai drăguțe până la cele mai fastuase paturi. Dorie ar fi putut obiecta față de această teorie, dacă nu ar fi fost plauzibilă. Totuși râse. Era un sunet pe care aproape că- 1 uitase. Un sunet pe care Gil nu- 1 va uita curând.

— Sunt bucuroasă, pentru că el a hotărât să rămână la fermă. Ar fi putut produce serioase pagube în domeniul sociologiei, spuse ea furițându- și privirea când se surprinse împărtășind cu el ceva mai mult decât o flecăreală amuzantă, ceva mult mai intim cum

ar fi o profundă înțelegere.

— El își va crea o nouă imagine cu siguranță, dar va fi mai bine decât crezi. Iubește femeile. Le este profund îndatorat pentru ideea cu mâncărurile „la minut” și a cuptoarelor cu microunde. Ea râse. Devenind mai îndrăzneață întrebă:

u . J

— Ce vei face dacă Fletcher va dori să plece? A vorbit deja despre asta?

— Nu, dar nici eu 11- am deschis subiectul. Nu, până nu mă hotărăsc eu. Și s- ar putea să fie prea târziu pentru băieții mei să mai poată facă ceva în legătura cu asta. Bineînțeles, sper să se hotărască să rămână, dar dacă va simți că trebuie să plece, voi înțelege și asta. Grâul și vitele nu reprezintă totul pe lume. Lucrul la fermă nu este la îndemâna oricui.

— Tu ai plecat atunci. Și te- ai întors? El aprobă.

— Nu a mers.

— De ce? Ce s- a întâmplat. Ea îi punea o mulțime de întrebări și el era gata să- i răspundă când îl opri:.

— Îmi pare rău. Asta nu- i treaba mea. Fletcher s- a hotărât deja ce o să devină?

El râse.

— Un învingător în cursele Indy, dacă stilul lui de condus îți spune ceva. Dar mai întâi trebuie să obțină permisul de conducere.

— Oh. Nici nu- 1 are încă, nu- i așa? întrebă ea, minunându-se de răbdarea pe care o avea Gil cu fiul său.

— Are o autorizație, dar peste câteva luni va împlini șaisprezece ani. Este destul de greu pentru el. Conduce camionete și tractoare pe aici de când avea zece sau doisprezece ani. Ea dădu aprobator din cap în semn de înțelegere.

— Ai niște băieți minunați, domnule Howlett.

— Gil, oftă el. Mulțumesc, da am. Sunt un om norocos. A fost un om norocos și ea era bucuroasă că știa asta.

— Dar tu? o întrebă el. Ce vei face la Chicago? Ce pot face

doctorii când nu- și mai pot profesa meseria? se întrebă ea și nu pentru prima dată. Ce faci când mirosul de spital îți dă dureri de cap; când vederea sângelui îți dă fiori pe șira spinării și- ți întoarce stomacul pe dos; când oamenii bolnavi sau răniți te îngrozesc? Ce te faci atunci?

— Sunt... doctor era să spună. Un medic, încercă ea din nou. Doctorii se vindecă singuri! Cuvintele- i răsunau în minte, crescând în intensitate, făcând- o să se clatine ca un vâslaș într- o barcă pe timpul unei furtuni de vară ivite brusc. . .

Secretară... În biroul unui doctor, spuse ea, găsind o soluție de compromis. Nu mai sunt sigură că mă voi întoarce să lucrez acolo după ce mă voi reface. Cred că poți spune că sunt între două slujbe acum. El era înțelegător și o aprobă. Secretarele doctorilor ar trebui să câștige o grămadă de bani. Un asemenea *Porche* la ea în garaj. Închirierea unei ferme pe timp nelimitat. Gil se gândea că secretarele medicilor sunt bine plătite, dacă nu cumva banii ei proveneau din altă parte.

— Nu ești căsătorită, zise el bazându- se pe observații evidente. Nici soț, nici inel,

WV^3

<fl

nici un accent în vocea ei asemănător cu al unei femei fără ocupație, și evident, o uriașă sumă de bani, după divorț, o fereau de grijile financiare.

— Nu.

— Divorțată?

— Acum patru ani . El se aplecă aprobator, mulțumit.

— Se întâmplă și celor mai buni dintre noi, zise el, întrebându- se dacă fostul ei soț terminase cu băutura după pierderea ei, așa cum făcuse el. Săracul de el.

Dintr- o dată nu mai simți aceeași simpatie, aceeași prietenie sau atracție față de ea, așa cum simțise cu câteva clipe în urmă.

— Cred că te- am ținut destul aici în frig, zise el, ridicându- se în picioare. Nu aveam de gând, atunci când mi- am oferit ajutorul,

să te fac să îngheți atât de rău.

— Nu- i nimic, replică ea amuzată de realitate.

Nu mi- e frig deloc și... nu- mi dădusem seama cât de singură eram până acum. Mă bucur că te- ai oprit pe la mine. Singurătatea era ceva obișnuit pentru ea. Gândul că o va lăsa singură în acea casă veche nu o făcea să se simtă prea bine.

— Sună- mă, dacă ai nevoie de ceva, spuse el, mai mult pentru că așa era obiceiul prin Kansas. il urmări cu privirea cum cobora treptele grăbit. El îi mai aruncă o privire în timp ce se îndepărta spre pășune. Era prea firavă, hotărî el, prea plină de sine, prea mult ca o femeie vulnerabilă aflată în weekend.

— De ce ai venit aici? întrebă el, rostind întrebarea la fel de brusc pe cât de brusc se întoarse către ea. Știuse că este o fermă deosebită, dar de ce la Colby? De ce ai plecat din Chicago? Nu ai familie? Sau prieteni? Nu ai pe nimeni care să aibă grijă de tine? Era o întrebare cinstită, oricum una la care se aștepta.

— Nu am nevoie să fiu ocrotită de nimeni, spuse ea netulburată, am nevoie să mă refac. Să fiu din nou ca înainte! Da. Era corect.

— Sună ca un plan bun, zise el negăsind altceva să spună, îți doresc să reușești. - Mulțumesc. Noapte bună!

Gata cu somnul de după- amiază.

Se învârtea prin casă fără să se odihnească până când cădea frântă. Depresiunile sale nervoase erau un lucru obișnuit în viața ei. Le aveau și pacienții ei. Le aveau și colegii ei. Le avea aproape toată lumea din Chicago pe timpul iernii. Chiar și mama ei era dărâmată uneori. Cunoștea simptomele.

Pentru o vreme, starea aceasta o îngrijoră. Era de așteptat. Era de înțeles. Și doctorii erau oameni. Și aveau probleme, greutăți și căderi nervoase la fel ca toți ceilalți. Să fii om era oare un lucru bun?

Totuși, să fii om și să te cunoști atât de bine, să poți prezice și diagnostica, îți mai lua din pofta și entuziasmul de viață. A fi în stare să atribui fiecare durere din trupul tău unui anumit mușchi sau cauze era plictisitor și obositor.

Atribuirea fiecărui gând delăsător, fiecărei păreri nefavorabile despre lume, fiecărui act impulsiv sau ciudat, fiecărui pui de somn de la prânz și fiecărei decizii pe care o lua fără entuziasm, unui lucru atât de obișnuit cum ar fi traumatismul depresiv, era... La naiba, totul era doar o amăgeală.

Totul era monoton și plictisitor. Dându- și seama de toate astea, Dorie își zise că a sosit vremea să uite trecutul și să se ocupe de viitor! Care era viitorul ei? Bună întrebare. Soluția ei era destul de limitată ca posibilități. Stătea toată ziua, fără să se mai bage în pat, nefiind pregătită să se întoarcă acasă și la lucru.

Foarte curând căzu pradă unei unde de disperare. Și nu poți așa, pur și simplu să ieși din ea. Trebuie să te lupți, să te zbați. Pentru început, hotărî să încerce.

— Tată! Uite! Este doamna!exclamă Baxter într- o dimineață, arătând către fereastră și zgâindu- se în timp ce mergeau către mașină, întorcându- se de la hambar.

Gil și Fletcher priviră în sus. Fletcher zâmbi, dar Gil era serios.

— Bună! Bună! Te văd! Dorie zâmbi către ei și le făcu semne de salut cu mâna.

— Te simți mai bine acum? Ai tenninat cu boala? strigă el.

Ea deschise fereastra și le răspunse:

— Mă simt mai bine. Iți mulțumesc pentru desene. Mi- ai mai adus încă unul?

— Nu, nu am avut timp. Ieri, după școală, a trebuit să mergem la doctorul lui Matthew. Are un gol în stomac și mațele i s- au înțepenit în el și dacă nu- 1 lasă pe doctorul Beesley să se uite, nu va putea să mai meargă la toaletă, spuse el dintr- o răsuflare.

— Oh, Doamne. A spus că are hernie? a întrebat ea. Așa spera.

— Da. Perspicacitatea ei îl incită. Ai și tu?

— Nu încă, spuse ea, gândindu- se la toate trupurile acelea goale, pe care le ajutase să se ridice de pe o taiga pe alta și înapoi.

— La revedere, Fletcher.

— La revedere, zi se el, făcându- i cu mâna. Voia să- i vorbească lui Gil, dar parcă nu i- ar vorbi lui. Absurd... probabil încă o

manifestare a dezorientării ei.

— Ce faceți voi acolo în fiecare zi? întrebă ea, arătând din cap spre pășunea din spatele casei.

— Controlăm vitele, răspunse Bexter, de parcă ce altceva ar fi putut face.

— Le controlați, de ce?

— Vrem să fim siguri că au suficientă mâncare și apă, și că toate stau în picioare.

Dacă le vedem că stau jos, mergem să vedem dacă pot sta în picioare și în felul acesta ne dăm seama dacă nu cumva este bolnavă.

— Dacă nu sunt bolnave, îl corectă tatăl său automat.

— Dacă nu sunt bolnave.

— Și trebuie să faceți asta de două ori pe zi?

— Este cel mai bine, spuse Baxter ca un fermier bătrân și înțelept. Uneori, una dintre ele se îmbolnăvește și apoi toate celelalte se îmbolnăvesc foarte repede.

— Înțeleg. Probabil că este cel mai bine să controlezi treburile astea, zise ea. Plecați la școală acum?

— Da.

— Atunci vă doresc o zi bună.

— Mulțumesc. Și ție la fel, spuse el, făcându- i cu mâna și urcându- se în mașină. - Mulțumesc. Apoi, în timp ce fratele său aștepta să- l urmeze în mașină, ea se gândi să adauge:

— Și ție, Fletcher. El îi aruncă o privire peste umăr în semn de „mulțumesc" și închise portiera cu un mic zâmbet pe față. Instinctiv privirea ei o întâlni pe a lui Gil. Inima începu să- i bată nebunește și avu o pornire mai mult să râdă decât să se retragă speriată.

— Ai nevoie de ceva? întrebă el politicos, cercetând- o cu aceeași privire pătrunzătoare. In acel moment se simți neajutorată.

— Și eu aveam de gând să te întreb același lucru. Mă voi duce în oraș, în dimineața asta. Pot să- ți aduc ceva?

— Nu- mi aduc aminte să am nevoie de ceva. Mulțumesc,

oricum.

— Poți să- mi recomanzi un coafor bun?

— Noi mergem la magazinul lui Ed Barber, spuse Baxter, urcându- se peste fratele său pentru a ajunge la geam. A fost imediat înghiontit cu un umăr pentru a trece la locul lui. Gil dădu din umeri neajutorat. Nu cunoștea chiar nici un coafor.

— Încearcă la Trudy Holiday. Ea e bună, interveni Fletcher, râzând și ridicându- și amândouă mâinile în sus când tatăl său se uită la el prin geamul lateral. Dorie râse. Dumnezeu să- i binecuvânteze. O distrau mai tare decât s- ar fi amuzat, văzând filmul „O iubesc pe Lucy”.

Erau exact două saloane de frumusețe în tot orășelul. Salonul lui Trudy era unul din ele și era situat în garajul femeii.

— La naiba!zise Trudy, întorcârtd fața lui Dorie când pe o parte, când pe cealaltă, îmi place să fiu provocată să creez. Vorbesc de părul tău!

Era o blondă cu o claie mare de păr care probabil că îl inspirase pe Mattel când desenase un afiș. Dorie îi zâmbi din colțul gurii.

— Nu- ți face griji, iubito. Ultima ta coafeză cred că era o maniacă, dar acum stai în

scaunul meu. Începuse să râdă făcând baloane de gumă pe care le pocnea în timp ce analiza posibilitățile. Inima lui Dorie se făcu mică cât un purice.

— Poate c- ar trebui să mai aștept până crește puțin mai mult, spuse ea neliniștită, atingându- și părul prețios ce- i crescuse la tâmplă.

— Nu mai spune, iubito, zise Trudy în timp ce cu o mână căuta foarfecă. Am de gând să- ți schimb viața după ea. După ce? Se gândi o clipă s- o ia la fugă, dar era înțepenită bine în scaun. Trudy se apucă să- i taie părul. Bucle superbe de păr castaniu cădeau pe jos la picioarele ei... Șuvițe după șuvițe dispăreau și erau apoi călcate în pi ci oare. Dorie închise ochii.

— Ei, ce crezi iubito? o întrebă Trudy în sfârșit, întorcându- i scaunul pentru a se putea privi în oglindă. Dorie se privi și nu se

recunoscu, parcă renăscuse. Trudy îi tăiase părul mai scurt din partea stângă.

Ii făcea ochii uriași și pomeții proeminenți, ceea ce ar fi făcut un model să plângă de invidie, doar că. . .

— Am un machiaj foarte bun pentru cicatricele alea. Nimeni nu va ști vreodată că există.

— Nu pot, spuse Dorie pe jumătate uluită de minunea din oglindă. Ah, sunt încă nevindecată. Se pot infecta. Dacă- și ținea capul într- un anumit fel, nu se mai vedeau oricum. Arăta de parcă întotdeauna fusese așa, numai cu o alta nouă coafură. Oare de ce nu i- a sugerat Carmella să poarte părul scurt, înainte de accident?

— Fii atentă, zise Trudy, dându- și la o parte salopeta pentru a- i arăta cicatricea ei de după operația de colecist. Am făcut- o acum doi ani și acum abia se mai cunoaște. Și ale tale sunt așa de subțiri . Nu sunt încrețite sau cutate. Trebuie să- ți fi făcut o operație de chirurgie plastică. Păi eu când mă trezesc dimineața am pe față urme mai mari ca tine, din cauza așternutului.

Dorie se întoarse din nou pentru a- și mai privi cicatricele în oglinda fermecată a lui Trudy. Din păcate, mai erau încă destul de roșii, în comparație cu pielea palidă, și foarte vizibile, dar dacă asculta de doctorul din ea, știa că nu vor rămâne așa. Vor păli. Erau atât de subțiri, încât ar fi putut chiar să dispară.

Puțin îi mai păsa de cicatricele gândi ea, ridicându- se din scaunul fermecat a lui Trudy. Ori cum, erau nesemnificative. Totuși, cicatricele unde tăietura fusese mai adâncă vor dura mai mult până să se vindece. Ar putea dacă nu s- ar mai îngriji atât de ele, corectându- le.

im

<- î

— Cât mai plătesc oamenii miracolele în zilele noastre, o întrebă pe Trudy, zâmbindu- i.

— Este pe gratis. Tși ridicase mâinile pentru a opri orice încercare de a fi plătită. - Cum? De ce?

— Nu cred că ar fi bine. Să adun atâția bani și apoi să te pun să plătești.

— Să aduni atâția bani? Ce bani?

— Oh, iubito, cred că n- o să- ți placă ce o să auzi, prezise Trudy. La adunarea de săptămâna trecută de la Farm Bureau s- au pus pariuri în legătură cu persoana pe care o vei vizita prima dată:pe doctorul Beesley sau pe Denise Wayne de la farmacie. Ei, mă cunoști. A trebuit să pariez și eu. Așa că le- am spus că fiind femeie, prima persoană pe care o vei vizita va fi o coafeză. Iubito, am să adun atâția bani de la fermierii ăștia bătrâni și proști, că o să te coafez pe gratis până la Crăciun. Se opri.

— S- a întâmplat ceva? Arăți puțin ciudat, iubito.

— Nu, sunt bine. Și felicitări, spuse Dorie strângându- i mâna și chicotind, în ciuda faptului că- i fusese rănită mândria.

— Bucură- te de victorie. O meriți. Dar trebuie să mă lași măcar să- ți dau un bacșiș, spuse punând un bacșiș de zece dolari pe masă. Deși nici un cap nu s- a întors după ea, în timp ce conducea spre Range Street, știa că toată lumea o urmărea. Trecând printre ferme, parcă simțea privirile urmărind- o cu ajutorul binoclurilor. Se trânti pe scaunul moale de piele al mașinii sale, chiar dacă faptul de a se ști urmărită nu- i ieșise din minte. Ei nu o priveau la fel de mult pe cât vorbea despre ea. De la Trudy și de la cel puțin o duzină de alți oameni care îi aruncaseră doar o privire scurtă, tot orașul va ști până la prânz cum arată și cum și- a petrecut dimineața. Astfel că n- a fost deloc surprinsă când auzi camioneta familiei Howlett intrând în curte și apoi bătaia în ușă la puțin timp după asta.

— Am venit să- ți vedem noua ta coafură, zise Baxter imediat ce deschise ușa.

— Ati venit, hă? Păi… Salut, zise ea amuzată.

— Trudy a spus că e ceva ce merită să vezi, spuse Fletcher, ochii lui cercetând- o ca și cum ar fi căutat un secret personal.

— Atunci trebuie să vezi, zise pășind pe verandă, strângându- și haina mai bine în jurul ei pentru a se proteja împotriva vântului

răcoros de aprilie. Gil stătea rezemat de partea din spate a camionetei, acordându- le permisiunea băieților să- i vadă noua tunsoare, dar nepermițându- și și lui același lucru.

/X

Intorcându- se încet, Dorie îi întrebă pe băieți:

— Ei, ce părere aveți?

— Cred că ești frumoasă... spuse Baxer cu sentiment, în timp ce Fletcher dădea din cap aprobatorii ciufuli părul roșcovan, satisfăcându- și o mai veche dorință și făcându- i și lui o plăcere în același timp. Apoi se întoarse către Gil.

— Fără comentarii?

Era prea frumoasă... și prea fericită în ochii lui pentru a- i spune simplu că- i place. Sau că- i place foarte mult. Sau că nu știe cât de puternic putea să- l impresioneze o femeie cu ochi mari, strălucitori și fericiți și cu un zâmbet radios. Aceasta era una dintre acele situații în care te pun femeile, pentru care cuvintele nu sunt suficientele gândi el îndepărtându- se de camionetă și venind pe verandă. Se plimbă încet în jurul ei, făcând cu ochiul băieților lui când ea nu- l putea vedea. O cercetă cu atenție, atingându- i un cârlionț rebel aproape de obraz.

Era pentru prima dată când o văzuse în lumină fără ochelarii ei fum urii. Ochii ei mari, căprui erau umbriți de genele lungi, subțiri și negre și exprimau căldură și umor, sufletul lui fiind o țintă ușoară. In cele din urmă se opri aprobator în fața ei. Era fără nici o îndoială emoționată. Mâinile ei începuseră să tremure din nou ușon dar nu de teamă. Putea citi aprobarea din ochii lui; faptul că- i plăcea foarte mult cum arăta ea. El era pe punctul de a o complimenta în orice moment, și ea se încuraja sperând că nu va roși mai mult decât o făcuse deja.

— Cât de repede îți va crește la loc? o întrebă el, bucurându- se de întristarea ușoară din expresia ei, până când izbucni în râs.

— Te tachinez, arată nemaipomenit!Apoi, schimbându- și subtil vocea, ceea ce ea a găsit puțin cam deranjantei probabil neobservând acest lucru, adăugă:

— Arăți nemaipomenit!

— Mulțumesc! Doamne, ce greu este câteodată să arăți umilit! Și mult mai greu să fii mândră în fața privirii unui bărbat.

— Matthew te roagă să vii la noi la cină, astfel încât să te poată vedea și el . Dacă vrei, spuse Baxter de parcă așa fusese instruit să facă.

— Mi- ar face, plăcere, dar deja mi- am pregătit ceva, minți ea un pic, gândindu- se la cana cu supă neatinsă din dulap.

— Atunci vino mâine, insistă el optimist. Stând așa pe veranda din față, bucurându- se de admirația celor trei bărbați era una, ar fi putut s- o considere ca un fel de tratament în acel moment. Dar să servești masa cu ei? în casa lor? Văzând cum trăiau? Lăsându-i să intre în viata ei.

Gil o văzu ezitând, găsi motivul și vru să- i explice despre ce era vorba.

— Nu va fi nimic deosebit. Doar o masă caldă. Avea dreptate. Putea să mănânce cu acei oameni, fără să se simtă obligată în vreun fel din punct de vedere emoțional. Era totuși ceva mai mult decât o pereche de băieți drăguți și un bărbat chipeș,

senzual, față de care- și expunea sentimentele plasându- le într-o zonă vulnerabilă din nou. Nu avea de gând să mai lase pe cineva vreodată să se apropie atât de mult de ea, încât s- o mai rănească o dată. Va fi în siguranță cu familia Howlett. Acceptă invitația cu o plăcere nedisimulată.

CAPITOLUL 4

— Ai avut dreptate Bax, zise Matthew Hammicker într- o izbucnire zgomotoasă, dar cu o voce peste măsură de blândă. Este mai frumoasă decât doamna Calloway.

Mai frumoasă și decât Judy de asemenea. Ii luă mâna lui Dorie și, aplecându- se, îi zise:

— Era iremediabil îndrăgostit de profesoara lui, până să apari tu.

— Și doamna Judy? îi șopti ea, purtându- se puțin cam necinstit față de concurentele celelalte.

— Școala de duminică. Acolo este o treabă de lungă durată. Matthew Hammicker era unul dintre acei bărbați de care femeile se îndrăgostesc la prima vedere. Era un uriaș semănând cu un urs grizzly și fiind simpatic ca un ursuleț. Un bărbat cu o expresie deschisă, aprobatoare, și un păr roșcat, înspicat cu fire argintii. În afara felului său excesiv de vorbăreț, puteai citi în ochii lui că avea o inimă mare cât statul K an sas. Prețioasa salvatoare, Emily, cea din pozele lui Baxter, fusese la picioarele ei de când ieșise din mașină. Frecându- se de piciorul ei nevindecat, pentru a i se acorda o mare atenție și aproape incredibil, se agăță de Dorie făcând- o să- și piardă echilibrul. Un braț puternic o prinse instantaneu, sprijinind- o ușor până ce și- a recăpătat echilibrul. Era recunoscătoare reflexelor rapide ale lui Gil, deși nu se aflase în situația de a fi susținută, observă ea cu întârziere.

— Em, obraznico, ieși afară de aici, zise el, aplecându- se pentru a împinge câinele către ușă. Dorie își întoarse capul și nimeri nas în nas cu Gil, care era cu o mână în jurul taliei ei și cu cealaltă pe umăr. Ea nu și- a dat seama de îngrijorarea care se citea în ochii lui, fiind depășită de emoția pe care o simțea văzându- i gura atât de aproape de a ei.

— Îmi pare rău, murmură ea surpinsă de faptul că rămăsese fără respirație.

— Câinele ăsta este așa de mare și de stângaci că ar putea să dărâme și un siloz, zi se Matthew închizând ușa în fața lui Emily,

apoi adăugă:

— Vino aici și fă- te cornddă. Cină este aproape gata. Mâinile lui Gil mai simțeau senzația plăcută a atingerii ei încă un timp după ce ea se îndepărtă. Voia s- o atingă din nou. De două zile simțea niște noduri în burtă. Privind către Averback era suficient ca să- 1 cuprindă spasmele, chircindu- se ca un arc. Un fior rece îi

trecea prin mâini și prin picioare când se gândea la ea. Și ochii ei, ochii ei căprui pe țigăncușă îl urmăreau în vis noapte de noapte.

— Hai să- mi vezi camera, inși stă Baxter, luând- o de mână, trăgând- o de lângă Matthew și de lângă bucătăria călduroasă, unde mirosea a pâine proaspăt coaptă. Am ceva să- ți arăt. O să- ți arăt mașina mea de pompieri și am și un pește. L- am câștigat la școală la Fletcher de carnaval. Vrei să vezi hamsterii lui Fletcher? Dorie privi întrebătoare către Matthew, apoi către Gil dar ei zâmbeau neajutorați.

— Mai bine du- te cu el, zise Matthew, altfel n- o să mai fie liniște în casa asta. - Și- au făcut tunele, pot să alerge peste tot prin camera lui continuă Baxter, vorbind despre hamsteri;

— Mai bine ar sta jos un pic să mai vorbim și noi și apoi va vizita camera ta, sugeră Gil, observând ezitarea lui Dorie.

Cât de intim era o vizită prin casa cuiva? se întrebă. Dacă s- ar duce, ar putea depăși oare linia aceea fină care reprezintă apariția dintre cunoștință și prietenie? Privind camerele și lucrurile lor personale oare relațiile lor nu s- ar schimba mai mult decât după o simplă cină?

— Mă simt bine, spuse ea și- l lăsă pe Gil să decidă, adăugând: Te superi? - Bineînțeles că nu, zi se el încercând să pară indiferent.

— Fletch mergi și tu. Și nu lăsa nimic din camera ta să sară pe ea.

— Foarte amuzant, spuse Fletcher, mergând către scări și urcându- le câte două o dată.

— Camera lui Fletcher este tare dezordonată, explică Baxter, în

timp ce- 1 urmau împreună ținându- se de mână. Unchiul Matt zice că are două rânduri de vase murdare sub pat, dar nu este chiar așa. Odată a ținut un pahar cu lapte atât de mult, încât se întărise și mirosea a vomă.

Remarca asta l- a amuzat atât de tare că a început să râdă. Avea unul din felurile acelea de a râde copilărește, încât începu și ea să râdă imediat, își aruncă o privire în urmă către Gil. Se amuza și el.

A făcut întâi un tur al camerei lui Baxter. O țâra de la un capăt la altul arătându- i tot ce- i aparțin ea. Punea la loc toate lucrurile așa cum fuseseră, atunci când au vizitat camera de tânăr rebel a lui Fletcher. Era unul dintre acei copii care rar pot fi întâlniți, ordonați și corecți. Unul dintre acei copii care- și găsesc siguranța fiind foarte metodic, și făcând totul temeinic.

Fletcher pe de altă parte, dădea un nou înțeles cuvântului dezordine. Camera lui semăna cu un depozit de deșeuri toxice și avea un miros asemănător, deși ea bănuise că mirosul prevenea de la ciorapi sau de la hainele în care transpirase.

im

v T

Ceea ce era alarmant, era faptul că hamsterii nu erau în cușca lor.

— Ia mai scutește- mă. Nu sunt morți, zise el ridicând la un loc o grămadă de cărți, haine, ziare și... tot felul de materiale folosite pentru a construi un fel de rețea de tuburi de plastic prin care rozătorii să poată trece nestingheriți.

Răspunsul lui indignat la sugestia ei că hamsterii ar fi putut muri și pleca în rai a fost aproape comic.

— Trebuie să fie pe aici pe undeva.

— Câte luni au trecut de când nu i- ai mai văzut? întrebă ea având un zâmbet afectat pe față.

— Le- am dat să mănânce de dimineață, murmură el, începând să privească în jurul lui cu îngrijorare.

— Erau amândoi... Ah, iată- i! Oh, ia uite!

— Ce? întrebă ea începând să se urce pe un munte de lucruri, întinzându- și gâtul să vadă ce- i captase lui interesul.

— Copii.

— Ce?

— Au făcut copii.

— Frumos! Câți? la să văd, fuse răspunsul lui Baxter. Când Dorie se apropie suficient de mult ca să vadă creaturile acelea firave, golașe, cu ochi negri, arătând murdare, pe care ei le numeau copii se strâmbă dându- se înapoi.

Băieții râseră de ea. Acoperiră cu grijă rozătoarele și- i părăsiră lăsându- i pe întuneric, atunci când au fost chemați la masă.

— Asta- i camera unchiului Matt și cealaltă este a tatei, zise Baxter, arătându- i camerele în timp ce treceau pe lângă ele în drum spre bucătărie.

Dorie aruncă câte o privire în fiecare cameră pe lângă care trecea. Camera lui Matthew te îmbia la odihnă și avea pereții plini de fotografii și tablouri.

Și camera lui Gil… ei bine, nu prea a văzut- o așa bine. Un scaun balansoar, un pat mare, mobilă închisă la culoare, părea un loc prea intim pentru a fi vizitat, pentru a fi cercetat atent. Era jenată să- i vadă lenjeria, să știe că- i a lui și că o purtase și apoi să- și aducă aminte de toate fotografiile acelea care- i veneau în minte. Apoi se simți chiar mai jenată știind că lenjeria bărbătească și dormitoarele erau lucruri perfect normale și nu era nimic de care să te fi jenat.

Oricum, a fost o privire scurtă, și se îndepărtă în grabă simțindu- se extrem de atotcunoscătoare.

— Te simți bine? Pari puțin cam îmbujorată, o întrebă Gil, studiind- o încă o dată în timp ce intra în bucătărie. Nu- i lăsa pe indivizii ăștia să te alerge până te extenuează. Le spui când ai obosit și când să se oprească.

kt

— Sunt bine. Și băieții la fel, zise ea simțindu- se penibil datorită grijii ce i- o purta. - Sper că- ți place mâncarea mai simplă, zise

Matthew, noi mâncăm mult și nu prea simandicos.

— Arată foarte bine, spuse ea uitându- se la muntele de piure de cartofi, mazărea, morcovii, chiftelele aburinde și la mormanul de fripturi slabe și mustind în sos. Toate astea alături de o oală de supă întregeau ospățul regesc. Fusese pregătit un loc pentru ea între Baxter și Gil. Plecară capetele, și- și așezară mâinile pentru rugăciune când Matthew anunță că este rândul lui Fletcher să o rostească. Pâine bună, came bună... urmă un moment de rugăciune solemnă.

Gil ridică platoul cu came și- i oferi mai întâi lui Dorie, care luă platoul repede și- l servi înapoi pe el . Apoi îl servi pe Baxter.

— Tu nu vrei să servești? zise cel din urmă cu ochii lui mari și albaștri. Băiețelul avea nasul și pomeții obrajilor plini de niște pistrui de care Dorie era îndrăgostită lulea.

— Eu nu mănânc came roșie, îi răspunse ea simplu.

— Dar ce fel de culoare are carnea pe care o mănânci tu? o întrebă el încruntându- se.

— De obicei albă. Și peștele, răspunse ea râzând.

— Came albă? întrebă el neștiind la ce se referă. Cum este cea de pui și cea de curcan?

— Cum așa? Evident era mai bolnavă decât își imaginase el.

— Dorie este vegetariană, spuse Gil, și pentru orice eventualitate îi dădu morcovii. Cunoșteau cuvântul, dar era clar că nu văzuseră nici unul până atunci . Amândoi băieții păreau fascinați de faptul că ea părea absolut normală.

Au rămas cu ochii larg deschiși și nemișcați când ea și- a umplut farfuria numai cu vegetale și o singură chiftea. Aparent, vegetarienii erau rari și nu prea erau apreciați în Kansas, era statul crescătorilor de vite la urma urmei. Oricum, în cele din urmă a fost agreată de bărbați, pentru că nu a mai făcut mofturi.

— Noi o să mergem în Disneyland vara următoare, anunță Baxter. Ai fost vreodată în Disneyland?

— Nu încă. Cred că vă veți distra bine. Ce vrei să vezi mai întâi?

— Muntele misterios, Muntele spațial, Calea ferată de pe

Muntele stâncos, Malterhomul. Dar nu Lumea mică. Pomul- casă, pirații. De ce nu vii cu noi?

— Mi- ar face plăcere, răspunse ea, râzând de răsuflarea lui tăiată și așteptând nerăbdător răspunsul ei, dar nu știu unde voi fi vara viitoare.

— Ai putea să ne scrii pentru ca să ne spui unde te afli și noi am putea veni să te luăm, zise el făcând tot felul de planuri. Ea observă dilema în care se afla Gil în

Încercarea sa de a fi cât mai cinstit cu Baxter, fără a- i nărui speranțele. Se uită la el pentru un sfat; el o privea cu interes.

— Știi ceva Bax, zise ea folosindu- i forma scurtă a numelui ca semn de afecțiune. S- o lăsăm pe la anul. Până vara viitoare mai este vreme lungă și multe lucruri se pot întâmplă.

— Știu, și o să am șapte ani atunci, răspunse el, de parcă ar fi fost o vârstă înaintată. Se poate să mă scuzați?

— Da, spuse Gil. Ți- ai terminat treburile?

— Aproape.

— Fără TV, până nu le termini.

— Știu, mai zise el ieșind din bucătărie. Câteva secunde mai târziu auziră ușa din spate trântindu- se.

— Dar tu Fletcher? Ți- ai terminat temele și celelalte treburi?

— Da, răspunse el lăsându- se pe spate în scaunul său, gata pentru a participa la o conversație de oameni mari.

— Bine. Atunci poți să- l ajuți pe Matthew la vase.

Un protest instantaneu apăru pe fața lui.

Aruncă o privire rapidă către Dorie, apoi citind avertismentul foarte clar din ochii tatălui, se hotărî repede să nu facă o scenă în fața musafirei, așa că strânse în cele din urmă masa cu o atitudine nu tocmai binevoitoare. Gil și Dorie se retraseră într- o cameră mare, de familie, în spatele casei. O masă de biliard acoperită cu o pânză roșie era așezată în mijlocul camerei cu un televizor și multe locuri confortabile în capătul celălalt. Erau rafturi cu cărți, trofee, suveniruri și fotografii de familie peste tot.

— Joci? o întrebă Gil în dram spre masa de biliard. Hotărâri,

hotărâri. Viața era făcută din nenumărate decizii pe care trebuia să le iei una după alta.

Să mergi la dreapta și la stânga? Să cumperi acum sau să aștepți? Supă de legume sau pui cu fidea?

Să- i spun că bunicul Devries a avut o masă de biliard și că era tare mândru de felul în care o învățase să joace... sau nu?

— Am jucat, spuse ea frecându- și palmele și apoi trosnindu- și degetele.

— Începi tu, zise apoi.

Dorie aranja bilele în triunghi, apoi el, cu răbdare, schimbă bilă numărul 8 cu bila marcată. După prima lovitură împrăștie bilele și începu să se plimbe în jurul mesei căutând lovitura optimistă. Era bun. Dar ea era mai bună. După a treia lovitură a lui, rată și veni rândul ei. Ea rată micuța bilă roșie și marcă o altă bilă pentru el . Jucară două astfel de jocuri cu Dorie devenind din ce în ce mai patetică

până când Fletcher termină cu spălatul vaselor și sosi să- i dea atât de necesarele sfaturi, pe care ea le acceptă deliberat fără cea mai mică urmă de umilință. Atitudinea lui încrezută și de superioritate specifică adolescenților o amuză așezându- 1 în fruntea listei de lăudăroși. Matthew li se alătură la scurt timp după aceea și, după o mică repriză la masa de biliard, deveni mai interesat de televizor. - Unde este Bax? întrebă Gil absent, studiindu- și următoarea lovitură, de parcă Dorie ar fi jucat precum Grașii din Minnesota. El luase jocul foarte în serios, ceea ce desigur că- 1 făcea să se concentreze foarte tare.

— Și- a uitat vaca, murmură Matthew, studiind programul TV printr- o pereche de ochelari groși cu rame de baga. Gil se aplecă pentru a ajunge cu ochii la nivelul mesei, Dorie imitându- l. Era o anumită grație în mișcările lui care- o atrăgea. Nu părea să știe sau să- i pese că avea umerii largi și o înfățișare puternică sau că blugii îi veneau într- un fel foarte... foarte frumos. Nu părea conștient că avea degete lungi și mâinile fine dar și puternice în același timp? Oare ghicește el că Dorie ar dori s- o atingă? Că

brațele sale aveau forța unui magnet? Sau poate că era ultimul lucru la care se gândea el?

— Tată! tată! strigă Baxter de parcă s- ar fi întâmplat ceva.

Gil aruncă tacul imediat. Matthew era deja în picioare și Fletcher ieșise din bucătărie.

— Tată! Emily e jos. Vino repede! Panica din vocea băiatului o făcu pe Dorie să fie traversată de un fior de teamă. Instinctul ei era de a se ascunde. De a se proteja. De a alerga. Baxter apăru în ușă cu respirația tăiată. Ochii lui erau larg deschiși, dar nu de teamă. De emoție. Și el zâmbea.

— Vino repede, tată, strigă el, făcând un gest simbolic. Emily e jos. E gata. Cei trei bărbați părăsiră camera, părând să înțeleagă și să știe ce au de făcut. - Emily? Cățeaua? întrebă ea, confuză și un pic amețită din cauza emoției. S- a întâmplat ceva cu cățeaua?

— Nu. Vino repede să vezi, îi zise Baxter. Emily, Emily. . .

— Pisica? S- a întâmplat ceva cu pisica? întrebă ea, urmându-l prin bucătărie și apoi afară prin ușa din spate.

— Nu, nu. Emily este o vacă.

— Și pe vacă tot Emily o cheamă? Baxter, la ferma asta pe toate animalele le cheamă Emily?

— Nu și dacă sunt animale pe care le vom mânca. Noi nu botezăm lucrurile pe care urmează să le mâncăm. Sau pe care le vom vinde. Sau dacă nu sunt ale noastre. Bine. Asta avea totuși o logică. . .

— Dar de ce toate se numesc Emily? întrebă ea, urmându- l în goană către hambar.

U . J

— Pentru ca să nu uit. Din păcate și asta avea o logică.

— Dar ce se întâmplă dacă tu chemi câinele și în locul lui vine pisica?

— Pisicile nu vin când sunt chemate, răspunse el - de parcă ea era cea mai prostuță persoană pe care o cunoscuse el vreodată, nici vacile, nici hamsterii, nici porcii. - Și pe porc tot Emify îl cheamă?

— Desigur.

— Bineînțeles. Atunci se auzi mugetul. Mugetul unei vaci care nu era ceva neobișnuit, dar care avea o inflexiune ciudată care îi era familiară. Adânc și sumbru, încet, urechile ei erau asaltate iar și iar. O treceau fiori pe șira spinării.

Lumina puternică, ce ieșea prin ușa deschisă, îi invită înăuntru, și Baxter intră. Ea ezită când ajunse îrî prag. În afara mirosului de hambar și de fân curat și proaspăt cosit, mai venea un miros subtil de suferință, teroare și mare neliniște.

Într- o fracțiune de secundă realiză că sunetele și mirosurile nu proveneau de la o ființă umană, ci de la un animal, dar asta se pare că nu a contat prea mult pentru sistemul ei nervos. Sunetul era prea familiar. Teamă și durere. Pentru moment aproape că- i veni să plângă.

— Haide, Dorie. Baxter veni după ea și- o trase de mână.

— Nu. Cred că poate... Începu ea intrând în hambar.

— Vezi. Emily o să aibă un copilaș. Un vițel. . Este planul meu.

Planul lui? Ar fi vrut să se fi dus cu el înapoi în casă pentru ca să discute despre planul lui, dar el o trăgea tot mai aproape de grajdul de lemn. O lumină foarte puternică atârna de un fir legat de o grindă, semănând cu Steaua lui David luminând evenimentul binecuvântat. Văzu vaca printre scânduri și o auzi mugind lung, gros și dureros. Brusc, după săptămâni de dureri ușoare, un fior dureros și adânc îi străbătu piciorul stâng. Nu- i mai putea suporta greutatea. Capul o durea și privirea era pe punctul de a i se încețoșa. Apoi a trecut.

Baxter o conduse pe lângă grajd, apoi trecu pe lângă Fletcher pehtru a i se alătura tatălui său Și lui Matthew, care stăteau în genunchi alături de sărmana Emily. In timp ce vaca mugea și încerca să se rostogolească înapoi, pe Dorie o cuprinse o stare violentă de greață. Auzi metalul îndoindu- se, sticla sfărâmându- se și cauciucurile scrâșnind. Apucă să se țină de o scândură și închise ochii pentru a alunga amețeala. Parcă simțea tot sângele scurgându- i- se din față.

— Asta este. Gata, Em, ține- te bine. E aproape gata, îl auzi pe Gil spunând ușor.

Glasul lui calm o făcu să- și deschidă ochii. Gil avea o jumătate de vițel peste genunchii îndoiți . Hainele lui erau pline de sânge și mai mult lichid amniotic decât văzuse ea în viata ei. Totul se derula cu încetinitorul. Strălucirea luminii

9 abia dacă mai putea fi comparată cu cea a unei lumânări.

Vițelușul ieșise și zăcea în fân, umed. Baxter se întoarse încet și- i zâmbi.

— Tată... Era vocea lui Fletcher, groasă și distorsionată lângă ea. Gil își ridică privirea de la vițel, ochii săi trecând pe rând de la Dorie la fiul său. Se încruntă, privi perplex și apoi îngrijorat, în timp ce se ridică greoi în picioare. .

Ea se ținu de scândură din fata ei până când simți brațul lui Gil cuprinzând- o de

5 **5** **i** **5** **5**

±

mijloc. Își aduse aminte de brațele lui, susținând- o cu gingășie, puternice și de încredere. Se desprinse și se întoarse către el. Fletcher era plecat, așa încât nu erau decât ei doi. Numai Gil îngrijorat, confuz, susținând- o. Inima ei bătea prea puternic și prea rar, Dorie putea să- i simtă fiecare lovitură, s- o audă.

El spuse ceva, dar ochii ei îi priveau chipul pierduți. Capul deveni prea greu pentru gâtul ei. Și- l puse pe umărul lui. Apoi era în brațele lui. Își puse un braț în jurul gâtului lui pentru a nu se prăbuși . Apoi au fost întunericul, stelele și aerul rece. El zise ceva. despre un pat și ea gemu ușor. Ii ghicise gândurile. N- ar fi fost posibil să meargă cu el, oricum, la culcare... Oh! Să se odihnească... Ce prostie! - Nu, te rog, zise ea, ridicându- și capul de pe umărul lui, fără pic de efort.

Aerul rece îi limpezi gândurile.

— Lasă- mă jos. Sunt... bine. Am nevoie doar de puțin aer.

Eu... Doamne, mă simt atât de prost.

— Eșți sigură?

— Da. Te rog. Lasă- mă jos. El o lăsă precaut, de parca ar fi aranjat o casă din cărți de joc.

— Îmi pare rău, zi se el.

— Nu trebuie să- ți pară.

— Ești bine? întreabă Fletcher care mersese în urma lor tot timpul.

— Da. Mă simt ca o idioată, dar sunt bine. Incă- 1 mai ținea pe Gil de antebraț pentru echilibru. Ceața din mintea ei se ridica. Acum respira normal și stelele nu mai dansau.

— Pun pariu că lucrul alături de tine în cabinetul doctorului era ceva foarte palpitant, zi se Fletcher . Era o undă de amuzament în vocea lui.

— Ce?

— Tata a spus că lucrai în cabinetul unui doctor.

— Oh, da. Palpitant, zise ea repede. Nu sesizase aluzia.

— Adu- i puțină apă, îi zise Gil, uitându- se la chipul ei, fără întrerupere, și după ce băiatul plecă o întrebă:

— Ești sigură că acum ești bine? Ești încă palidă ca un nor . Hai înăuntru și întinde- te.

— Nu, mă simt bine, te rog. Eu... râse încet, mă simt ca o proastă. Nu pot să cred că mi s- a întâmplat așa ceva tocmai mie. Numai mie dintre toți.

— Mulți oameni sunt mofturoși, spuse el cu un ton de parcă ar fi vrut să spună că el nu cunoștea o asemenea persoană. Genul ăsta de lucruri nu sunt chiar pentru toată lumea.

— Pentru mine este, spuse ea, închizându- se în sinea ei. Trăiesc din astfel de lucruri. Mă îmbogățesc datorită sângelui și măruntaielor. Cred că trebuie să plec acasă acum, adăugă, auzindu- 1 pe Fletcher la ușa din spate.

— Te duc eu. El mai încerca să continue dialogul. S- ar fi putut să nu fie înțelept s- o lase să se ducă singură acasă.

— Am mașina mea.

— Poftim apa. Fletcher i- o dădu. Sorbi de câteva ori mai mult datorită deranjului, apoi i- o dădu înapoi.

— Aș putea să vin după voi cu camioneta zise Fletcher.

— Orice motiv este bun ca să mai conduci, nu- i așa? zise ea tachinându- l, cu

mâinile tremurându- i în timp ce voia să clarifice situația. Imi pare rău, data viitoare. Pot să conduc, o să fiu bine.

— Te duc eu, spuse Gil. Era un lucru hotărât care nu mai lăsa loc de discuții. O să luăm mașina ta.

— Dar… El o ajută sprijinind- o în timp ce- o conducea de braț.

— Dar Baxter și Matthew. Ar trebui să le spun „la revedere”.

— La revedere, strigă Matthew care o auzise de la câțiva yarzi. El și cu Baxter plecaseră din hambar și veneau după ei. Apoi o mai tachina:

— Vino pe la noi oricând dorești și- ți promitem că n- o să te mai facem să- ți vină rău.

— Îmi pare foarte rău pentru cele întâmplate, spuse ea întorcându- se către el, cina a fost minunată și apoi a trebuit să vin să vă stric toată bucuria în legătură cu nașterea vițelului.

— Nu- ți fie teamă, zise Matthew punându- și o mână grea pe umărul ei, bănuiesc că- ți va lua ceva vreme până să- ți recapeți puterile. O să se mai nască mulți viței pe aici. Și nu ai stricat nimic. De fapt, a fost pentru prima dată de luni de zile, de când cei doi nu s- au mai certat pe tema notelor și a carnetului de conducere, în timpul cinei . A fost un eveniment. Să te întorci curând.

— Să vii mâine, spuse Baxter. O să te simți bine și vițelul o să fie curat și va merge, astfel încât n- o să ți se mai facă rău. O să fie tare drăgălaș. Ea se apleca pentru a- i vorbi:

— Este drăguț și acum, Bax. Îmi pare rău dacă ți- am stricat planurile.

— Nu le- ai stricat, insistă el. Apoi adăugă:și nici n- am știut până acum că tata poate să care o fată cât tine de mare. Ea râse.

— I- ai pus vreun nume vițelului până acum? Lasă- mă să ghicesc. Ah… Emily sau Elmo. El râse și aprobă.

— Micuța Emily.

Gil îi aduse aminte de un somon prea mare într- o conservă de

sardele prea mică, în timp ce o conducea acasă cu *Porsche- ul* ei. Picioarele lui erau puțin prea lungi și umerii puțin prea largi pentru mașina aceea, pentru ca să poată fi un vehicul de lux pentru el... dar oricum nu l- a condus prea mult.

Pe drum a fost tot timpul atent și politicos, însă mașinuța era gata să explodeze datorită greutății și mărimii lui. O parcă în garaj și apoi opri motorul.

— Vrei să te duc până acasă? îl întrebă ea încet. El zâmbi.

— Mulțumesc, dar cred că o să merg pe jos. El nu se hotărî să coboare. Nici ea. Nici unul dintre ei nu dorea să se termine noaptea.

— Pot să te întreb ceva? Probabil că putea- dar dacă- i va răspunde sau nu fără să- 1 mintă, asta era o altă problema. Ea nu se simțea pregătită. Nu avea încă răspunsuri

Z

din sau despre viața ei. Încă îi era teamă să mai simtă ceva pentru altcineva, teamă să nu se înșele. Ii era teamă să răspundă întrebărilor unei alte ființe umane, îngrozită de durerea pe care ar putea s- o provoace. Chiar și atracția ei pentru Gil era ceva îngrijorător... foarte îngrijorător.

Consimți dând din cap, dar el nu- i putuse vedea gestul pe întuneric. Totuși, din moment ce ea nu protestă, se întoarse cât de mult putu pentru a fi cu fața la ea și întrebă:

— Cum te- ai rănit? Nu era întrebarea la care ea se aștepta.

— Ți- am spus, într- un accident de mașină.

— Dar nu numai un accident de mașină, zise el bazându- se pe instinctele sale. A murit cineva?

— Eu. Aproape. Nu simțea nimic în legătură cu afirmația asta, într- un fel sau altul. - Și încă un sărman care se afla pe locul nepotrivit și la momentul nepotrivit.

— Ce s- a întâmplat? întrebă el cât putu de blând. Nu avea nici un motiv special să pună întrebarea aceasta, în afară de simpla dorință de a ști. Trebuia să știe. Un accident era un accident, nu? Avusese loc și ea supraviețuise. Ce mai conta acum? Totuși se pare că pentru ea asta conta foarte mult după cum presimțea el. Ce se întâmplase? Cum se întâmplase? se întreba ea pentru a milioana oară. Stătuse trează nopți întregi și se întrebase cum s- a întâmplat. Făcând speculații privind înlănțuirea faptelor. Se gândea la posibilitățile pe care le avusese în aceWip

«fi

noapte. Săptămâni de durere și chin într- un pat de spital. Nopți de coșmar în apartamentul ei gol. Lungi și singuratice nopți la ferma Averback. Și singura concluzie la care ajunsese era că viața o trădase.

CAPITOLUL — Chiar n- ai trimis nici un cadou, nu- i așa? Putea să și- o amintească pe mama ei întrebând.

— Mi- au trimis un anunt. Ce era să fac?

— Spune- mi doar că n- ai trimis nici un cadou.

— Dacă insiști, dar să știi că sunt o mincinoasă îngrozitoare. Abia dacă se merită efortul. Își strecurase stiloul înapoi în buzunarul de la piept al salopetei și- i înmânase bilețelul, pe care tocmai îl scrisese, asistentei care stătea lângă ea.

— Voi intra imediat, îi spusese asistentei. Adu- mi radiografiile. Dacă sunt bune, îl trimitem acasă pe bietul băiat împreună cu ai lui.

— Cred că ești nebună, se auzise mama ei la celălalt capăt al telefonului.

— Poate, răspunsese ea, vorbind din nou cu mama ei în timp ce privise cum o alta ambulanță oprise în fața ușilor, pe care scria URGENȚE. Am amanetat vaza aceea urâtă care ne- a dat- o mama lui cu prilejul celei de- a cincizecea aniversări pentru a cumpăra cadoul. Și, cinstit vorbind făcându- mi un obicei din asta îl va face să pară incredibil de egoist și de mic.

— Te face pe tine să arăți ca o fraieră. Ar fi trebuit să- l dai în judecată să plătească până la ultimu' bănuț.

— Nu l- aș fi obținut. Și pot să mă întrețin și singură, ai uitat?

— Ar fi trebuit să angajezi cel mai bun avocat să- l tennini pe nenorocitul ăla. Lui Dorie îi plăcea cum gândea mama sa. Admira zelul cu care își apăra unica fiică.

— Bărbatul voia copii, mamă. A fost cinstit și deschis în legătură cu asta. Nici măcar nu m- a înșelat. Nu poți omorî un bărbat, pentru că- și dorește copii.

— Ba poți. Voi doi puteați să adoptați unul.

— El își dorea propriii lui copii, spusese ea încruntându- se în timp ce observase agitația de dincolo de ușile de sticlă. Ușile ambulanței nu fuseseră încă deschise.

Erau oameni care se învârteau pe acolo, privind nervoși, arătând spre ambulanță și țipând se pare, deși ea nu putea să

audă ce spuneau.

— Dar să te părăsească după zece ani, de căsătorie doar pentru că nu puteai să- i faci copii... este, este. . .

Dorie îndepărtase receptorul de urechea ei, în timp ce mama sa exprimase cuvintele cele mai potrivite din vocabularul ei, pentru a privi mai bine lU . J

dezordinea de la ușă. Oamenii se împingeau unul pe altul înainte și în apoi. Pol iți a sosise și părea că încearcă să împrăștie mulțimea.

— Mamă? Mami? Las- o așa. Încerc, zisese ea, sperând că vocea ei sunase normal, în ciuda urmelor de ură, a eșecului, a inutilității și mai ales a neputinței feminine cu care se obișnuise, încă mai am o viață, și încă una bună. Fac ceea ce- mi place. Voi trăi. Dar trebuie să plec acum. O să te sun mâine.

— Tu nu suni niciodată. O să te sun eu.

— Bine. Cum vrei. Trebuie să plec. Te iubesc.

Uitându- se către ușă, închisese telefonul absentă, în timp ce o a doua ambulanță sosise cu luminile aprinse și cu sirenele pornite.

Mulțimea creștea și devenea tot mai agitată. Ușile electrice se închideau și se deschideau în funcție de pașii care călcau pe pragul de afară. Se auzeau plân sete, ți pete nervoase, strigăte. Se îndreptase către uși și către mulțimea de pe partea cealaltă. Asistente de serviciu, un localnic, o pereche de interni care deja ieșiseră afară pentru a ajuta pacienții din prima ambulanță. Unii dintre ei se îndreptau către a doua mașină. Era multă lume care ajuta acolo. Ușile ambulantelor nu fuseseră încă deschise.

— Ce naiba se întâmplă acolo? întrebase ea o asistentă care se grăbea să intre, fugind din învălmășeală.

— Am să chem paza și apoi am să chem mai mulți polițiști. Își fac de cap acolo afară.

— Ce se întâmplă? întrebase din nou, crescându- i adrenalina. Teama și neprevăzutul erau o parte din munca pe care ea o iubea atât, o parte din ea. Ca medic, ar fi putut să- și aleagă dintr- o

mulțime de specialități și să facă o carieră.

Dar ca doctor Dorothy Devries, ea nu se putea imagina altfel decât un specialist în sala de urgențe. Gata pentru orice, și de obicei având parte de ceea ce era mai rău.

— Unul este rănit prin înjunghiere, iar celălalt prin împușcare, ambele răni în același accident, îi spusese asistenta grăbită, așteptând să- i răspundă cineva la telefon. A vorbit repede și clar, a închis și a format un nou număr, zicând:

— Una dintre tâmpeniile alea dintre bande. Unul l- a înjunghiat pe celălalt, apoi cel înjunghiat l- a împușcat pe primul. Și familiile lor sunt aici. Copii de culoare. Alo? Nu! Nu mă pune pe mine să aștept! Aici este *Wesț Side General* . A fost o răfuială între găști... Dorie privise înapoi spre ușă. Semnele de ură și tensiune crescuseră. - Copiii ăia o să sângereze până o să moară în ambulanțe, dacă n- o să- i lase să iasă, spusese ea gândind cu voce tare.

— Ce să le spun, zisese asistenta, așteptând la telefon, privind cu teamă la ușile largi, de sticlă.

— Orice, zisese ea, îndreptându- se spre uși. Erau ofițeri de poliție și personal medical peste tot. Nu i- a trecut prin minte să se teamă pentru ea. La urma urmei, era doctor . Nu înjunghiase sau împușcase pe nimeni. Ea salvase vieți omenești. Mulțimea nu o voia pe ea. Și nu vedea nici un motiv pentru care nu- i lăsau pe cei doi băieți să iasă din ambulanțe și să intre în camera de urgențe pentru tratament, de vreme ce toți ceilalți se luptau afară. I se părea ceva elementar.

— Lăsați- mă să trec, zisese ea, împingând și croindu- și drum către prima ambulanță. Să vină cineva să mă ajute aici. Ii ducem pe băieți înăuntru. Acum.

— Lasă- 1. 0 să moară, strigase un individ înalt, foarte slab, cu păr lung și negru și cu ochii atât de plini de, ură, încât ea își ferise privirile și începuse să împingă pentru a- și face loc prin mulțime.

— Formați o blocadă sau așa ceva, strigase ea după ce atrăsese atenția unui ofițer. Unul dintre voi mergeți la celălalt rănit și vedeți

cât de grav este... Când a ajuns la cei doi însoțitori de la ambulanțe, care stăteau cu spatele lipiți de mașini pentru a le proteja, le- a cerut sprijinul.

— Las- o baltă, auzise ea o voce din mulțime, în timp ce eră împinsă.

Aproape uluitor, căpătase curaj și se întorsese să înfrunte un tânăr a cănii expresie era deformată de ură încât arăta înfricoșător.

z

— Mi- a omorât vărul. O să moară și el. Chiar ai ci. In seara asta.

— Nu dacă nu vreau și eu, zisese ea înfuriată mai mult de faptul că fusese provocată decât de faptul că fusese îmbrâncită de el. Dă- te la o parte.

— Nici nu mă gândesc, răspunse tânărul și se propti în fața ei. Ea îl împinsese din spate.

— Individul ăla mi- a împușcat fratele, zisese arătând spre cealaltă ambulanță. - Ajutați- l. Ăsta o să moară.

— Dați- vă la o parte. O să- i salvăm pe amândoi. Hai, mișcați- vă! strigase ea peste zarva provocată de vocile pline de ură, împingându- l pe tânăr cu umărul exact ca la un placaj al unui jucător de o sută de kilograme din echipa Bears.

— Dacă- 1 atingi, mori, ticăloaso.

Își putea aduce aminte că absurditatea spuselor lui, aproape că o făcuseră să râdă. Era prea înfierbântată pentru ca să râdă, desigur, dar era ceva mai mult decât jocul *„scuipi dincolo de linie și te pocnesc”',* sau decât o copilărie stupidă, pe care el nu putea s- o depășească. Era prea ridicol pentru a- 1 lua- în seamă. Oamenii nu

omoară doctori, ei îi dau în judecată. Doctorii trebuie să plătească pentru incompetență sau neglijență, nu pentru faptul că salvează vieți.

Pur și simplu nu avea nici o logică. Mulțimea de acolo avea o logică pentru ea. Nu era inocentă. Era obișnuită cu fanatismul.

Cunoștea lozinca ochi pentru ochi. Era convinsă că ignoranța și ura lucrau mână în mână cu frica și distrugerea. Îi părea rău de tinerii din mulțime care nu știau decât ceea ce fuseseră învățați; care erau prinși într- un cerc de teamă, ură și moarte, vârtejul care- i ducea pe ei și pe copiii lor și pe copiii copiilor lor în uitare. Dar să omoare doctori pentru că își fac meseria? Nici gând.

— Luați- 1 pe individul ăsta de aici, strigase ea către. un ofițer de poliție, împingându- 1 încă o dată pe cel ce o atacase. Du- te în altă parte cu gura aia a ta mare. Eu am de lucru aici.

— Aici n- am venit să vorbesc. Aici e război, țipase el la ea, în timp ce doi polițiști îl înșfăcau din spate. Alege tabăra greșit și vei muri. Emoția din ochii lui venea din adâncul sufletului său și la fel de periculoasă ca un cancer. Dorie clătină din cap în semn de regret și dezgust în timp ce- 1 luară, și urcă în ambulanță, în timp ce el o mai amenința încă.

— Dacă- 1 atingi, vei muri, ticăloaso. Iți pierzi timpul. El o să moară. La fel și tu dacă o să- l ajuți. Nu te băga, lasă- l să moară. Dacă- 1 atingi ești ca și moartă.

Ii fusese destul de ușor să și- l scoată din minte pe tânărul furios, deoarece evenimente mai importante îi luaseră locul. Lupta cu mulțimea pentru a reuși să ducă victimele în sala de urgențe, lupta din răsputeri pentru a reuși să oprească hemoragiile abundente, în timp cd privea cu un ochi polițiștii ce formaseră baricada și eforturile pe care le făceau pentru a împrăștia mulțimea. Trecu apoi la efectuarea unei transfuzii pentru a înlocui sângele pierdut de pacientul înjunghiat, iar pe cel împușcat îl trimisese la sala de operații.

Urmase munca de laborator: analizele, radiografiile, suturile, bandajările, tuburile de oxigen. Prea multe lucruri de făcut pentru a- și mai aduce aminte de amenințări. Mai târziu se gândise cât de prețioasă, minunata și fragilă era viața și cât de stupida și urâtă în același timp. Era o noapte rece de octombrie, cu cer acoperit, fără stele. Parcarea pentru doctori era la numai câțiva metri de ieșire.

Cealaltă se golea uşor. Nu se gândea la vreun pericol şi de aceea nu a văzut vreunul. Descuiase maşina şi urcase. Luase semnul cu „de vânzare” de pe bord, gândindu- se că fusese un lucru bun că încă nu- 1 vânduse pe Branco. Vorbise cu Philip despre faptul că dorea să cumpere toată partea ei de la cea de- a doua maşină. Deschisese automat telefonul celular, deoarece urmau, inevitabil, întrebări de la laborator sau despre transplant, pe care voia să le audă. Băgase în marşalier

şi ieşise. O furgonetă, de culoare deschisă, o urmărise, dar ea nu văzuse nici o primejdie. Oamenii veneau şi plecau de la spital în permanenţă şi la orice oră. Condusese până la intrarea în autostradă. Mulţi oameni foloseau autostrada. Obişnuinţa o făcuse să aleagă banda stângă. Era obosită şi voia să ajungă acasă. Accelerase cu cinci mile mai mult decât limita admisă ştiind că poliţiştii nu opreau, decât pentru o depăşire a vitezei cu cel puţin şapte mile şi începuse să fredoneze melodia de la radio.

Observase absentă că şi furgoneta se grăbea, apoi o văzuse trecând pe banda din mijloc, aşteptându- se s- o depăşească prin dreapta. Era evident că se grăbeau mai tare decât ea şi nu mai accelerase pentru a- i lăsa să treacă.

Din acel moment evenimentele s- au precipitat, ea nemaiputându- şi aduce aminte decât secvenţe disperate din imagini bizare. Lovitura din partea din spate a maşinii. Lupta pentru a menţine direcţia. Un al doilea impact venind din partea dreaptă de această dată. Farurile cu faza lungă aprinse. Scârţâit de cauciucuri.

Scânteile treceau pe la geamul ei, în timp ce maşina se freca de marginea metalică de protecţie. Încercase să vireze către dreapta. O a treia izbitură, o a treia maşină izbindu- se de parapet. Apoi răsucirea. Zgomote de metale îndoite, contorsionate. Geamuri sfărâmându- se. Linişte absolută. Apoi zgomotul vag al traficului. Claxoane, lumi ni. Voci depărtate. Avea nevoie de ajutor. Se întinse după telefonul de lângă ea. Era atât de întuneric. Lumini strălucitoare. Un camion venind spre ea, oprind circulaţia.

Ajutorul venind. Nu avea număr de înmatriculare, poate era în spate. De culoare albă. O furgoneta. O furgoneta scoasă de la fiare vechi. Nu oprește. Nu oprește. Stai!

Nu am știut până târziu că m- a mai lovit de două ori după aceea, înainte să plece, înainte... m- a lăsat să mor, zise ea vorbind în întuneric, de parcă ar fi fost singură; revăzând fapteie;încercând să le lege. Gil a stat tăcut nepunând întrebări, așa cum îi spusese ea, dându- și seama că mai erau multe de adăugat.

— Era atât de furios, ar fi putut să aștepte până aș fi fost singură. Au fost cincizeci și două de persoane care au vrut să depună mărturie la proces. Polițiștii l- au prins înainte ca medicii să mă scoată din mașină.

Asta chiar că întrecea toate limitele. Un străin putea s- o urască atât de mult și să- i dorească moartea atât de tare, încât să nu- i pese cine- 1 vede, pe cine altcineva rănește, sau dacă este prins. Atâta ură. Nu fuseseră presimțiri și nu se simți supărată de felul cum Gil reacționa, atâta timp cât știuse că o va susține dacă ar fi leșinat, știind că o va asculta, fără s- o judece și fără să- i țină predici.

Ea stătea tăcută în întuneric. Liniștea și întunericul era cea de-a doua ei casă.

ipp

St

Pentru luni de zile de atunci încolo, a fost într- o continuă căutare de astfel de locuri unde să fie numai ea însăși . Locuri ascunse, unde strigătele ei după ajutor și suspinele datorate durerii nu puteau fi auzite; unde chipurile pline de milă și de groază nu o puteau ajunge. Ceva din interiorul lui Gil făcea s- o caute, s- o

zx

atingă. Incet, gingaș, cu blândețe. Putea practic să audă vântul bătând printre schizma dintre femeia care fusese în acea noapte și femeia care stătea alături de el.

— Cred că am auzit despre accident la știri sau așa ceva, spuse el în cele din urmă, căutând- o cu cuvintele, fiindu- i teamă s- o atingă... Nu, mai mult frica ca ea să nu- l respingă. Imi aduc aminte că am văzut fotografii cu mașina și mă gândeam... .

— O emisiune de știri a arătat acele imagini în timpul unui reportaj numit *„Violența fără sens din America” Ea* râse ușor. Cele cincisprezece minute ale mele de glorie.

— Tipul a ajuns la închisoare pentru tentativă de omor nu- i așa?

— Și omor prin imprudență. Omul care s- a lovit de parapet a murit instantaneu. Asta era încă ceva care părea fără sens, de ce el și nu ea? Liniștea nopții îi cuprinse din nou, în timp ce Gil încerca să- și imagineze ce simțise ea, iar Dorie străduindu- se să nu simtă nimic.

— Și acum ești un doctor care leșină atunci când vede sânge, murmură el ca și cum ar fi rezumat toate necazurile ei.

Nevrând să țipe sau să lăcrimeze, ea adăugă râzând fără vlagă:

— Mai rău. Nu mai suport oamenii bolnavi. Urâse mirosurile și văicărelile lor. Se opri. Îmi amintesc cum dopată fiind cu medicamente auzeam oamenii gemând de durere și... și hotărându- mă conștient să nu- mi mai pese. Am luptat cu putere împotriva impulsurilor care se dezvoltă la un doctor pentru a se elibera de suferință. Mi- am simțit propria durere și mi- am spus că este ceea ce se întâmplă atunci îți pasă de agonia unei alte persoane; asta este ceea ce se întâmplă, atunci când te implici.

— Cam pe când am început terapia intensivă eram aproape imună la zgomote, făcând excepție de faptul că mă întorceam în camera mea epuizată și pe jumătate adormită înainte de a ajunge acolo. Parțial datorită efectelor terapiei, dar de cele mai multe ori pentru a- mi închide mintea, pentru a mă ascunde în somn. Urmă o altă pauză. Doctorul nu mi- a spus că sufăr o depresie, că încă mai eram în stare de șoc. Mi- a prescris medicamente antidepresive și mi- a spus că o să treacă. Evident că nu mi- a trecut.

— Va trece.

IPP

— Şi mirosul! zise ea, râzând prea tare şi prea dispreţuitor, de parcă nu l- ar fi auzit. Era o cale de ieşire spre vindecare, dar dacă cineva intervenea, imaginea şi impresia ei se schimba şi tot ce semăna sau era un doctor îi provoca o stare de rău. Vocea ei se pierdu în întuneric. Gil nu ştiu cum s- o ajute sau ce să spună. Nu- şi putea imagina cum ar fi să simţi o repulsie pentru ceva ce făcea parte din ceea ce erai, cum ar fi părul tău sau structura pielii tale. Îşi imagină că pentru el ar fi ca şi cum nu ar mai putea suferi mirosul de hambar sau parfumul, mi rosul grâului proaspăt secerat.

— Am început să am dureri de cap, spuse ea încet, vocea ei abia auzindu- se. Ei credeau că făcea parte din starea ei depresivă, un fel de supapă de ieşire pentru că nu mă împăcăm cu ceea ce se întâmplase, imediat ce mă gândeam la asta adormeam. Dar când starea devenea din ce în ce mai rea, până în punctul în care abia dacă mai puteam vedea ceva, m- au mai cercetat o dată şi au constatat că nasul meu nu se vindecase cum trebuia. Deviaţie de sept. I- am făcut să mă readucă în sala de operaţii să- l opereze încă o dată pentru a- l îndrepta, deoarece eram conştientă de faptul că odată ieşită din spital nu mă mai puteam întoarce de bunăvoie acolo.

— Din cauza asta faţa ta mai era vânătă când ai ajuns aici, zise el. Ea dădu din cap, dar el nu putu s- o vadă.

— Cât timp ai stat afară din spital?

— Aproape zece săptămâni. Am stat acolo aproape trei luni şi jumătate... fără cunoştinţă primele trei săptămâni. Din nou el nu- şi putu imagina ceea ce putuse trăi ea, dar simţi nevoia să spună ceva.

— Dorie, nu te poţi aştepta să fii aceeaşi persoană care erai înainte, după ceea ce ţi s- a întâmplat. Îi găsi mâna şi adăugă:

— Ia ceva timp. Timp pentru ca să se vindece corpul tău, mai mult timp pentru ca restul din tine să se vindece, timp pentru a-

ți putea controla viața din nou.

— Știu asta, zise ea încet. Am ținut predica asta la mii de oameni, mi- am spus- o și mie de câteva ori. Asta nu schimbă nimic. Nu schimbă ceea ce simt eu.

— Nu, cred că nu, spuse el aducându- și aminte de întâlnirile lui cu deziluziile și disperarea. Era o ușurare să știe că cel puțin o parte din ceea ce simțise ea putea înțelege. Numai Dumnezeu sau doctorii care se credeau Dumnezeu puteau să dea porunca *J)octori, vindecați- va"*. Și ea nu putea. Oricât s- ar fi gândit și s- ar fi luptat cu ea însăși a descoperit că nu era nimic altceva decât un om obișnuit, plin de teamă și durere. Și nu putea face chiar nimic în legătură cu asta.

— Nu pot să devin interesată de nimic. Este ca și cum cu cât sunt mai mult timp bolnavă, cu atât mai mult mă ascund, evit să- mi trăiesc viata, mai mult va dur[7] 79

~

până când mă voi realătura speciei umane, care nu este o specie deloc. Seamănă mai mult cu... cu lemingii alergând spre mare.

El dorea s- o sărate, așa cum mama lui obișnuia să- și sărute copiii, așa cum îi săruta pe Fletcher și apoi pe Baxter, pentru ai face să se simtă mai bine și nu cum își imaginase el toată seara c- ar vrea s- o sărate. Ea căzuse într- o stare depresivă, împinsă din urmă, și era furioasă, înfricoșată și rănită. El știa ce înseamnă asta. Știa cât îi va lua pentru a- și reveni. Știa cât le va lua zgârieturilor și contuziilor să se vindece. Știa că va supraviețui și poate că va mai avea crize depresive și altă dată. Dar între timp dorea s- o sărute părintește și s- o facă să se simtă mai bine. - Lemingi... El era gânditor. . Se pare că asta suntem uneori, nu- i așa, zise el, de parcă 11- ar fi găsit altceva, de parcă totul era pierdut, indiferent de cât de mult încerci să schimbi lucrurile. Ea avea senzația că el pusese degetul chiar în mijlocul a ceea ce simțea;puternică era și impresia că el deja îi cunoștea gândurile și că era obișnuit cu felul ei de a gândi. Și el știa o ieșire. Se întrebă dacă- i va spune și apoi speră pe jumătate că nu. Avea o bănuială

supărătoare că dramul lui nu o va duce în același loc ca și pe el; că acesta era un fel de teritoriu de unde trebuia să ieși singur. Era o încercare diferită pentru fiecare dintre ei.

Apoi, când el rămase tăcut cu propriile sale gânduri, ea răsuflă pe jumătate ușurată. Și- a vărsat pe el tot năduful la fel ca un copilaș, el trebuind să se poarte cu ea la fel de frumos. L- a lăsat să intre în viata ei, ea dorind să intre în viata lui. La urma urmelor să vrei să fii singur și să vrei să te simți singur erau două lucruri total deosebite.

— Viața ta nu pare irosită, zise ea fără să- și ascundă melancolia din voce, te invidiez, pentru copiii tăi. Sunt niște copii buni.

— Mulțumesc, spuse el fiind de acord cu ea încă o dată. Dar îți pot spune eu din experiență că acești copii nu sunt întotdeauna unica rațiune pentru care trăiești. Trebuie să vrei să trăiești pentru tine.

— Știi asta din experiență? zise ea, cu un semn de întrebare în glas: o bătaie în ușă, o scuză pentru a ști că ea nu era singură. Nu a putut vedea, dar a simțit când el și- a întors capul pentru a privi, cântărind argumentele pro și contra pentru a- și povesti viața, pregătind o apărare, înainte de a se destăinui în caz că ea ar fi putut să- l rănească în vreun fel.

Când, în sfârșit, a reușit să vorbească, a început cu Beth Averback Howlett.

La vârsta de optsprezece ani, ea avea niște idealuri care umpleau cerul Kansas- ului de soare. La asta se adăuga și visurile lui Gil, mai clare, mai înalte, dar la fel de îndrăznețe. Erau îndrăgostiți și stăteau ore întregi, făcând planuri de viitor.

Acestea includeau și plecarea la Universitatea din Kansas, după ce tenninau liceul, dar nu și apariția prematură a lui Fletcher când erau în anul doi.

Totuși, unul dintre lucrurile bune, în legătură cu visurile, era faptul că puteau fi modificate, puțin remodelate, pentru a se potrivi la cele mai neașteptate situații.

Părinții lor i- au ajutat cât au putut de mult. Gil a obținut o a

doua slujbă, iar Beth a organizat un fel de grădiniță pentru copii, împreună cu niște prieteni, și viața lor a reintrat în normal imediat.

— Fletcher avea aproape un an când ea a început să observe că nu mai avea aceeași putere în brațe și în picioare. La început am crezut că era doar obosită și că avea nevoie de odihnă. Dar lucrurile continuau să se înrăutățească.

— Distrofie musculară? întrebă ea.

— Nu. Dar cam așa ceva. Se numea Miastenia gravis. Dorie avea în piept o senzație de scufundare. Era o paralizie craniană musculară progresivă, la fel de dureroasă la privit, pe cât era de dureroasă de trăit.

— Ce s- a întâmplat? întrebă ea.

— Am venit acasă, spuse el având o voce de parcă ce povestea el s- ar fi întâmplat în urmă cu cincisprezece ani. Mă scufundam în note de plată pentru consultații și n- am putut să am grijă de ea și de Fletcher, să mă duc la muncă și la școală în același timp. Am încercat timp de câteva luni, dar… Am venit acasă.

— Ea cum a suportat? El oftă, ezitând.

— Trebuia s- o fi cunoscut ca să poți înțelege. Beth era perfectă. Cel puțin, așa credeam eu. Muncea pentru ca totul să fie așa cum trebuie, numai că niciodată nu părea că muncește. Era pur și simplu modul ei de a trebălui. Și nu era rău deloc. Nu aștepta ajutorul nimănui și simțeam că trebuia să mă străduiesc destul de mult pentru a ține pasul cu ea. Era bună, blândă și gingașă, și dacă dorea ceva ce nu avea de la sine, cum era privirea sau mintea ei, muncea puțin mai mult și orice și- ar fi dorit, obținea. O vopsea nouă pentru mașina ei cea veche, o bursă la Universitate, un solo în eonii bisericii. Întotdeauna era așa. Dacă era ceva ce nu avea încă, muncea pentru acel luciu și totul era perfect. Ea. Micul nostru apartament. Viața noastră. Fletcher. Apoi s- a îmbolnăvit și totul s- a schimbat. La început credea că va putea domina boala, încercând din răsputeri să- l crească pe Fletcher, credea că puterile ei vor reveni. Dar corpul ei perfect nu a rezistat.

Visurile ei s- au năruit. Am adus- o acasă. N- a putut să reziste

realității ce o copleșea.

— Cred că a fost îngrozitor pentru voi amândoi, spuse Dorie, gândindu- se că vocea ei sunase prea puternic în întuneric.

■<1

' %

I* <fi

— Mai ales pentru ea, eu am supraviețuit. Viața mea a mers mai departe. Viața ei s- a terminat cu câțiva ani înainte ca inima ei să înceteze să mai bată.

— Poftim? Cum așa?

— A abandonat. Fără să mai lupte. La început era înverșunată și insultătoare. Asta nu era prea rău. Am înțeles- o. M- am putut descurca cu situația. Doamne, și eu eram înverșunat. Dar apoi s- a hotărât că nu era un mod prea potrivit să moară, nu era modul perfect de a muri. Așa că m- a îndepărtat. Nu voia să mai vorbească cu mine. Nu voia să se uite la mine. S- a reîntors în camera ei cea veche. Apoi s- a înstrăinat și de părinții ei și de Fletcher și de restul lumii. Pur și simplu se deforma și se stingea.

— Mai ești supărat pe ea?

— Nu, zise el, deloc surprins de faptul că ea știa că fusese supărat pentru o foarte lungă vreme. N- a fost vina ei. N- a fost vina nimănui. S- a comportat așa cum a crezut ea că este cel mai bine... Cred că și eu am făcut la fel. Sunt sigur că locul

pe care ea l- a creat în mintea ei era perfect, exact așa cum dorea ea să fie. Îmi place să cred că era mai fericită acolo decât înfruntând boala împreună cu noi. - Dar Fletcher?

— El era prea mic și întotdeauna era cineva prin preajmă care să aibă grijă de el, dar mai târziu, când a ajuns cam de vârsta lui Baxter, el... ei bine, semăna foarte mult cu felul de a fi de acum a lui Baxter. Incepuseră să observe că lipsea ceva din viața lor. Vedeau o mamă în orice femeie care trecea pe aici.

— Și te- ai căsătorit cu o mamă pentru Fletcher?

— Aproape, zise el, alunecând ușor spre acest subiect, dar cu mult mai puțină emoție în voce. Dar, cum îți spuneam, nu poți trăi

pentru copiii tăi. Beth îl adora pe Fletcher, dar nu a putut să îi îi transmită voința de a lupta, de a rezista. Poți să iei în considerare nevoile unui copil, dar nu- ți poți baza hotărârile numai pe el. Trebuie să- ți trăiești propria viață, să fii propriul motiv pentru care să te trezești de dimineață. , , Sd *fii propriul motiv pentru care să te trezești de dimineațăT”*

Când s- a gândit la asta, Dorie și- a dat seama că nu mai trăise pentru ea de ani de zile, cel puțin nu de când a terminat școala de medicină. Nu și- a dorit niciodată altceva decât să fie doctor. Chiar și dorința de a deveni mamă era pe locul doi. Și dacă era cinstită, statutul de soție venea chiar pe locul trei în timpul acelor ani de acumulări și hotărâri.

Lucrurile s- au schimbat pentru puțină vreme. Când a rămas gravidă a renunțat lmedicină. Din punct de vedere tehnic, presupunea ea că i- ar ajuta. Își dorise un copil să- l simtă crescând în ea;să- i dea viață; să- 1 hrănească, să- l apere și să- l vadă crescând. Dar apoi, deodată, acest lucru a fost imposibil. Și Philip părăsit- o. Singurul motiv pe care- 1 avea pentru a se trezi în fiecare dimineață era meseria ei. Pentru prea multă vreme nu se mai simțise ca o femeie- doctor, realiză ea apoi, numai un doctor putând supraveghea bolnavii și infirmii. Ei au fost motivul pentru care se trezea în fiecare dimineață. Ei au devenit motivul ei de a trăi. Un amestec caustic de trădare și furie îi umplu pieptul, apăsându- i inima cu putere, suprasolici- tându- i plămânii. Ei o răniseră; încercaseră să o omoare; o lăsaseră să moară. Era adevărat că se păcălise singură auto- sacrificându- se cu stoicism pentru binele omenirii, pentru a evita să aibă de- a face cu viața de din- , colo de spital, dar în același timp le dăruise necugetat viața ei, și ei o călcaseră în picioare. Și acum, iată în ce situație era, divorțată, fără copii, cu o carieră care o făcea să- i vină mai bine s- o uite. Nu era de mirare că era abătută! Dar nu era viața ei. Nu era viața pe care și- o dorise, cea pe care se pregătise s- o aibă. Când a fost ultima dată, când s- a dat jos din pat de dimineață fericită și mulțumită de ea?

Când a făcut oare ceva numai pentru ea? Avea o pornire sălbatică să facă ceva nebunesc. Stările și comportamentul impulsiv sunt manifestări clinice ale căderilor psihice... Cui îi pasă? se gândi ea.

Se aplecă spre stânga și- l sărută pe Gil pe obraz. Nu avea nevoie să- i vadă fața pentru a ști cât de surprins era.

— Mulțumesc, zise ea- fața ei fiind încă aproape de a lui- mulțumesc pentru cină, pentru că m- ai ascultat, pentru că ai încercat să mă înțelegi. Ești un bărbat drăguț, Gil Howlett. După ce spuse toate astea, se pregăti repede să iasă din mașină. Portiera din partea șoferului se închise câteva secunde mai târziu după a ei. El era cu ea undeva într- un garaj întunecos, ea putându- i simți prezența, dar neputându- 1 vedea. Apoi el veni în urma ei.

— Încet, să nu te împiedici de ceva. Sunt atât de multe lucruri aici, încât mă întreb cum de mai încape și mașina, zise el, încercând s- o protejeze cu mâinile așezate pe brațele ei. Mici fiori o trecură prin brațe până în vârful degetelor.

— Nu este o mașină prea mare, zise ea prostește, îndepărtându- se și încercând să nu tremure din cauza emoției. Trecuse multă vreme de când un bărbat o privise ca pe o femeie, mult timp de când se simțise ca o femeie. Nu- și putea aminti când a fost ultima dată când un bărbat a plăcut- o și i- a zâmbit. Mărimea mâinilor lui. Se întreba dacă părul lui era la fel de moale pe cât părea.

El ar fi putut să- i dea drumul când au ajuns la ușa garajului, dar nu dorea asta. Iși strecură o mână în jurul taliei și cu o alta o cuprinse după spate... și ea nu- 1 îndepărtă. Se simțea bine în strânsoarea brațelor lui . Nu era nici înalt, nici prea scund, nici prea gras, nici prea slab. Era numai bine, se gândi ea, în timp ce- i studiprofilul în lumina lunii. Voia s- o ducă la culcare. Dacă ar fi încercat ar fi putut să găsească o mulțime de scuze pentru asta. Pentru a o face să nu se simtă prost, pentru a- i face plăcere, pentru a o face să uite de sine. Oricum, trei scuze, nu- i așa. Dar adevărul gol goluț e că- i plăcea și de ea și că o dorea.

Să o aibă n- ar fi o problemă. Măcar atât știa despre femei.

Problema era că după ce le avea nu reușea decât să se poarte stângaci. Nu reușise niciodată să le descifreze limbajul secret prin care- i spuneau ceea ce doreau sau ce simțeau.

Nu, Dorie nu mai avea nevoie de alte probleme în viața ei, și la fel de sigur era că nici el nu dorea.

— Am să- ți mărturisesc ceva, zise Gil în timp ce mergeau spre verandă.

— Nu vrei să mergi cu mașina până acasă, spuse ea, întorcându- se pentru a merge la garaje

— Nu, nu, îmi place să merg pe jos, replică el imediat bucuros că ea se întoarse către el și că putea s- o cuprindă cu brațul celălalt.

— Atunci nu ești adevăratul Gil Howlett? Băieții aceștia nu sunt ai tăi? Matthew este chiar unchiul tău dacă a pus un halucinogen în cartofi și ăsta nu este Kansas? glumi ea surescitată, inima bătându- i nebunește, mușchii tremurând în timp ce rămăsese în brațele lui, corpul lui apăsându- i ușor corpul ei.

— Aproape, dar nu chiar, zise el râzând.

— Atunci ce este? Mărturisește. Pot să suport. El deveni serios, studiindu- i chipul în felul acela care ei îi dădea senzația că- i privește direct în suflet, nedezvăluind nimic din ce vedea acolo sau din ce gândea.

— Nu sunt bun la jocuri, spuse vocea lui adâncă, făcând- o să simtă un fior pe șira spinării.

— Trișezi la biliard? Desigur că nu, dar era atât de aproape și ea atât de neliniștită, încât nu știa ce mai spune. Își aduse aminte de Dorie cea veche, a cărui vorbă spirituală o ajuta să depășească stresul și vremurile grele. Își aduse aminte de Dorie care trăia din plin și căreia îi păsa de ce se întâmplă în jurul ei, de Dorie cea care putea riposta, de Dorie când controla, de Dorie cea care putea face lumină într- o situație critică, chiar dacă înfrunta problema direct, fără ocolișuri. - Nu, nu trișez la biliard, nu trișez la jocuri, dar nu le joc foarte bine, zise el, gândindu- se că zâmbetul ei fusese cel mai frumos pe care- 1 văzuse vreodată, plăcându- i felul în care

se mişcau buzele ei dezvelindu- i dinţii albi, unul din ei fiind puţin strâmb, ca şi cum ar fi fost înghesuit de ceilalţi.

— Despre ce fel de jocuri vorbeşti? întrebă Dorie, cu intuiţia ei feminină activată la maxim. Ea se . juca. Ştia exact ce voia el să spună.

’ ¥

— Ştii jocurile. Putem să le jucăm ca doi copii care nu ştiu ce- i aşteaptă, sau putem pretinde că nu vrem să le jucăm deloc. Tu alegi. Eu doar te avertizez că pentru mine jocurile astea nu se termină întotdeauna cu bine.

Of, Doamne! încă o hotărâre de luat! Şi nu despre ce cutie cu supă să deschidă sau dacă să mai tragă un pui de somn sau nu. Era una importantă, una adevărată. - Tu ce vrei să faci? îl întrebă ea, sperând s- o ajute.

— Vreau să te sărut atât de mult, încât mă mănâncă buzele. Ea se amuză. Ei, un sărut nu însemna tocmai sex. Oamenii se sărută tot timpul. Nu se- cer angajamente sau teste de sânge. O să mă gândesc la. . .

— Şi ale mele la fel, spuse Dorie, inspirând adânc şi ţinându- şi respiraţia, de parcă aştepta să fie lovită de un tren. El zâmbi pe jumătate, apoi arăta la fel de nesigur şi nervos pe cât şi era. Îi întoarse capul într- o parte şi- şi coborî gura încet spre a ei, înclinându- şi capul în partea cealaltă câteva secunde înainte ca buzele lui să le atingă pe ale ei . A fost un sărut prea scurt, amândoi au gândit asta, uitându- se unul la celălalt derutaţi. Un fior sau două, dai’ nu puteau fi din cauza emoţiei. Putea să fie dorinţa prea aprinsă. Fără să spună ceva, au fost de acord să mai încerce o dată, poate pentru un timp ceva mai lung; poate trebuia să se relaxeze puţin . La urma urmelor era doar un sărut. Buzele lor se mai atinseră o dată, dar a fost abia relaxant. Era ca şi cum ai călca pe un fir de înaltă tensiune, când ploua. Tot ceea ce Gil putuse să facă era să- şi contracte muşchii în nişte convulsii care erau cât pe ce s- o strivească în îmbrăţişarea lui. Simţea că era răscolit ca după explozia unei rachete balistice. Pentru o secundă,

Dorie crezu că un arc electric o străbătu din cap până- n picioare, lăsând- o în cele din urmă înțepenită. Dar apoi, veniră valuri după valuri de imensă plăcere, topind rând pe rând starea de încordare, de emoție, de incertitudine, spălându- i mintea de temeri, de îndoieli de orice alt gând rațional pe care l- ar fi putut avea. Sânii i se înfiorară. Capul îi vâjâia. Sângele i se înfierbântă și- i inundă tot corpul într- o căldură plăcută. Părul lui era la fel de moale pe cât părea, corpul lui la fel de puternic și sigur cum își imaginase.

Apoi obrazul ei se așeză ușor pe pieptul lui și a avut impresia că l- a auzit murmurând: „Fir- ar să fie”. După un simplu sărut, părea un lucru foarte complicat să deschidă ochii și să se gândească din nou. După toată plăcerea, apăruse o brumă de insatisfacție în ea. Dorie își lăsă mâinile să- i cadă fără vlagă pe lângă ea și se îndepărtă de el. Işi ținu capul în jos, temându- se ca el să nu fi simțit starea ei, temându- se să nu vadă dezamăgirea de pe fața lui. Degetele de la mâna lui stângă se strecurară gingaș prin părul ei, încurcându- se în șuvițele care- i atârnau pe gât, în timp ce cele de la mâna dreaptă o atinseră sub bărbie și îi ridicară ușor capul cu fața spre el. Degetul mare o mângâie pe buza inferioară. Gil îi zâmbea.

— Cred că ar trebui să jucăm versiunea celor adulți.

— Și eu cred, spuse ea amorțită.

— Cred că ar trebui să ne gândim la asta la noapte și să luăm o hotărâre matură mâine dimineață. Hotărârile mature nu erau punctul ei forte în acele zile: Supraviețuise datorită instinctului animalic, alergase, se ascunsese, se apărase. Acum instinctele o cunduceau bucuroase sus pe scări, în donnitor.

— Și eu cred la fel, minți ea. El râse.

— Noapte bună, Dorothy Devries, zise el, depărtându- se. Ea îl urmări cu privirea cum mergea peste pășune cu pași hotărâri, trecându- și picioarele lungi peste gard, de parcă era înalt de doar jumătate de metru, apoi pierzându- și forma întunecată în umbrele nopții.

— Noapte bună, Gilliam Howlett.

CAPITOLUL 6

— Bună!

— Bună, mamă! Nici un răspuns.

— Mami? Mamă?

— Dorie?

— Mamă, te simți bine?

— Sunt bine, dragă. Tu ești... ești bine? Era o undă de teamă în vocea ei. - Bineînțeles. S- a întâmplat ceva?

— Nu. Nu ai ci. S- a întâmplat ceva acolo?

— Nu.

— Atunci de ce m- ai sunat tu pe mine?

Erau momente când Dorie își amintea că o iubea pe mama ei, dar erau momente, ca acesta, când o iubea mult mai puternic.

— Mamă, te- aș suna în fiecare zi dacă mi- ai da ocazia să formez și eu numărul. Dar eu nu pot să te sun niciodată, pentru că tu mă suni în fiecare dimineață înainte să deschid ochii.

— Îmi place să- mi beau cafeaua cu tine.

— Și mie- mi place să beau cafeaua cu tine, zi se Dorie, ceea ce în mare parte era un răspuns adevărat, dar nu trebuie să ai un atac de cord, dacă se întâmplă să te mai sun și eu câteodată.

— Ei, am fost atât de surprinsă. Dorie putea s- o vadă cum își punea o mână la inimă.

— Iartă- mă că te- am speriat. Și sunt bine. Te- am sunat să te întreb dacă te mai duci pe la magazinul acela de curiozități care- ți place atât de mult și să te întreb dacă

nu cumva au o tavă pentru prăjituri în formă de vacă? Ai folosit și tu o formă de trandafirie ziua mea, anul trecut, și una în formă de dinozaur pentru băiețelul vecinilor.

— Vacă ai spus?

— Da. Vreau să fac o prăjitură în formă de vacă.

— O prăjitură în formă de vacă?

— O prăjitură. Ca o vacă.

— Ca o vacă?

— Da mamă, o vacă. Vreau să- i fac micuței Emily o prăjitură

de ziua ei.

— Cine este micuța Emily?

— Este o vacă. Un vițel, de fapt.

— Faci o prăjitură de ziua unei vaci?

— Ei bine, este puțin cam prea târziu acum, dar dacă poți să-mi găsești o tavă în formă de vacă și să mi- o trimiți cu poșta rapidă de la noapte, mâine o s- o am și nu va fi prea târziu, nu- i așa? Liniște.

— Mamă?

— Draga mea; n- ai vrea să vin să stau cu tine un timp? Știu că ai spus că vrei să fii singură, dar, sincer, draga mea, de una singură în mijlocul pustiului nu- ți face bine, dacă stai prea mult. Mai ales că tu erai obișnuită să ai oameni în preajmă și având în vedere prin ce ai trecut. . .

— Mami? Mamă? Te iubesc, dar, te rog, nu veni. Îmbracă- te numai, mergi până în oraș și vezi dacă poți să- mi găsești o tavă în formă de vacă și o să- ți explic totul mai târziu. Bine?

— De acord. Dar dacă 11- au una de vacă, ai vrea una ca un câine sau ca o pisică? Din câte îmi amintesc au și sub formă de pești.

— O vacă, mamă. Doar o vacă.

z

Înainte s- o sune pe mama ei în acea dimineață, stătuse în picioare la geamul de la dormitor și- i privise pe cei din familia Howlett venind și plecând. De veni se repede un obicei pentru ea, din moment ce nu dormise toată noaptea și era încă trează când au sosit ei.

Gil îi ciufuli părul lui Baxter și râse după ce acesta- i spusese ceva, apoi boxă în umbră, avându- 1 ca adversar pe Fletcher. Probabil că nu- și trăise viața pentru copiii lui, dar nici nu avea idee cât de goală și nefolositoare putea fi viața fără ei, se gândi ea, nefiind prea surprinsă când el se întoarse din ușa hambarului și se uită înapoi spre casa ei, de parcă ar fi simțit- o că- 1 privește.

Ea și Gil Howlett erau ca părțile opuse ale lunii, foarte

asemănători și totuși foarte deosebiți. Erau blocați pe aceeași orbită, navigând prin timp și spațiu, singuri, unul în întuneric, celălalt în lumină, creând o atracție și o necesitate reciprocă. Era oare singurătatea și dorința suficiente pentru a risca ruperea echilibrului?

Aveau de luat în considerare respectul și prietenia. Un adolescent impresionabil și un copil care avea nevoie de o mamă, erau două lucruri la care trebuiau să se gândească. Era suficient că voiau? Sau erau nevoile viitoare un fel de garanție?

Egoistă, își aduse aminte că viitorul nu- i oferise niciodată garanții. Nici Gil nu putea. Odată, demult, făcuse tot felul de planuri pentru viitor. Ca și cum ar fi stat acolo pentru totdeauna și totul ar fi fost bine. Știa mai bine atunci decât oricine să facă astfel de planuri. Mâine s- ar putea să nu existe și să nu fie bine deloc. Tot ce există era astăzi. Astăzi era miezul nopții când ai supraviețuit ca să treci din ziua de ieri în cea de mâine. Astăzi era ultima oară în care ți- ai încercat puterile; ți- ai mărit energia, ți- ai fortificat slăbiciunile, ai găsit curajul să treci dintr- o zi de ieri întunecată într- un mâine mai luminos. Sperând.

Nici un risc nu este asumat fără speranță; nici o bătălie nu este dusă; nici un copil nu este făcut. Pentru prima dată, după luni de zile, Dorie simți căldura speranței în suflet. Era ca și cum ar fi găsit un jăratic, încă fierbinte și licărind sub scrumul visurilor sale sau a credințelor sale și a percepției a ceea ce era și ce avea. il privise pe Gil și pe fiii lui traversând curtea și după atâta timp în care nu- și dorise să se căsătorească și să facă copii, întrezări acum o speranță mipă că ar putea iubi din nou, ar putea avea din nou sentimente și responsabilități. Să atingă din nou ființe umane și să le strângă aproape de inima ei încă o dată.

Nu putea să- i dea lui Gil sau băieților o garanție că va fi acolo întotdeauna, dar n- ar putea fi o parte din viața lor de azi?

Era o femeie nefertilă, cu un trup zdrobit și acoperit de cicatrice, o inimă cinică, și o tendință spre a fi și scorpie pentru a- și găsi propriul drum, dar oare însemna asta că nu putea fi iubită? Era

asta ceea ce erau cei trei pentru ea? Poate că era timpul să afle.

Crezându- l pe Baxter pe cuvânt, și înarmată cu puține cunoștințe medicale de- ale ei, Dorie așteptă și se uită după praful stârnit de autobuzul școlii care- i aducea pe copii, pentru a merge la familia Howlett s- o viziteze pe micuța Emily.

Bine. Era o scuză îngrozitoare. Iși imagina că era efortul cel care conta. Să încerci să intri în legătură cu cineva, nu era întotdeauna la fel de ușor cu ridicatul receptorului de la telefon.

— Salut, Bax! Cum a fost azi la școală? zâmbi ea în timp ce coborî din *Porsche,* încântată de faptul că- l vedea pe Baxter sărind din autobuz pe ușa din spate pentru a o saluta.

— Salut! Școala a fost O. K. Dar ghici ce s- a întâmplat?

— Ce?

— Corianne Smithers și- a pierdut azi un dinte, în hot- dog. La prânz. Doar ce l- a mușcat și a ieșit dintele.

— Mamă. Ăla da hot- dog.

— Sunt buni. Dintele ei era aproape pierdut. M- a lăsat să- l ating o dată. Se simțea mândru de asta, apoi adăugă: Și ai mei o să cadă.

— Apoi o să ai dinți mai mari, nu- i așa?

— Oh- huh. Ca ai tatei și ai unchiului Matt. Și ca acei ai lui Fletch. Vii s- o vezi pe micuța Emily? Te simți mai bine?

— Da și da, zise ea, apreciindu- i simțul observației. Știa că nu ținea scuza cu „o să vin să văd văcuța”.

— Ce mai face? întrebă Dorie apoi.

— Este foarte drăguță. Hai să vezi, zise el, luând- o de mână și trăgând- o spre hambar, la fel cum făcuse în seara anterioară.

— Salut, strigă Matthew din ușa din spate. Unde vă grăbiți voi doi?

— Dorie se simte mai bine. Vrea să vadă vițelul, răspunse Baxter fără să încetinească.

— Bună Matthew, zi se ea.

— Stai la prânz?

— Oh, nu, răspunse ea.

— Am venit doar să văd vițelul . Doamne! 1 se părea o scuză puerilă.

— Avem destul. Nu trebuie să- ți faci probleme.

— Nu, mulțumesc. . .

— Să stai alături de o femeie frumoasă este o cinste în casa asta. Ne vei face o favoare.

— In cazul acesta, accept cu plăcere, spuse râzând, în timp ce era trasă în hambar. - Vezi, vezi. E drăguță, nu?

— Este, într- adevăr. Dorie a avut voie să intre în grajd s- o mângâie pe Emily și apoi pe micuța Emily. Vițelușa fusese curățată și țesălată și fânul era proaspăt. Nu mai rămăsese nimic din noaptea precedentă, și chiar și Emily a mugit îngrijorată că erau două ființe omenești atât de aproape de puiul ei, glasul ei fiind natural și neafectat de durere sau teamă.

— Aici, zi se Baxter, în tinzând degetul arătător. Bagă- i degetul în gură și- l va suge, crezând că este o țâță.

— Chiar trebuie? întrebă ea, cu o tresărire involuntară la auzul cuvântului „tâtă” ieșind din gura unui băiețel de cinci ani. Dar era băiat de fermier. Cum ar fi vrut ea să- i spună altfel? Avea multe de învățat. El râse și- i spuse:

— Nu- ți face nimic. Oftând și nefiind în stare să- și ascundă grimasa, întinse degetul arătător și încet, îl băgă în gura micuței Emily. Vițelușa îl cuprinse cu limba ei mare și roz și se apropie mai mult pentru a- 1 putea suge mai bine și scoase un sunet ca de absorbție, atunci când Dorie își retrase mâna, speriată că ar putea să- și piardă degetul. Mâinile ei făcuseră și simțiseră multe lucruri neobișnuite, de la chirurgie minoră până la introducerea mâinilor într- o cutie toracică și masarea unei inimi omenești. Dar Baxter râdea și se amuza atât de tare de reacția ei, încât hotărî să se mai joace un pic.

— Uh, oh! strigă ea, scuturându- și mâna în aer. Baxter râdea și mai tare și ea începu să râdă alături de el. Se uită la părul lui cârlionțat și la pistrui, la dințișorii lui care apăreau când râdea, la luminile din ochii lui și inima ei se deschise pentru el. Nu spusese

ea oare că- 1 invidia pe Gil pentru copiii lui? Ce simțea ea acum era mai mult decât o dorință, o speranță sau invidie. Era ca o bucurie imensă care izbucnea din fiecare părticică a ei . Nu avea importanță al cui copil era, era suficient că era acolo, că putea să râdă ca un înger și să gândească și să simtă și... ei bine... să fie Baxter. Era un miracol.

— Ai avut dreptate, tată. Fetei or nu le place treaba asta, zi se Baxter , uitându- se la tatăl lui peste umărul lui Dorie.

— Am spus că unor fete nu le place- se uita la chipul lui Dorie, în timp ce ea se întoarse pentru a- 1 privi- pe altele nu le deranjează.

— Și de unde știi la care le place?

— La naiba, de unde știu. Ți- ai făcut temele?

Băiatul era la grădiniță și nu avea niciodată teme, dar îi făcea plăcere să fie întrebat de către cei mari despre aceleași probleme ca și pe Fletcher.

— Nu.

— Corvoada? Privirea lui se îndreptă de la Dorie către el suficient timp pentru a înțelege mesajul.

— Aveam de gând să- i arăt lui Dorie pe purcel ușa Emily, spuse Baxter, apoi adresându- se ei adăugă:

— O să aibă copilași și ea, dar nu chiar acum. Nu trebuie să te uiți, atunci când se întâmplă. Poți să vii după aceea.

np

St . J

— Mulțumesc. O să mă gândesc la asta. Și, se gândi ea, o să- i spun mamei să caute o tavă în formă de purcelușă pentru petrecerea din acea zi.

— Poți să- i arăți purceaua mai târziu. Mai întâi datoria, nu- i așa?

— Da, domnule. Merse spre ieșirea din grajd târându- și picioarele prin fân, apoi își aduse aminte: - Dorie stă la cină.

— Așa am auzit și eu, zise Gil, privirea lui întorcându- se către ea. Gil văzuse cum Dorie îl privise pe Baxter, când venea către ei

și ei stăteau în fân, râzând. Înainte să se îmbolnăvească, Beth îl privise pe Fletcher în acel fel . Nu văzuse niciodată privirea aceea la cea de- a doua soție a lui și începuse să creadă că era încă un lucru minunat care crezuse că- i aparținuse numai lui Beth. Dar iată- 1 aici din nou, același zâmbet pe fața lui Dorie. O atât de profundă expresie de blândețe și plăcere.

— Bună, zise ea, ridicându- se în picioare, în timp ce ușa hambarului se trânti în urma lui Baxter.

— Bună. Ea se așteptase la un zâmbet sau la un semn de plăcere, atunci când el o văzuse, dar el continuă s- o privească de sus până jos. Se simți datoare să adauge: - Am venit să văd vițelușa. Uf! Ce minciună proastă. El dădu din cap și un zâmbet apăru pe buzele lui, în timp ce o lumină dansă în privirea sa. Știa de ce venise.

— Și apoi Matthew m- a rugat din nou să rămân la cină și mi- a fost foarte greu să- l refuz, știi. Gil dădu din nou din cap, zâmbetul lărgindu- se.

— Îmi amintește puțin de mama mea, adăugă ea. El dădu iarăși din cap, mâna lui strecurându- se într- a ei, zicând:

— Hai să stai cu mine. Eu mai am încă treabă de făcut. Simți furnicături pe tot corpul când îi văzu expresia feței . Dacă ar fi fost după el, ar fi vrut s- o aibă chiar acolo în fân, în fața vacii și a vițelușei, dar era evident- și poate mulțumitor- cor- voadele mai întâi, era regula înscrisă undeva pe vreo piatră alături de celelalte Legi ale Pământului.

El ținu mica ușă a hambarului pentru ca ea să poată să iasă, conducând- o departe de casă și de curtea din jur. Traversară un drum murdar către o uriașă construcție, nu la fel de înaltă ca hambarul, însă o dată și jumătate cât lățimea lui. O uriașă ușă metalică culisantă era întredeschisă, și, în sfârșit, el îi dădu drumul la mână în timp ce o conducea înăuntru.

— Ce este ăsta? întrebă ea, micșorându- și ochii pentru a străpunge întunericul. - Un tractor.

— Nu asta. Pot să văd și eu că este un tractor. Ce este locul

ăsta? întrebă ea, uitându- se strâmb la obiectele uriașe din jur.

— Un garaj de mașini. Grape, pluguri, cauciucuri, cultivatoare, plantatoare, piese componente, vechituri. Combinele nu merg, dar celelalte părți merg. Asta părea să fie adevărat. Locul era aglomerat, plin de mașinării. Majoritatea părea să poată fi agățate de ceva pentru a deveni folositoare; nici una nu avea motor propriu. Unelte, scări, cutii, butoaie, era chiar și o chiuvetă de bucătărie plină de praf aruncată într- un colt.

— Și ce căutăm noi aici? întrebă ea, uitându- se în jur și frecându- și palmele, de parcă era, gata să se apuce de săpat. Datorită aversiunii ei față de muncile casnice, evită chiuveta, dorind să încerce să facă orice altceva.

— Și de unde începem?

— Chiar de aici, zise el cuprinzând- o cu un braț și trăgând- o spre el. Gil zâmbi, în timp ce- i mângâie cicatricea subțire și roșie de pe obraz, privirea lui furișându- se în inima ei încercând să afle răspuns la întrebările lui.

— Speram să vii azi să vezi vițelușa, mai spuse. Un râs ușor îi scăpă ei în timp ce gura lui o acoperi pe a ei. Limba lui pătrunse cu ușurință printre buzele ei pentru a o gusta și a o necăji. Mâinile lui o mângâiară pe spate și o sărută pătimaș până ce rămase complet vlăguită și zăpăcită.

— Umm . Fusese un sunet de plăcere adânc și gutural care o făcu s- o treacă fiori de emoție neputând articula nici un cuvânt, în timp ce el, ținându- i capul între

mâinile sale, își ridică privirea și- i cercetă chipul. Își scutură capul de uimire, apoi zâmbi fericit, lăsându- și mâinile să cadă și scoțând un oftat adânc.

— Ulei.

— Poftim?

— Trebuie să schimb uleiul la tractor, spuse el, departându- se puțin de ea. Nu este lumină aici sau, mai bine, o să... osă- l schimb mai târziu, di seară, după. . .

Gil rămase cu privirea pironită asupra ei câteva secunde înainte

de a- și puteaduna gândurile. Iși drese vocea și privi în altă parte. Știa ce- a simțit, dar nu se așteptase la asta. O dorea, nu era nici o îndoială în privința asta. Nu dorea însă nimic care să- l facă apoi să sufere. Nu dorea să fie atras iar în mrejele unei pasiuni nebunești care i- ar fi distrus viața din nou. Nu dorea să fie ademenit din nou, crezând că o cunoaște pe această femeie, că știe ce gândește și ce vrea de la el.

— Atunci trebuie să te pregătești pentru vreo lucrare, zise ea simțind nevoia să rupă tăcerea bruscă și stânjenitoare care se lăsase între ei. Cred că grâul a fost deja plantat.

— Este, zise el, ridicând găleata și sculele de care avea nevoie, și se grăbi să se bage sub tractor. Ain niște oameni care vor veni la muncă săptămâna viitoare. O să plantăm porumb și apoi sorg. Pentru nutreț.

— Pentru ce?

— Nutreț. Hrană pentru vite. Dorie își încrucișă picioarele și se rezemă de un bidon plin, în timp ce Gil se adâncise într- o discuție despre problemele de la fermă.

Chiar și o persoană de la oraș știa că trebuia ceva mai mult decât să arunci cu îngrășăminte peste semințe pentru a avea rezultate bune. Dar să- l asculte pe Gil era cu fotul altceva. O împletire de cunoștințe cu lucru delicat și sincronizat anotimpului și, bineînțeles, noroc.

De exemplu, Gil zicea că practica cultivarea alternantă. Ceea ce înseamnă că jumătate din terenul pecare- 1 cultivase cu grâu, rămânea necultivat anul următor pentru a lăsa solul să se regenereze, apoi era plantat data viitoare, în timp ce cealaltă jumătate rămânea necultivată. Grâul rezistent, roșu, de iarnă, era plantat pe la jumătatea lui septembrie sau jumătatea lui octombrie, uneori chiar târziu în noiembrie, în funcție de vreme, și aici intervenea norocul. In mod normal, grâul era plantat suficient de devreme pentru ca să poată să crească cinci sau șase centimetri înainte să vină iama. Ideal era ca un strat de zăpadă să acopere cultura pentru a o proteja de geruri cât timp avea loc o

germinare pentru primăvară. Dacă totul mergea bine, grâul începea să răsară pe la sfârșitui lunii martie sau începutul lunii aprilie și până la prima jumătate a lunii mai plantele erau ajunse la maturitate, fiecare spic având boabe de grâu. Apoi, dacă nu apăreau boli, insecte, furtuni, ploi torențiale sau alte calamități date de Dumnezeu, după o perioadă de două- trei săptămâni, în jurul lui întâi iulie se recolta și urma însămânțarea. Apoi, pentru a face totul mai palpitant, erau făcute licitații pentru recolta de grâu din acel an, uneori chiar pentru doi ani înainte. Fermierul accepta cel mai bun preț pe care credea că- 1 va scoate și vindea recolta din acel an înainte ca ea să fie strânsă. Dorie își imagina ceva ca o bursă imensă.

— Ei bine, nu era chiar așa, insistă Gil. In marea majoritate a anilor, grâul era îmbarcat și transportat la morile de făină sau exportat pe piețele din nord- vestul Pacificul ui. Părea aproape simplu. Oricum, marea majoritate a fermierilor din Kansas supraviețuiseră multor timpuri grele pentru a- și diversifica fermele. Cei care aveau- surse de apă mai plantau și cea de- a doua recoltă de grâu, după ce o strângeau pe prima, alții cultivau porumb;câțiva cultivau floarea- soarelui care urma să fie prelucrată în Goodland. Alți câțiva, mai curajoși, cultivau fasole uscată și alte tipuri de fasole care se vindeau pe piață, dar la prima vedere era o cultură mai pretențioasă.

teu

— Și ce se întâmplă cu porumbul și cu sorgul? Era și el licitat înainte?

— Nu, era păstrat sub formă de grăunțe și vândut aproape în exclusivitate pe piețele locale și păstrat în silozuri pretutindeni în Kansas, ca furaje.

— Ce sunt acelea furaje? întrebă ea imediat, dorindu- și apoi să nu- 1 întrerupă. Știa deja mai multe despre agricultură decât și- ar fi dorit vreodată să știe. Era fascinant, dar era și înfricoșător într- un fel. Nu părea o meserie la fel de sigură ca aceea de doctor sau bancher... Dar totuși în acele zile, ce profesie mai era oare

sigură? se întrebă. Incercă să se gândească la ceea ce i s- ar mai putea întâmpla lui Gil și băieților datorită unei secete prelungite sau datorită vreunui ghinion.

— Furajele? Hrană vie pentru vite, răspunse Gil privind- o de sub tractor și nepărând supărat sau deranjat de toate întrebările ei, și nepărându- i- se prostești, apoi continuă: O mare parte dintre vitele pe care le- ai văzut păscând pe aici și prin împrejurimi, le voi vinde anul ăsta. Voi folosi o mare parte din recoltă pentru a le îngrășa și restul le voi păstra sau vinde. Vitele sunt aduse din aproape toată țara și hrănite și îngrășate aici, în Kansas, înainte să fie îmbarcate și duse la abatoare atât aici în Kansas sau Nebraska, cât și în Colorado.

— Uf, suspină Dorie și se strâmbă. El îi găsea aversiunea față de carnea roșie, ca amuzantă. Oamenii mâncau carne de vită de mai mult timp decât era ea vegetări ană.

— Și nu pui nume la nimic ce urmează a fi mâncat, nu- i așa? întrebă Dorie. Gil știa exact de unde culesese ea această informație.

— Da, așa este.

— Dar Emily și vițelușa ei?

— Mulți copii cresc o vițelușă, au grijă de ea, și merg cu ea la târguri de câteva ori. Este amuzant. Ei învață din asta și apoi trebuie să se hotărască dacă să păstreze animalul și să aibă grijă de el în continuare, sau să- l vândă pentru a fi tăiat.

— Și ce fac majoritatea dintre ei?

— Îl vând și economisesc banii pentru a- și cumpăra o mașină când vor fi suficient de mari, cred, spuse el ridicând din umeri și urcându- se apoi pe tractor. Toate acestea fac parte din educație. Copiii de fermieri știu de mici că asta este o afacere și nu o grădină zoologică cu animale de pe lângă casă.

Porni tractorul pentru a putea turna uleiul, în timp ce Dorie rămase în picioare gândindu- se. Agricultura era într- adevăr o afacere. Pentru marea majoritate o muncă solitară, o durere de spate, o afacere riscantă care, începea ea să creadă, nu primea

atenția și recunoașterea pe care o merita.

Gil opri motorul și se dădu jos pentru a- 1 regla. Ea îl privea. Nu arăta ca un om dispus să riște. Fiecare mișcare pe care o făcea era sigură și premeditată. Arăta întotdeauna, ca și cum știa foarte bine ce face, ce și cum totul îi reușea, ca și cum nu cunoștea eșecul . Dar, bineînțeles, îl cunoștea. El spusese că toată lumea din Kansas își putea aduce aminte de vremurile grele și de necazuri. Ele fuseseră Beth și ce- a de- a doua soție a lui. Arăta puternic din punct de vedere fizic, cu umerii largi și drepți, cu picioarele musculoase, dar în timp ce- 1 privea văzu puterea interi oară, mult mai solidară decât umerii, mult mai dreaptă și mai puternică decât brațele și picioarele sale. Nu era doar un bărbat chipeș, era un bărbat frumos, curaj os și cu o inimă mare. Nu ca ea. Nu un laș. Nu un delăsător. - Gata. Am terminat, spuse el, întorcându-se la ea zâmbind și ștergându- și mâinile pe o cârpă murdară. Mulțumesc!

— Pentru ce?

— Pentru că ai stat cu mine, răspunse el apropiindu- se de ea pentru a- i da un sărut fugar, și adăugă: și pentru că mi- ai dat un motiv să mă grăbesc. Ea zâmbi și- și feri privirea. Știind ce era el și ce era eaji era greu să se uite în ochii lui.

— Mergem să mâncăm acum? Ei îi era foame. Apetitul îi revenea.

— Nu. Corvoada mai întâi.

— Mai sunt. Trebuie să fii și un pic sărit ca să fii fermier hotărî ea. Tot ce făceau ei mereu erau corvezii Se uită la ceas.

— Oh, este ora șase. El o privi.

— Șapte sau șase? Dimineața sau seara? O știu pe asta. El râse, apoi întrebă:

— Vrei să vii cu mine? Sau stai aici cu Matthew? Ea văzuse ce făcuseră ei la familia Averback. Uneori luau nutreț și- l dădeau la vite, alteori umpleau jgheabul cu apă cu ajutorul unui furtun. Altă dată lipsiseră atât de mult, încât ea ieși să vadă ce făceau și- l descoperi urmărind și îndrumând vitele spre o pășune cu iarbă

mai mare. Ni ci odată n- a fost atât de palpitant.

— Am să stau aici cu Matthew. El dădu din cap, apoi lăsă să- i scape un fluierat printre dinți care, după câteva minute, îi aduse pe Baxter și pe Fletcher alergând din casă spre camionetă unde urcară pentru a- 1 aștepta și pe Gil.

— Frumoasă șmecherie. El râse.

— Intr- adevăr, veche șmecherie. O știu de la tatăl meu. - Unele dintre aceste lucruri se transmit din tată- n fiu? - Dacă au corvezi de făcut.

— Mama mea avea un fluier de argint prins cu un lănțișor și cu el ne chema pe fratele meu mai mic, Bobby, și pe mine. Obișnui am să- 1 pitim de ea mai mereu și asta o înnebunea, l- ar fi plăcut fluieratul tău.

’ b

— Unde este fratele tău acum?

— La Minneapolis. Are un magazin de cărți acolo.

— Dar tatăl tău? El cum te chema?

— Nu știu. Nu- mi aduc deloc aminte de el. A murit demult, pe când aveam opt ani.

z

— Îmi pare rău.

— Și mie. Dar mama mea avea suficientă energie cât pentru zece părinți, așa că nu pot să spun că mi- a lipsit foarte mult. Pur și simplu așa stăteau lucrurile la noi acasă.

— Ar fi trebuit s- o văd pe mama ta, cum creștea doi copii, fără a asculta și de părerea altei persoane. Eu nu știu ce- aș fi făcut toți anii aceștia fără Matthew.

— A fost greu pentru ea, cred. Uneori. Știu că încă îi mai este dor de el. Apoi continuă zâmbind: Și mama avea multe păreri și idei decât ar fi putut avea nevoie orice altă femeie o viață întreagă. Crede- mă.

Baxter insista să se urce în patul din camionetă, pentru că Fletcher nu- 1 lăsa să stea pe locul de la geam pentru ca să- i poată face cu mâna de „la revedere” lui Dorie. Se dondăneau mai

taie decât doi radiologiști, până când Gil îi certă și- l luă pe fiul mai tânăr punându- l în spate și comandând: „Jos fundul”.

Ea râse și le făcu cu mâna pentru a- l vedea pe Baxter zâmbind. Gil o urmări, uitându- se în oglinda retrovizoare. Când ajunse la drumul principal, se uită înapoi și o văzu intrând pe ușa din spate pentru a ajunge în bucătărie la Matthew.

Simțea ceva ciudat în piept, la fel ca atunci când o sărutase. O senzație de bine care se lupta cu teama și cu îndoiala din el. Abia-și aducea aminte de timpul petrecut la schimbarea uleiului de la tractor. Timpul trecuse repede. Îi făcuse plăcere să- i povestească despre viața lui, explicându- i anumite lucruri, de parcă ea ar fi fost interesată. Ea păruse interesată. Dar dacă a fost numai politicoasă?

Să se simtă atrasă de ea era... ei bine, era minunat. Dar dacă-i înțelesese greșit motivele și nevoile ei? Dacă ea le- nțelesese greșit pe ale lui? îl mișcase s- o vadă făcându- le cu mâna din curtea lor, de parcă acolo fusese dintotdeauna; s- o vadă intrând în casă, de parcă acolo ar fi locuit; s- o vadă cum se uită la fiul lui, de parcă ar fi fost al ei. Dar parcă astea erau numai dorințele lui. Poate că iar își lăsa gândurile, visurile s- o ia razna. Poate că mâine va fi plecată. Poate că tot ce- și dorea ea era ceea ce credea el că- și dorea, o aventură amoroasă fără obligații și fără regrete. Când va mai fi împreună cu Dorie, va trebui să aibă grijă să n- o înțeleagă greșit. Totul va trebui să fie foarte clar. Pentru amândoi. El nu era expert în relații amoroase prietenoase, dar asta părea cea mai bună soluție în momentul

CAPITOLUL 7

Așa cum se aștepta, Matthew era foarte priceput la bucătărie și, deoarece așezarea mesei era treaba lui Baxter, 11- a lăsat- o să facă nimic. .

— Dacă aș fi în locul tău, m- aș duce să mă antrenez la biliard. Ești mai rea decât Baxter, zise el, încercând s- o tachineze.

— Jocurile astea de biliard pot să te facă om sau să te ruineze prin locurile astea, știai?

— Chiar pot, cum?

— Ei bine, noi am știut să pariem împotriva voastră în diferite ocazii.

— Să pariați? Simți că i se deschid ochii, că aude zgomotul ceasului deșteptător răsunându- i în urechi, simbolul dolarilor îi apăru în minte.

— Pentru corvoade în general, zise el, întorcându- se să amestece ceva într- o oală. Sărmanul Bax avea nevoie de o grămadă de stimulente peptru a- și îmbunătăți jocul, asta pot să ți- o spun cu siguranță.

— N- ați pariat niciodată pe bani?

— Uneori. Băieții căpătau câte un împrumut. Ori de câte ori Fletcher era falit, punea rămășag pe pantalonii lui Baxter.

— Și Gil pe ce punea rămășag?

— Pe corvoade, în general . Bineînțeles.

— Și tu?

— Ei bine, eu vreau ca jocurile mele să fie palpitante, sau nu mă mai obosesc să joc, zise el, întorcându- i un zâmbet timid.

— Cât de palpitante? întrebă ea, zâmbind.

— Păi cât aș putea să mă descurc cu Gil când este în mare formă. Uneori abia poți să- l bați, zise el și începu să- și descrie strategia. Atunci bagi câteva bile și el devine foarte nervos când faci asta. Pe urmă îl lași să câștige o dată pentru ca să- și recapete încrederea, și atunci este gata să parieze orice, crezând că jocurile tale au fost norocoase. Apoi îl curețí. Ultima dată l- am făcut să- mi cumpere cuptorul acela cu microunde și, penultima oară mi- a

luat o pușcă de vânătoare. Și... oh da, un bilet dus- întors până la Baltimore ca să- mi vizitez o prietenă mai veche și familia ei. Gil este un băiat generos, zise el, râzând.

— Așa se pare, zise ea, părând impresionată. Poate că ar fi bine să mă duc să lovesc câteva bile. El dădu din cap, zâmbind și cu ochii strălucind de bucurie. Aproape că Dorie ieșise din cameră, când el zise:

— Fii atentă la limba engleză!

— La ce?

— Știe să joace foarte bine biliard, când vrea. Ar fi observat cât de bine loveai bilele ieri- seară, dacă nu ar fi fost atât de ocupat să observe alte lucruri la tine.

Gura ei se deschise fără să scoată un sunet și clipi de câteva ori în timp ce se înroși din cauza situației neplăcute. Ce greșise oare?

Matthew râse tare și fericit văzând reacția ei și apoi o goni foarte natural. Ea îl distrăgea prea tare de la gătit. Intră în sufragerie, dar nu se duse la masa de biliard. Oricum, nu avea nevoie să se antreneze, în loc de asta studie trofeele și fotografiile, gândindu-se la Fletcher care era mândru și încrezut în timp ce- și număra primii bani pe care- i câștigase de unul singur. Asta o făcu să zâmbească. Se uită apoi la fotografiile de pe pereți. Erau fotografii ale lui Gil împreună cu băieții din familia Averback, copii ale celor pe care le găsise ea prin diferite colțuri ale casei. Instantanee cu Matthew singur când era tânăr sau împreună cu părinții lui. Dar, observă ea, nu era nici una cu Matthew împreună cu o femeie. Oare el nu se căsătorise? Dacă ar fi avut vârsta mamei ei s- ar fi căsătorit cu el imediat. Hmm? Era și un portret a lui Gil împreună cu Beth de la căsătoria lor. Apoi un colaj cu tânăra familie: Beth însărcinată, Fletcher bebeluș, Gil arătându- și dinții într- un zâmbet larg, Gil împreună cu Fletcher când acesta abia învăța să meargă, Gil și Fletcher împreună cu o femeie roșcată pe când băiețelul avea nouă sau zece ani. Mai erau câteva poze cu femeia singură și una cu ea în leagănul de pe verandă, părând foarte frumoasă chiar și însărcinată. Se uita la părul ei, lung, în timp ce-

și atinse propriul păr tuns scurt. Părul lui Baxter putea să aibă aceeași nuanță, se gândi ea, observând că el avea ochii ca ai celei din poză. Mâna ei coborî

z

ușor mângâind obrazul. il simți moale, dar catifelarea pielii cu care fusese obișnuită dispăruse. Făcu un pas pentru a se apropia și a se uita mai bine la Beth. Ea nu avea cicatrice, era tânără, sănătoasă, cu o piele întinsă.

— El crede că este important pentru copii să știe că au avut mamă, spuse Matthew încet, vocea lui venind dinspre ușă. Îi atribuie lui Beth mai mult curaj decât ar fi visat ea vreodată să aibă și- i spune lui Fletch că ultimul lucru pe care și l- ar fi dorit era să- l părăsească pe el. Poate că așa era într- adevăr, adăugă el cu tristețe.

Vorbește de vremurile acelea și o descrie de parcă ea ar fi fost o orhidee delicată care s- ar fi ofilit și ar fi murit în plin soare. Ea dorea să știe mai multe despre „vremurile acelea”, dar nu putea să- l întrebe.

Matthew nu numai că era fermecător și bun, dar era și foarte isteț.

— Ea a fost o prietenă din timpul școlii, de- a lui Gil și Beth. De pe vremea când erau copii . Era foarte drăguță cu Gil, dar n- a putut face nimic decât după ce a murit Beth. Fusese măritată cu altcineva pentru un timp, și s- a mutat la Tulsa.

Când a revenit, nu mai avea soț. Rămase gânditor o vreme. Cred că se gândise că Gil s- a întors. Au luat- o de unde rămăseseră în timpul școlii, s- a reîntors la visurile lui. Dar trecuse multă vreme, șapte ani . El îl avea pe Fletcher . Părinții lui îmbătrâneau. A preluat cam toate treburile de pe aici și... visurile lui se schimbaseră. După moartea lui Beth, totul era altfel pentru el. Dar ea a continuat să- i dea târcoale încercând să- l convingă, să- l încurajeze să plece de aici. Când a văzut că nu merge și- a schimbat tactica. A spus că e îndrăgostită de el și că vrea să se căsătorească. Matthew privi în altă parte, de parcă s- ar fi gândit

dacă să- i mai povestească în continuare. Apoi se uită din nou la ea și dădu din cap, oftând. Continuă:

— Cred că ei a vrut s- o creadă. Ceea ce a avut împreună cu Beth a fost o familie. O soție și copii, o casă. Gil știa că putea să-și îndeplinească și restul visului. Încă era tânăr și, după cum am spus, trecuse mult timp de când nu mai cunoscuse fericirea. Una peste alta, s- a căsătorit cu ea și ea a început din nou. A luat- o cu el la Paris în luna de mi ere. Trei săptămâni dorise ea; de fapt obținea tot ceea ce dorea. Ea încă nu se întorsese și- i spusese lui la cină, în fața băiatului, că ea urăște să trăiască aici, se plictisise, nu avea ce face. Avea nevoie să plece undeva pentru un timp. La început a plecat la New Orleans și apoi la New York. El a lăsat- o să plece, crezând că o va face fericită. Fata aia a cheltuit bani mai repede decât puteau fi ei tipăriți, zi se el zâmbind, deși ea ar fi putut spune că lui nu prea i se părea amuzant. Matthew se liniști și se uită pentru un timp la podeaua din lemn, înainte să plece.

— Ai fi putut spune că se prăbușește cerul pe ea când a aflat de micuțul Bax, zise el și continuă dând din cap cu dezgust:încă pot s- o mai aud țipând în timp ce mergea spre hambar. Se săturase să mai fie legată de fermă și de Fletcher. Și mai mult ca sigur nu voia să se încurce cu încă un copil. Voia să scape de el.

Matthew se opri și- și șterse colțurile gurii. Dorie se uită la el și-l văzu cum se enervează pe măsură ce povestește.

— Gil încerca să o împace. Săptămâni întregi a tot încercat, dar ea se hotărâse. I- a spus că nu putea s- o oprească, că nu putea s- o împiedice să facă ceea ce dorea. A spus că el era slab și fără principii și apoi a adăugat că oricum avea o legătură cu cineva din oraș.

— Oh, nu. Dorie închise ochii și strânse din dinți.

Se simțea de parcă cineva îi făcuse o gaură în inimă și pieptul ei se umplu de un

sentiment de milă. Ișì imagină tot acest episod, de parcă ar fi fost martoră la el și i- ar fi văzut chipul lui Gil, confuzia și durerea lui.

— Unchiul lui zicea, nu fără un pic de mândrie, că Gil se dovedise a nu fi atât de slab cum credea ea. Ii luase înapoi tot ce-i dăduse. A lăsat- o fără un ban. I- a spus că el nu va plăti pentru avort, dar dacă stătea și- i dăruia un copil sănătos, i- ar da tot ce-i aparținea lui, chiar și fenna. Și apoi putea să plece. Dorie își întoarse capul pentru a privi femeia aceea drăguță din poză, slăbită fizic și însărcinată, și simți că era cea mai urâtă ființă omenească pe care o văzuse vreodată.

— Cum o chema? întrebă ea.

— Joyce, zise Matthew, adăugând ironic: Noi îi spuneam Joy (Bucurie).

— Când l- a văzut pe Baxter ultima dată?

— Când avea trei zile. Ochii ei îl priveau pe Matthew nevenindu-i să creadă. Mama lui Baxter nici măcar nu știa ce copil minunat era? Nu știa cât era de isteț, de fericit și plin de energie? Cum putea oare să nu știe toate astea? Cum putea să n- o intereseze? Toate aceste întrebări o făcură să se cutremure.

— I l- a încredințat lui Gil și- a luat banii și a plecat.

— Nici un cuvânt de atunci, nici un semn? El dădu din cap.

— A fost ea vreodată... Dorie fu înfiorată de ceea ce tocmai dorea să întrebe.

— Dacă s- a pus vreodată întrebarea dacă era sau nu băiatul lui Gil? întrebă Matthew încet și deoarece ea nu dădea nici un semn că i- ar răspunde la întrebare continuă:

— N- a contat niciodată dacă era sau nu. Afost întotdeauna băiatul lui Gil.

Dorie îi zâmbi și aprobă dând din cap, simțind o ușoară satisfacție. Apoi întrebă: - Ce învăța Gil la școală? Ce dorea să facă, dacă nu devenea fermier?

Matthew râse, zgomotul făcând geamurile să vibreze.

— Ar trebui să- l întrebi odată. Se va simți tare jenat.

— De ce? Ce dorea să devină?

— Nimic care să- l facă să se simtă prost, dar el așa era întotdeauna. Chiar și când era copil. Intreabă- 1, mai spuse el,

făcându- i cu ochiul înainte să se întoarcă în bucătărie, încă râzând în timp ce mergea pe hol.

Dacă ambițiile lui Gil din copilărie nu erau un motiv de jenă, cina, în mod sigur, a fost. Cu un ascuțit simț al organului olfactiv de mascul, Fletcher putea să miroasă dorința de dragoste fizică ce plutea în aer. Sau, cel puțin, așa i se părea lui Dorie, care ar fi ridicat privirea din farfuria ei pentru a- 1 surprinde uitându- se la ea. Era atât o privire puțin scârbită, cât și una aprobatoare.

Era... Înțelept, poate, să aștepte comportarea ei pentru a o judeca cinstit în relația cu tatăl lui. Dar el?

Avea o părere corectă acum despre impactul pe care l- a avut Joy asupra lui Gil. Se identifica cu anumite părți din el, scuzându- se singură. Dar Fletcher?

Se îndrăgostise oare și el de ea? Avusese în- credere în ea? Și- a făcut visuri în legătură cu ea? Se simțise trădat sau respins de ea? Era suficient de mare atunci pentru a- și putea aduce aminte. Simțise el oare puțină responsabilitate în faptele ei? li afectase ea oare capacitatea lui de a iubi o mamă? Nu simți nici un răspuns la aceste întrebări din partea lui. Era fără îndoială un fel de protecție, în ceea ce- 1 privea, din partea tatălui, său- chiar dacă acesta nu- 1 lăsa să conducă- iar în ceea ce- 1 privea pe Baxter exista aceeași grijă, chiar dacă uneori îi venea greu. Aruncă o privire scurtă capului cu păr creț și roșcovan de lângă ea și apoi reveni la Fletcher. Nu, Fletcher nu contabiliza purtările ei. Nu- i răsplătea sau reținea prietenia. El doar privea și aștepta.

Pe de altă parte, Gil abia se mai putea abține. Era tare necăjit. Atingeri ușoare în timpul servirii felurilor de mâncare, atingerea genunchilor ei pe sub masă, zâmbetele lui blânde și puțin nervoase, privirile aruncate pe sub sprâncene. Oare ea chiar îi arunca ocheade? Nu cumva vedea prea multe într- o atingere întâmplătoare, într- o privire trecătoare? Oare mai putea cineva să vadă arcul electric al privirilor lor, sau îl vedea numai ea?

După- masă se lăsă provocată de Fletcher la un joc de biliard. Când Gil încercă s- o ajute să câștige câteva puncte într- un meci

ce părea pierdut contra lui Baxter crezuse c- o să- și piardă mințile, atunci când el, se aplecă peste ea, mâinile lui dirijându- i- le pe ale ei, respirația lui lovind- o în obraz, iar reverberațiile vocii lui răsunându- i în urechi.

Se simțea ca un steag atârnat de o frânghie într- un joc de- a cine trage mai tare, înainte, înapoi, înainte înapoi. Nervoasă, încercând să se calmeze. Excitată, încercând să nu lase prea multe de văzut. Nerăbdătoare, încercând să se stăpânească. Infricoșată, încercând să fie curajoasă. Timorată, încercând să fie mândră și înțepată.

Plecarea ei în acea seară era mai mult ca o evadare. Matthew și băieții se uitau la televizor, în timp ce Gil o conduse până la mașină. În liniște.

Inima ei bătea nebunește în timp ce avea impresia că mersul ei era mai șchiopătat decât de obicei, chiar dacă era susținută cu ușurință datorita pașilor lui mari și fără grabă. Era gânditoare și-și simțea gura uscată. Ar fi vrut să spună ceva elevat.

— Ei bine. . .

— Deci... Începuseră să vorbească amândoi deodată și râseră.

— Cina a fost minunată.

— Mulțumesc.

— Pentru puțin. Era întuneric deja, nu se mai vedea prea bine, dar ei priviră de jur împrejur încercând să vadă tot Kansas- ui, înainte ca privirile lor să se reîntâlnească.

— Deci, zise Gil, încercând să pară netulburat, mâinile lui găsind timid mâinile ei în întuneric; mai ieși să privești stelele în seara asta?

— Da. Poate. Probabil. Cred că da! Nu sunt sigură. El își trecu greutatea de pe un picior pe altul și privi în jos spre mâinile lor înlănțuite.

— Dorie. Îi rosti numele ca pe o rugăminte de a- 1 înțelege.

— Intru în tot felul de încurcături atunci când încerc să ghicesc ce gândesc alți oameni. Eu. . .

— Vrei să spui alte femei? El dădu din cap aprobator și zâmbi.

— Vreau să spun în special femeile.

— Atunci vorbește cu mine ca și cum ai vorbi cu un bărbat sau ca și cum ai vorbi cu băieții. Sigur de tine și direct. Și eu voi încerca să vorbesc la fel.

El se gândi puțin, apoi se hotărî să încerce.

— Mai târziu dacă voi veni la tine, mă vei lăsa să intru? Era tot ce putuse spune. Ea își dădu seama de asta după vocea lui. Cuvintele fuseseră cât se poate de clare și răspicate, fără a fi lipsit de rafinament. Era ceea ce simțise el. Era ca un orb care bâjbâia prin întuneric după ea. Se purta cu grijă, cu blândețe pentru a se apropia de altă ființă umană. Cu ea. Întreaga ei ființă fu cutremurată brusc. A ei. Nu a nu știu câtor femei din oraș sau a vreuneia cu care s- ar putea întâlni mâine sau a alteia care așteaptă să pună mâna pe un bărbat ca el. Și- o apropie cu grijă, de parcă era cineva special, de parcă credea că ea avea ceva special pentru el, ceva ce ea i- ar putea oferi. Ce responsabilitate!

— Dorie, dacă voi veni, mă vei lăsa să intru? întrebă el din nou, așteptând un răspuns.

— Da.

După o oră și jumătate se auzi un ciocănit la ușa ei. Inima i se opri și simți c- o lasă genunchii. O noapte cu un fermier din Kansas nu era tocmai lucrul pentru care plecase din Chicago. Ce dorea ea să obțină?

De când se despărțise de Philip obișnuia să doarmă în tricouri lungi, sau goală.

Cea mai frumoasă dar nu și cea mai sexy lenjerie de noapte pe care o avea era o pereche de pijamale din satin de un verde-smarald și o cămașă de noapte, pe care i- o dăruise mama ei, atunci când a descoperit că stătea la spital într- un halat de baie. Acum le purta, mângâindu- le cu mâinile tremurânde și umezite de emoție.

Era felul ei de a- i spune lui Gil că știa de ce venise și că știa ce face. Așa spera, îi deschise și- l lăsă să intre. El păru puțin nesigur la început, dar citi în privirea ei aceeași dorință, și clătină din cap

de parcă ar fi spus: *„Asta zic și eu înțelegere! ”* Ea îi făcu cu mâna semn de bun- venit, fără a rosti nici un cu vânt, închise ușa și apoi își băgă mâinile în buzunarul cămășii.

— Eu... spuse ea pentru a- și drege vocea- n- am nici vin, nici bere- eu iau uneori pastile ca să nu mă mai doară piciorul... Apoi continuă ca o scuză:

— Și eu nu prea beau. Ah. Am niște cafea și suc... sau apă. Este bună apa aici, adăugă nervoasă.

— Nu vrei să stai jos? îl întrebă, făcând semn cu capul spre camera alăturată. Am dezvelit și lucrurile acoperite. Este drăguță. Nu prea mă uit la televizor, dar uneori mă ajută să- mi petrec timpul și am obosit să stau cu toate lucrurile acoperi te. Este o cameră frumoasă.

— Poate altă dată. Se uitară unul la altul pentru câteva clipe. Jucau un joc de oameni mari după regulile oamenilor mari. Erau de acord. Era ceea ce doreau

amândoi, ceea ce le trebuia. Totuși, Dorie mai avea nevoie de încă puțin timp. Incă câteva minute în plus, nu știa precis pentru ce anume. El făcu un pas spre ea. Din reflex ea făcu un pas înapoi, spre scări, și începu să vorbească.

— Eu... eu eram în facultate când am făcut asta prima dată, spuse ea. Jerry Feldman îl chema. Am așteptat mult timp. Credeam că dragostea este importantă și eram nebuni unul după celălalt. Râse încet.

— Este amuzant cum se întâmplă lucrurile astea, nu- i așa? Și apoi a fost Philip.

Soțul meu. Fostul meu soț. Așa că... vezi, nu prea am multă experiență și presupun că sunt unele lucruri pe care ar trebui să le discutăm, adăugă ea făcând încă doi pași înapoi. Vreau să spun că având în vedere că sunt medic, cred că ar trebui să știm anumite lucruri unul despre celălalt.

— Acum șase luni am făcut un împrumut pentru a- mi pune la punct gospodăria și un control medical complet pentru asigurare. Am ieșit negativ și n- am mai fost cu nimeni altcineva de atunci.

— Oh, minunat. Asta este bine de știut. Și eu. Vreau să spun și eu am ieșit negativ- apoi se gândi să adauge- este un lucru de rutină, la spital... să faci testele. Și... și

sângele pe care l- am primit la spital a fost foarte atent verificat. In zilele noastre îl testează și- l retestează pentru a fi siguri. El aprobă, dând din cap.

— Mai sunt și alte lucruri care ar trebui să le știi despre mine, mai spuse ea, călcând pe prima treaptă. Își puse o mână tremurândă pe balustradă și el i- o acoperi cu mâna sa. Gura ei era uscată și- și simțea lacrimile gata să țâșnească deși nu- i venea să plângă.

— Ca de exemplu? Gil se uită la nodul de la cordonul din junii taliei ei. Trase de capătul liber și acesta se desfăcu.

— Că o să împlinesc patmzeci de ani peste doi ani.

— Și eu. În patru ani.

— Și cred că ar mai trebui să- ți spun și de ce m- a părăsit soțul meu.

— Nu trebuie. Știa că nu voia să- i spună, că- i va fi greu s- o facă.

— Nu pot să am copii, rosti ea repede parcă pentni a atenua șocul pe cât posibil. El tocmai era să urce după ea cele două trepte care- i separau, dar se opri.

— De asta te- a părăsit? Pentru că nu puteai să ai copii?

— El își dorea copii.

— Și tu nu? Gândindu- se la felul cum îi privea pe băieții lui, nu avea sens.

— Nu. Eu doream, dar nu puteam.

— Nu puteați să adoptați ?

— El își dorea propriii lui copii. Gil oftă și- și coborî privirea pentru a înjura un bărbat pe care spera că nu- 1 va întâlni niciodată.

— Credeam că te simți ușurat după ce vei afla. Brusc, dintr- o mișcare, el urcă cele două trepte care- i despărțeau și se opri privindu- se ochi în ochi.

— Nu este o ușurare, spuse Gil, buzele lui aflându- se doar la câțiva centimetri de ale ei. Dar pentru mine nu contează. O mulțime de femei pot avea copii, dar nu toate îi pot iubi. Se gândea la Joy. Poți să iubești un copil, Dorie?

— Da, murmură ea, din toată inima.

— Asta- i tot ce contează, spuse el, atingându- i buzele cu buzele lui, seducător și ademenitor. Privirea lui se plimbă pe fața ei, degetele lui mângâindu- i pielea moale de pe gât. Adăugă:

— Asta- i tot ce contează. Ea închise ochii și- și deschise gura. Răsuflarea lor se amestecă, întretăiată și caldă în timp ce- și sorbeau aroma buzelor, încet, cu grijă, înnebuniți unul după celălalt. Inima ei începu să bată nebunește, corpul tremurându- i de dorință. Ea încercă să- l atingă, dar mai urcă o treaptă.

— Mai sunt și alte câteva lucruri despre care trebuie să te avertizez, spuse ea repede, în timp ce el o urma, pas după pas. Faldurile ușoare ale halatului atârnau deschise la mijloc, lăsând să se vadă pijamalele verzi și sânii ei care tresăltau în ritmul respirației întretăiate. Deși era îmbrăcată de la gât până la glezne, în fața ochilor lui era goală. Citea tot în ochii ei. Mândria ei neapărată, curajul ei susceptibil, auto- prețuirea ei vulnerabilă. Erau acolo, gata să le înfrângă dacă așa hotăra el.

— Spune- mi, șopti el, simțindu- i chinul, dar nelăsându- 1 să se interpună între ei. Halatul ei alunecă ușor de pe umeri. El îl luă și- l puse pe balustradă.

— Nu sunt perfectă, spuse Dorie, dându- se înapoi spre ușa dormitorului, întrebându- se în grabă dacă nu era prea târziu încă pentru a se răzgândi.

— Nici eu.

— Vreau să spun… am cicatrice.

— Știu, spuse el, degetele lui mângâindu- i ușor liniile roșii și subțiri de pe obrazul drept, cealaltă mână așezându- se pe obrazul stâng, în timp ce le săruta.

— Mai am și alte cicatrice, spuse ea simțindu- și vocea aproape panicată. Unele mari și urâte.

— Arată- mi, murmură el aproape de gura ei, în timp ce ea îi bloca privirea forțându- 1 să se uite în ochii ei, de parcă el o provoca la un joc de- a prinde- mă dacă poți. Rămase ca înghețată de teamă sprijinindu- se cu mâinile de ușa din spate și de peretele holului. Ce dacă corpul îi era atât de dezgustător, oare el chiar putea s- o atingă? Ea îl revăzu cu vițelul acela jumătate născut în brațele lui, dar dacă corpul ei era mai rău? Dacă- i provoca repulsie? Dacă- și întorcea capul? Dacă... ?

El îi lua mâinile într- ale lui și o întoarse încet spre cameră. Picioarele ei goale păreau că se lipesc de podea, în timp ce el o conducea spre pat. O așeză cu spatele la fereastră, cu fața la lumină și apoi se așeză și el în fața ei.

/X

— Arată- mi, spuse el din nou. Ea înghiți și privi către becul aprins. Își aduse aminte de ziua când schimbase becul, pentru ca să poată citi, și regretă.

— Unde sunt? întrebă el atrăgându- i atenția. Ea își deschise gura, gata să vorbească, dar nu articula nici un cuvânt.

— Ți- au operat piciorul, nu- i așa? Ea înclină din cap nepierzându- i privirea.

/X

— Vreau să văd. Ea nici nu- i dădu voie să se uite, dar nici nu- 1 opri. Iși închise ochii și ridică fața în sus spre el. Când îi simți mâinile în jurul taliei, desfăcându- i nasturele de la elasticul pijamalei, trase adânc aer în piept și se uită drept înainte la peretele din fața ei. Îi simți mâinile alunecându- i pe șolduri, în timp ce ea se hotărî să se uite mai cu atenție la tablourile cu chipurile celor care locuiseră la Averback, găsind uimitoare asemănare ochilor lui cu cei ai lui Fletcher.

Când satinul ajunse la picioarele ei, știa că era prea târziu. El îi putea vedea acum cicatricea roșie de pe coapsa stângă. Era prea târziu s- o mai ascundă de el. Lăsă să- i scape un suspin când îi simți buzele atingându- i coapsa. Se uită în jos la capul lui acoperit de păr negru, îndură sărutul său ușor și atent de- a

lungul gurii

/X

și în ochi îi străluciră lacrimile. In sinea lui, el voia să râdă. Dorie avea niște picioare lungi, albe și cu o piele fină și moale. Triunghiul de păr aspru dintre ele era o tentatie al dracului de mare. Cicatricea era lată cam cât diametrul unui

' ¥

creion, vișinie la culoare, lungă cam de cincisprezece centimetri și era ultimul lucru pe care- 1 observase.

— Ai spus că ai avut și splina ruptă, deci trebuie să mai ai o cicatrice și acolo, zise el privind în sus în timp ce degetele sale căutau și ultimul nasture al pijamalei. Lasă- mă să mă uit. Ea nu l- a oprit când a desfăcut al doilea nasture, dar a vrut să- l avertizeze că dintre toate cicatricele, cea care- i traversa abdomenul era mai urâtă. Nu era la fel de lată ca aceea de pe picior, de fapt nu era mai lată decât vârful unui creion, dar era mai lungă, de un roșu- aprins, și prinsă la unul din capete cu câteva puncte de sutură. Ieșea în evidență față de culoarea palidă a pielii ca un simbol al urii și brutalități. Cu greu se putea uita la ea, fără să simtă ceva negru și grotesc în interiorul ei, fără să simtă rănile deschise din inima ei, care sângera și din care se scurgeau ura și amărăciunea. El se înălță pentru a- i dezveli umerii. Îi lăsă mâinile în jos. Numai atunci ochii lui nu- i mai priviră chipul și lăsându- i în jos îi cuprinse cu privirea sânii plini, sfârcurile tari și roz.

El scoase un oftat și se uită intenționat și atent la cicatricea care- i cresta partea din stânga sus a abdomenului moale și fin. Era caraghios să spună că arăta bine, dar tocmai prin asta se vedea toata suferința pe care trebuise s- o îndure.

— Te mai doare încă? întrebă el, mergând atent și delicat cu degetul arătător de- a lungul cicatricei.

— Nu. Gil se forță s- o privească mai mult, întrebându- se cum ar putea să- i spună că are un corp atât de frumos și feminin, încât cicatricele sunt cu greu vizibile? Ele erau cele care- ți

dovedeau că acel corp era o realitate, atât de perfect era.

— Aș fi vrut să fie un fermoar- zise el gândind cu voce tare- te- aș deschide și aș înota în tine.

— Uneori nu este așa de frumos nici acolo înăuntru. Gil se întoarse și- o privi în ochi în timp ce se ridica încet în picioare și- i spuse:

— Dacă ești pe dinăuntru măcar pe jumătate din cât de frumoasă ești pe dinafară, 11- aș vrea să mai ies. Nu te- aș părăsi niciodată. Of, Doamne. Probabil că exista o replică spirituală, dar nu se putea gândi acum la ea. Gura ei, care de obicei lăsa să iasă numai lucruri inteligente, acum rămăsese mută. Îi spuse din priviri cât de crud ar fi dacă ar minti- o. Îi dădu de înțeles cât de mult ar conta sinceritatea lui.

5 Singura dovadă pe care Gil putea să i- o dea era un sărut și atunci o sărută de parcă ar fi fost cea mai frumoasă femeie pe care ar fi întâlnit- o vreodată. Nici o prefăcătorie nu era necesară. O sărută iar și iar . Începu s- o mângâie tandru, mâinile lui căutându- i formele suple și moi.

Se îmbată în parfumul ei, în formele ei, în senzațiile pe care ea i le trezi.

Deveni tot mai lacom să- i audă sunetele de plăcere. Gura lui flămândă o excita. Limba lui o pătrunse cu o putere și o dorință pe care le uitase. Dorie își simți trupul trezindu- se la viață, renăscând. Pielea i se înfiora. Sânii i se umflară, stârniți, căutând plăcerea vieții. Îl trase de cămașă, să- l simtă, să- l vadă reacționând, răspunzându- i, obsedată de puterea ei crescândă de a- i face mușchii să se încordeze cu furie și nerăbdare; stimulându- i mâinile la o mișcare frenetică de căutare și descoperire; să- l facă să scoată sunete de plăcere și disperare.

Ar fi putut s- o aibă repede. Dorea asta. Dar era mai palpitant s- o facă să- l dorească mai tare, să se joace cu corpul ei. Era ca și cum ar ține lumina în mâinile lui . Era a lui, putea s- o controleze, putea să se bucure și să o apere, să și- o păstreze, îi descoperea comoriie:feminitatea, pudicitatea, puterea și libertatea

ei, și i le dăruia ca pe niște cadouri. Copleșit, sufletul ei striga după curajul de a le redobândi și a le așeza printre celelalte bogății ale vieții. Le simțea lipsa și, pentru că el fusese cel care o făcuse să le redescopere, îl răsplăti cu o parte din inima ei. Undeva între extaz și delir, el o posedă, ținând- o strâns și șoptindu- i numele. Erau în extaz și erau mulțumiți, mai presus de întuneric și lumină, mai presus de simțuri și gânduri. Se abandonară unul în brațele celuilalt fără să se mai gândească la nimic, lumea prăbușindu- se la picioarele lor, dar neîndrăznind să- i tulbure. Era destul că inimile lor băteau ca una singură; pentru a se simți în siguranță; pentru a închide ochii și a dormi fără vise.

Căldura dispăru de lângă ea. O simți cum îi scapă printre degete. O căută și o simți în așternut ut, dispărând repede.

— Unde te duci? întrebă Dorie somnoroasă, cu ochii întredeschiși în timp ce încerca să- l urmărească cum se îmbrăca.

— Acasă.

— Cât e ceasul?

— Cinci și jumătate. Trebuie să fiu acolo când se trezesc băieții.

— Dar Matthew?

— Ce- i cu el?

— El când se trezește?

— Probabil că s- a trezit deja, spuse el, închizându- se la cămașă în timp ce o privea. Nu era nici o îndoială în mintea lui că era o femeie în toată puterea cuvântul ui, dar așa cum stătea ghemuită sub pături și somnoroasă, o făcea să arate tare drăgălașă, virtuoasă și adorabilă dar și foarte ispititoare în același timp. - Of, dragul meu. El ce o să creadă?

— Despre ce?

WV³

> % U . u

Întrebă Gil, căutându- și ghetele, știind foarte bine ceea ce voia să spună.

— Despre noi? Despre tine venind acasă când- se crapă de ziuă cu un zâmbet stupid afișat pe față?

— Va fi mort de invidie.

— Vorbesc serios. Se ridică într- un cot.

— Și eu. Matthew a hotărât că sunt un bărbat în toată firea cu mult timp în urmă. Nu am nevoie de permisiunea lui pentru a lipsi o noapte. Și nici nu- mi pasă dacă el știe ce fac. Ție- ți pasă? o întrebă el, întorcându- se pentru a se uita la ea.

— Nu, admise ea dând din umăr. Nu chiar. Nu și dacă ție nu- ți pasă. Zâmbi. Cred că oricum se aștepta la asta. El aprobă și zâmbi.

— Dar băieții? Ori să afle?

— Asta depinde de tine. Dacă te face să te simți prost. . .

— Nu. Este doar, ei bine, oricum cred că Fletcher bănuiește ceva.

— Ai observat asta, nu- i așa?

— Nu este prea subtil, spuse ea zâmbind. Pentru un adolescent este foarte... candid. - Unul care- și bagă nasul peste tot, vrei să spui, adăugă el, aplecându- se să- și încheie ghetele.

— Un tânăr care a fost încurajat să aibă o personalitate a lui și care a avut pe cineva să- l asculte și să aibă grijă de el, este mai mult decât atât. Curiozitatea vine odată cu vârsta, nu cu conturarea personalității.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, zise el, întorcându- se încă o dată către ea, și spune- mi Dorie, cât o să mai fie atât de curios?

— Studiile arată că va fi mai puțin afectat de ce se întâmplă în junii lui pe la douăzeci și cinci sau treizeci și doi de ani.

— Treizeci? râse el și se aplecă peste ea cuprinzând- o cu o mână pe după mijloc. Și există vreun medicament atât de puternic și miraculos pentru a mă face să pot trăi până atunci?

— Ei bine, nu, fără o examinare minuțioasă a părții afectate, răspunse Dorie, așezându- se mai bine pentru a- l mângâia pe spate și mai jos, pe blugi. El păru surprins pentru o clipă, dar apoi se amuză.

— Ai o minte care mă șochează, spuse el, dar nearătând a fi deloc șocat.

— Și o gură tare isteață, mi- e teamă.

— Și un corp minunat, adăugă el, trăgând cearceaful de pe ea mai jos de buric. O sărută între sâni. Nu intenționa să facă asta, dar n- a putut să reziste să nu o mai sărute dulce și să nu- i sugă sfârcul roz și drăgălaș. Ea i- 1 întinse și pe celălalt, și el îi apucă imediat, corpul lui începând să freamăte. Simți cum îl dorește, dar se retrase.

— Scrie- mi o rețetă, doctore. O să vin peste o oră și jumătate pentru examinare.

O sărută repede, se ridică, își luă geaca și ieși pe ușă, înainte să se mai poată răzgândi.

— Sper să ai o asigurare medicală care să- ți permită un consult la mine, strigă ea după el, în timp ce cobora scările în grabă.

— Și eu sper!Amândoi erau de părere că tratamentul experimental pe care- 1 subestimau se va dovedi a fi plăcut și costisitor. Totuși, cântărind alternativele se părea că merită riscul. Dacă reușea?

CAPITOLUL 8

Viața în Colby, Kansas, căpătă un aspect plăcut pentru Dorie... sau poate că primăvara era de vină. Zilele și nopțile deveniră mai calde în acel sfârșit de aprilie și început de mai, deși rămânea o briză constantă care foșnea prin holdele de grâu care creșteau tot mai înalt pe câmpuri. Și culoarea. Peste noapte întregul peisaj și-a schimbat culoarea maronie într- una verde. Cei câțiva copaci, care creșteau pe câmp, își răspândeau ramurile în coroane mari care începeau să înflorească și să se umple de frunze verzi. Porumbul începuse să împingă solul fertil al preeriei cu vârful tulpiniței sale delicate de un verde- palid.

Florile, ce răsăreau în fiecare an în grădina doamnei Averback, se ridicau drepte și înalte, înflorind în toate culorile.

Chiar și orășelul părea să revină la viață odată cu sosirea primăverii. Din ce în ce mai mulți oameni părăseau căldura căminului lor și ieșeau la soare. Pastele sosi și pardesiele și paltoanele de iarnă fură înlocuite cu haine mai ușoare și viu colorate. Intr- adevăr, Dorie își împacheta toate lucrurile groase și plecă să- și aleagă cu grijă hainele de vară. Oamenii zâmbeau. Părea că erau copii pretutindeni. Era atât de deosebit față de primăvara din Chicago. Sau poate că singura diferență era în ea.

— Ei bine, dacă merge și înapoi, de ce să nu pot s- o scot de aici?

— Poți dacă nu tragi de nimic, spuse el mergând pe pământul moale, încercând să apuce mașina de plantat cu care Dorie intrase într- un șanț.

— Nu este chiar ca la o mașină. Dacă o întorci într- o parte, trailerul se întoarce cu același unghi în partea opusă, dacă tragi de ceva, iei viraje largi și o ții tot înainte. Ți- am spus asta. Nu- i spusese cum să întoarcă mașina și nu văzuse la nimeni. Se uitase zile întregi la Gil și la Fletcher și câteodată și la Matthew cum arau și pregăteau pământul pentru a- 1 planta. Plugurile arătau uriașe și urâte. Dar mașina automată de plantat arăta destul de simplă pentru a fi trasă în spatele unui tractor.

St

Gil și Matthew umpleau din timp în timp mașina cu semințe și fertilizatori. Nu părea să fie mare lucru.

— Vreau să ajung la colțul de acolo, spuse arătându- i cu mâna. Am mers prea larg. Fletcher atinge toate colțurile.

— Fletcher a crescut pe tractor, zise Gil, încă preocupat. Știe cum să cultive un ogor și știe să ajungă la colțuri conducând manual dacă trebuie, sau să le evite pe cele unde mașina nu poate ajunge.

— Fletcher n- ar face o prostie ca asta, nu- i așa?

— Așa este, răspunse el mormăind nervos în timp ce trăgea de ceva de sub piedică. Ce făcuse ea nu era o nenorocire. Se mai întâmpla uneori. Dar împrăștietorul era mare și greu și el trebuia să- și piardă o grămadă de timp pentru a- 1 scoate din șanț. Dacă unul din copii ar fi fost destul de prost pentru a intra în șanț, cu siguranță că n- ar fi scăpat prea ușor.

— Chiar și Baxter știe mai bine să întoarcă.

— Nu cumva țipi la mine? întrebă ea calmă, întrerupându- 1.

— Da, la naiba. Strig la tine. Ești o femeie în toată firea. Ar trebui să știi mai bine să... Ce? întrebă el tăios în timp ce se îndreptă pentru ai surprinde zâmbetul. - N- ar trebui să te amuze. Trecuse mult timp de când nu o mai certase nimeni.

Majoritatea oamenilor aveau tendința de a nu discuta în contradictoriu cu doctorii. Asistentele erau învățate să se poarte blând și cu tact în abordarea diverselor păreri care nu concordau cu cele ale doctorilor. Mama ei o susținea întotdeauna. Philip îi dădea dreptate întotdeauna, îi plăcea de acest Gil care nu o considera prea școlită, prea bine educată, prea autoritară pentru a nu face greșeli și că era suficient de curajos pentru a nu o ține numai în puf.

— Nu râd. Zâmbesc doar.

— De ce?

— Pentru că ești atât de nostim când te înfurii, zise ea încercându- 1, știind că îl va înfuria și mai tare.

— Nici să nu- ți imaginezi să încerci chestii din astea cu mine, Dorie, spuse mergând în fața tractorului . Nu eu ți- am spus să vii aici să mă ajuți. Pare ușor pentru tine, dar mai întâi ar fi trebuit să consulți niște statistici de- ale voastre să vezi câte accidente se întâmplă la ferme. Prostia îi face pe oameni să plătească aici.

— Acum mă mai faci și proastă?

— Da. Of, fir- ar să fie. Dă- te jos de acolo. O să termin singur lotul ăsta, zise el.

— Nu. Zâmbetul îi dispăru imediat. Își puse mâinile în șolduri. Eu vreau să termin terenul. Scoate- mă numai din șanț.

— Am spus să cobori de acolo.

— Și eu am spus că nu vreau. Ar fi putut s- o apuce de gât imediat. Era o după- amiază caldă, el nu mai dormise în patul lui de o săptămână, și cu siguranță nu mai accepta să i se spună nu. El era legea la acea fermă și ce spunea el. . .

Dorie coborî la el. Era îmbujorată din cauza soarelui, a vântului și a discuției avute. Arăta sănătoasă. Vie. Frumoasă. Cu greu putea Gil să- și aducă aminte de femeia pe care o întâlnise cu atâtea săptămâni în urmă în fața verandei de la ferma Averback. Fusese ea oare vreodată palidă și slabă? Fusese ea oare înspăimântată și timidă sau fusese numai în imaginația lui?

— Ei bine, trebuie să te dai jos ca să pot să scot drăcia asta de aici și să poți să- ți continui lucrul, zise el, în timp ce mânia ei dispărea. Nu putea să mai fie loc și pentru mânie în inima lui, atunci când o privea. Era prea plină de fericirea pe care o împărțiseră;de bucurie și pasiune; de șoaptele rostite pe întuneric; de gândurile pe care și le împărtășiseră și… Ei bine, poate nu chiar dragoste, dar cu siguranță multă, multă grijă.

— Vreau s- o fac eu. Vreau să te ajut. Spune- mi doar ce să fac și o să fac.

— N- o să- mi fie ușor nici mie, zise el, încercând să aibă răbdare cu ea. - Vreau să învăț.

— Dorie. Fir- ar să fie. Lăsă să- i scape un oftat de om învins. De ce este așa de important pentru tine să faci asta? Ești doctor,

nu fermier. Jurații deliberaseră viitorul său ca medic, și era aproape sigură că nu va fi niciodată o fermieră bună. Totuși avea ea motivele ei.

— Dacă te întreb ce- ai făcut azi și tu- mi spui, vreau să știu despre ce anume vorbești. Vreau să știu de ce ești obosit seara și de ce stai pe veranda mea și privești câmpurile tale cu așa o satisfacție.

— N- aș putea să- ți explic? o întrebă el, în ciuda sentimentului ciudat care- 1 încerca. Trecuse mult timp de când o femeie, de când o persoană, s- a arătat interesată de viata lui.

— Nu este totuna a explica, cu a face și a vedea pe viu cum este.

Dorie muncea din ce în ce mai mult.

— Mm. Miroase frumos în casa ta! exclamă Baxter, dând buzna prin ușa din spate, aducând cu el ceva din briza preeriei. Acum ambele uși stăteau deschise majoritatea zilei, pentru a lăsa soarele și aerul proaspăt să intre din belșug.

— Am o nouă rețetă. Vă plac prăjiturile cu cremă? întrebă ea bucuroasă să- l revadă.

— Nu știu. Părea puțin nervos. Sunt precum cele pe care le- ai făcut săptămâna trecută?

— Nu ți- au plăcut acelea, nu- i așa?

— Au fost bune.

— Nu, nu au fost. Și este bine să- mi spui, atunci când nu- ți place ceva.

— Tata spunea că te- ai deranjat tare mult pentru noi. Și eu n- ar trebui să te supăr. - N- ai să mă superi dacă vei fi cinstit cu mine. Ce naiba, le- am făcut pentru tine și ar fi o tâmpenie să- ți fac prăjituri care să nu- ți placă, nu- i așa?

— Da, așa este.

— Bine. Atunci să- mi spui dacă nu- ți plac prăjiturile astea cu cremă.

— Dar de ce nu mai faci din alea pe care ni le- ai adus într- o cutie. Erau bune. - Diversitatea face viața mai frumoasă, spuse Dorie, dar când i se păru că nu era un răspuns prea potrivit,

adăugă: Nu te- ai plictisit de aceleași prăjituri tot mereu? în cutie nu erau decât trei feluri de prăjituri.

Baxter se uită la ea de parcă ar fi vrut s- o întrebe cine putea să spună că nu- i plac prăjiturile cu ciocolată și să fie considerat întreg la minte.

— Ei bine, eu m- am plictisit să fac mereu aceleași prăjituri. Să prepar mereu aceleași rețete nu prea mai este distractiv.

Timpul trecea și Dorie se întreba ce putea oare să se mai întâmple. La început era destul să simtă că se trezise iar la viață. Era destul să vadă lanurile de grâu, sondele de petrol, cirezile de vite și hambarele de grâne, care alcătuiau priveliștea în Kansas. Era suficient să asculte muzică de la radio, ciripitul păsărelelor în fiecare dimineață și foșnetul lanurilor de pe câmpuri. Era destul să simtă plăcerea de a mânca, să- și facă planuri despre escapade în oraș, să întâlnească oameni, să- i vadă cum merg, să le asculte vocile. Era destul să știe că putea să țină la un bărbat, la doi copii și la o ființă care se retrăsese și care urmărea, cu răbdare și speranță, cum revenea încet la viață. Dar parcă nimic din toate acestea nu- i erau suficiente. Obișnuia să- și bea cafeaua de dimineață pe verandă pentru a- i întâmpina pe băieți. Dar corvoadele terminate, plecau și ea rămânea singură gândindu- se cum să- și umple timpul o zi întreagă, până reveneau ei la ora șase seara. Era evident că Gil nu prea ținea s- o aibă prin preajmă la munca câmpului și atunci găsea tot felul de motive pentru a pleca în oraș, sau mai dezvelea câteva mobile și le lustruia, băga aspiratorul, iar într- o zi chiar a măturat veranda din fața casei. Redescoperirea plăcerii de a găti era chiar ultimul lucru pe care se aștepta să- l facă vreodată.

— Unchiul Matt spune că faci niște P- uri nemaipomenite, zise Baxter. Speră să treci și la S- uri cât încă îl mai cuprind pantalonii.

— Dar ce sunt P- urile și S- urile?

— Și eu l- am întrebat. P- urile sunt prăjiturile și torturile. S- urile sunt supele și salatele. Unchiul Matt a început să se îngrașe. Și a obosit să mai mănânce prăjituri făcute de ea, se gândi ea

bănuitoare. Ei și acum ce- ar mai vrea?

— Supe și salalte? Viața nu era decât un lung șir de examene. . .

Pentru o fată crescută în suburbiile aglomerate din Chicago și care trăise numai în apartamentele situate în clădirile zgârie- nori, mizeria era uimitor de... mizerabilă. Băieții plantaseră aproape un acru cu tot felul de legume care puteau să fie servite proaspete, atunci când luau masa, sau conservate pentru iarnă, sau duse la piață și vândute imediat.

— De ce nu arați... terenul ăsta... la fel cum faceți... cu câmpurile? întrebă ea, strigând pentru a acoperi zgomotul motorului, corpul ei vibrând cu totul în timp ce conducea mașinăria prin grădină. Teneșii ei n- o să mai arate niciodată ca la început. Fletcher, care stătea pe margine și- i privea mișcările bruște cam îngrijorat, strigă:

— Trebuie să faci rândurile mai mici.

— Trebuie... să fie o cale... mai ușoară... să faci asta. Ei bine, mai era și tractorul la care se putea atașa plugul, dar Matthew spusese că mașinăria asta, numită Rototiller, o va învăța minte. Fletcher dădu din cap, zâmbind. Matthew nu mai pusese la socoteală și cât o să se mai amuze, privind- o la lucru.

Ii plăcea de Dorie. Nu era numai amuzant s- o privească, deși îl distra teribil. Era o persoană pe care- ți plăcea s- o ai în preajmă. Ea și tatăl lui nu încercaseră să ascundă ceea ce simțeau unul pentru altul sau ceea ce se întâmpla când lipsea o noapte sau în diminețile în care tatăl lui spunea că „preferă” să hrănească vitele de unul singur . Nu se lăudau cu asta, dar nici nu încercau să păcălească pe nimeni. - Așa deci, între tine și tata este ceva serios, îi spusese el într- o după- amiază când se odihneau în iarbă, după ce- i spălase *Porsche- vX.* Devenise o muncă voluntară. Nu mai dorea nici o răsplată pentru ea. Se plimba singur cu mașina până la șoseaua principală și înapoi.

— Depinde de ce înțelegi tu prin ceva serios, îi răspunsese ea în timp ce sorbea dintr- un pahar cu Coca- Cola. Il ascultase cum îi

spunea că legătura dintre ea și tatăl lui nu era treaba lui. Doar că, având în vedere cealaltă femeie din viața lui Gil și a lui avea tot dreptul să știe.

— Prin ceva serios? Păi ceva cum ar fi iubirea și căsătoria.

— Oh, vrei să spui atunci ceva foarte serios, zisese ea, întrebându- se ce să mai spună. Il privise și văzuse că el aștepta un răspuns cinstit.

— Nu știu, Fletch. Tu ce- ai zice dacă ar fi ceva foarte serios?

St . fi

Fletcher ridicase din umeri și se uitase în altă parte.

— Ar fi ciudat să aveți din nou o femeie la voi în casă, nu- i așa? El dăduse din cap. - Ți- ar displace dacă aș fi eu?

— Depinde, răspunsese el, dând din nou din umeri.

— Depinde de cât de fericit l- aș face pe tatăl tău? Dacă o să am grijă de Baxter și de Matthew? Dacă n- o să schimb lucrurile prea mult? Dacă te voi lăsa să- mi conduci mașina din când în când? Fletcher se uitase la ea surprins și când văzuse că încerca să- l tachineze făcuse o grimasă.

— Fletch, aș vrea să- ți pot promite toate astea. O parte din mine ar da orice pentru a face parte dintr- o familie ca a voastră. Dar îți spun cu toată sinceritatea că nu știu ce se va întâmpla. Îmi place de tatăl tău. Foarte mult. Și- mi place și de tine și de Baxter și de Matthew, dar... Nu am venit aici ca să mă căsătoresc. De fapt, nici nu sunt sigură de ce am venit aici, sau dacă mă mai întorc. Nu vreau să fac pe nici unul din voi să sufere, și nici eu nu vreau să sufăr . Eu... eu nu știu. Încerc să mă descurc în fiecare zi cât pot mai bine. Să fiu alături de tatăl tău mă face fericită... și cred că și el este fericit că este cu mine, pentru moment. Dar nu știu ce se va întâmpla mâine. Desigur, pentru Dorie, a- și găsi singură scuze era altceva decât a le auzi de la altcineva.

— Tată?

— Da?

Gil îl pregătea pe Baxter de culcare. Dorie îi promisese că o să vină să- i citească o poveste înainte de a adormi și înainte ca ea și

Gil să evadeze pentru o noapte în dormitorul ei. Tocmai mergea încet pe hol, când auzi începutul conversației. - Putem s- o păstrăm pe Dorie pentru totdeauna? Charlie are o mamă nouă. El spune că dacă te căsătorești cu Dorie, ea ar deveni noua mea mamă.

Urmă o pauză lungă înainte ca să- i răspundă:

— Iți place de Dorie, nu- i așa? Probabil că Baxter a aprobat, dând din cap, pentru că apoi Gil continuă:

— Dar nu- ți plac prăjiturile ei cu alune și cu morcov.

— Nu. Nu sunt prea bune, nu- i așa?

— Dar tu vrei ca Dorie să fie fericită, nu- i așa? Urmă o tăcere aprobatoare, după care Gil continuă:

— Bineînțeles. Cu toții vrem asta. Deci, nu putem să uităm că Dorie nu este de- a noastră cu adevărat. Ea are o cu totul altă viață care o așteaptă să se întoarcă la Chicago.

— Dar ea nu are nici un băiețel acolo. Mi- a spus mie.

— Nu. Asta așa este. Și s- ar putea să vrea să te ia cu ea când va pleca, dai' tu ești de aici, așa cum sunt și eu și Fletcher și Matthew.

— O să fie- singură dacă se va întoarce la Chicago fără noi, zise Baxter încetișor. - S- ar putea. Poate un timp. Dar are și ea propria ei familie, prietenii ei, și după un timp o să... o să fim pentru ea doar o amintire plăcută, când va rămâne pe gânduri în vreo după-amiază ploioasă.

— Iți lipsește, nu- i așa? întrebă Gil, uitându- se la ea din prag, în timp ce Dorie privea în întuneric, stând în picioare înfășurată într- o pătură.

— Ce anume? întrebă ea, întorcându- și capul spre el pentru a-i confirma faptul că era conștientă de prezența lui.

— Chicago. Agitația, aglomerația. Să fii din nou doctor. Să ai o viață a ta.

— De ce, arăt ca moartă pentru tine?

— Știi ce vreau să spun. Să ai o viață care să însemne ceva pentru tine. Sau ai de gând să schimbi locul ăsta cu o fabrică de

prăjituri?

— Mă tot chinui să fac deja faimoasele mele prăjituri cu morcovi și alune.

— Asta e adevărat, neobosindu- se să- i spună că- i plăceau în mod deosebit. Păși pe verandă, lăsând ușa întredeschisă în spatele lui. O cuprinse cu brațele în jurul taliei și- și apropie buzele de urechea ei, apoi spuse:

— Dar aș cumpăra o mulțime de turte dulci din cele pe care le- ai făcut zilele trecute. Ea oftă și zise:

— Pe acelea le- am cumpărat. El râse și o sărută pe gât. Nici nu- i păsa dacă- i plăceau prăjiturile ei, atâta timp cât o ținea strâns în brațe. Au rămas așa înlănțuiri, în picioare, gândindu- se ce bine ar fi dacă n- ar trebui să se mai miște din nou; dacă nimic nu s- ar mai schimba, nici odată.

— Ce ai de gând să faci? o întrebă el în cele din urmă, amintindu- și de discuția pe care o avusese cu Baxter și de expresia de pe fața ei, atunci când intrase în cameră. Nu poți să te ascunzi aici pentru totdeauna.

— Nu mă ascund. Nu m- am ascuns. Nu, în ultimul timp. Lucrurile s- au schimbat. Uneori mă simt în stare să uit trecutul și să privesc înainte spre ziua următoare. Privesc înainte încrezătoare că voi cunoaște noi oameni. Vreau s- o iau de la capăt. Vreau să mă simt implicată și să am lume în jurul meu. M- am gândit chiar să- mi iau o slujbă.

— O slujbă? Ca doctor?

— De ce trebuie neapărat să fiu doctor? întrebă ea aproape supărată.

Cine spune că dacă am urmat o școală medicală trebuie să fiu neapărat doctor?

St

Am fost la facultate. Sunt o femeie inteligentă. Sunt o mulțime de lucruri pe care le pot face.

— Ca de exemplu?

— Ei bine, aș putea să predau biologia la un liceu. Sau oricare

alta din materiile pe care le- am învățat în facultate sau… cred că există și o școală de asistente acolo. Pot să încerc. Poate că mi- ar ușura drumul pentru a redeveni medic într- o bună zi.

— Nu cumva ești prea bine pregătită, supra- calificată pentru a preda într- o școală de asistente?

— Nu. Nu cred. Un profesor este un profesor, zise ea cu hotărâre, opunându- se în timp ce el o împingea încet de la spate. Și nici nu- ți poți imagina de câte ori m- a salvat o asistentă când eram internată. N- am dormit timp de doi ani. Devenisem aproape violentă uneori.

— Atâta muncă pentru a deveni doctor și tu vrei să renunți? o întrebă el încet. Atunci de ce te- ai făcut doctor? Are vreo legătură cu moartea prematură a tatălui tău?

— Nu. Nu chiar . A fost… Dorie râse încet. Ai să zici că este o ciudățenie.

— Și dacă n- o să fie?

— Îmi plăceau mașinăriile. Îmi plăcea să știu cum funcționează. Mama mea mi- a adus odată o cutie muzicală din sticlă, pentru că ea credea că era frumoasă. Mi- a plăcut foarte mult, pentru că puteai vedea toate rotițele și mecanismele cum se învârteau în interior și tot ce se întâmpla pentru ca acea cutie să scoată sunete muzicale. La aproape toate cursurile îmi imaginam că oamenii și lumea din jurul nostru erau ca o cutie muzicală uriașă. Dacă făceai asta, atunci asta și asta trebuia să se întâmple… Sau asta se întâmpla, pentru că făceai asta sau asta. Când am crescut suficient pentru a- mi da seama de toate problemele din lume, am vrut să fac o deosebire, într- un fel. Dar eram prea nerăbdătoare să- aștept rezultate pe termen lung, cum ar fi să protejezi mediul înconjurător sau să lupți împotriva foametei din țările subdezvoltate sau să faci cercetare medicală. Dar puteai să faci o deosebire și să vezi rezultatele într- un spital.

— Și acum nu- ți mai pasă de toate astea?

— Nu. Îmi pasă. Dar cred că pot obține aceleași rezultate și făcând altceva.

— Dar nu ca doctor.

— Nu. Vreau să uit toate astea, Gil. Vreau s- o iau de la început. Să încep totul refăcută.

— Și ai de gând să te apuci de asta aici. Era o concluzie, nu o întrebare. Ea se întoarse și- l cuprinse de mijloc.

— Te- ar deranja asta? Deja se vorbește despre noi. Dacă rămân s- ar putea isca o adevărată furtună. Kansas- ul ar dispărea de pe hartă. El râse.

— Asta rămâne de văzut. El continua să zâmbească dar nu prea tare și zise: Dorie, ești o femeie în toată firea și ești liberă să stai sau să pleci după cum dorești, poți să faci ce vrei. Este o hotărâre pe care tu trebuie s- o iei.

— Dacă o să stau, lumea o să vorbească.

— Lasă- i să vorbească. Este distracția lor. Și o să le dăm o mulțime de subiecte. - Și dacă mă întorc la Chicago?

Zâmbetul dispăru de pe fața lui și deveni seri os. El îi studie chipul, de parcă ar fi vrut să memoreze și cel mai fin detaliu. In cele din urmă îi mângâie obrazul stâng și zise:

— Dacă o să te hotărăști să te întorci la Chicago, o să- mi fie dor de tine. Ea își coborî privirea, ferindu- se de ochii lui, pentru a- și ascunde dezamăgirea. Nu- și

dăduse seama până atunci, dar sperase ca el s- o roage să nu plece. Își dorise ca el să insiste și s- o implore să rămână, pentru că o iubea și pentru că n- ar fi putut să trăiască fără ea.

— Amândoi am știut, când am început asta, că n- o să țină la nesfârșit. Ar fi minunat dacă s- ar putea, dar... depinde de tine, Dorie. Ai o viață în Chicago. Am înțeles asta. O să respect hotărârea ta, oricare ar fi ea.

— Ei bine, m- am hotărât să rămân, spuse ea brusc, enervată de faptul că el era atât de înțelegător. Ar fi murit dacă- i cădea la picioare, implorând- o să rămână cu el? - Minunat. Fața lui se lumină ca centrul Las Vegas- ului. Mă bucur.

— Cât de mult te bucuri?

— Mă bucur foarte mult.

— Cât de mult înseamnă foarte mult?

Ochii ei îl tachinau din umbra genelor și un zâmbet cochet îi apăru pe buze. Dar provocarea din vocea ei nu putea fi pusă la îndoială. Parcă- i spunea: arată- mi. Arată- mi cât de bucuros vei fi dacă voi rămâne. Arată- mi cât voi fi de bucuroasă că am hotărât așa.

Gli nu era omul care să se înșele. Nu mai era cel care să se amăgească. Știa care- i era locul lui Dorie. Știa că exista și eventualitatea să se răzgândească. Ea încă mai fugea de trecut, știa și asta. Cu toate acestea, nimic nu putea schimba ceea ce simțea el pentru ea. Contrar propriului raționament, contrar intențiilor sale de a- și apăra inima de ea, contrar fiecărui grăunte de bun- simț, se îndrăgostise de Dorie. Ii iubea curiozitatea, voința de a încerca lucruri noi. Iubea blândețea și modul ei de a se exprima direct și fără ocolișuri. Bănuia că vulnerabilitatea și confuzia erau lucruri noi pentru ea și că n- o s- o mai vadă în vreuna din aceste

mp

stări, din moment ce toate deveniseră de acum clare în mintea ei. Era o femeie putemică. Era genul de femeie pe care l- ar fi dorit pentru copiii lui, care- i putea influența în mod pozitiv, care le putea arăta cât de bună și curajoasă putea fi o femeie. Era genul de femeie pe care un bărbat se putea baza, pe care- ar putea conta, dacă viața l- ar înșela. Să se îndrăgostească de Dorie, era o prostie, știa asta. Nu putea decât să- i provoace durere. Dar în acele momente, fața ei aproape de a lui, corpul ei zvelt și firav cuibărit în brațele sale, îl făcea să se simtă tânăr și viu și mai fericit cum nu fusese de multă vreme. In acele momente, dragostea lui pentru Dorie era un risc pe care era dispus să și- l asume, indiferent de prețul pe care- 1 va plăti mai târziu.

— Foarte bucuros înseamnă atât de bucuros, încât simt că- mi vine să sărbătoresc evenimentul, zise el, sărutând- o repede. Mă simt de parcă aș vrea să fac ceva nemaiauzit, ceva scandalos.

— Cum ar fi ce? întrebă ea total nepregătită pentru o astfel de

reacție. El purta numai blugii pe care și- i trăsese când a ieșit afară s- o caute. Ea îl privi cu uimire cum și- i lasă în jos și sări afară din ei.

— Hai să alergăm dezbrăcați pe câmp.

— Oh, nu se poate.

— Ba da, numai noi doi. Goi și liberi. O să facem dragoste din nou sub stele.

— Ești nebun.

— Mă simt puțin nebun. Tu m- ai înnebunit. Hai să stăm pe pătură.

— Nu, n- am nimic pe mine.

— Știu, zise el zâmbind și cum era evident că ea nu- și va scoate pătura, el dădu din cap și- i spuse:

— Ești- o femeie încăpățânată Dorie Devries, apoi își strecură mâinile prin deschizătura păturii și degetele sale aspre începură să- i gâdile pielea moale și mătăsoasă.

— Ești nebun, mai spuse ea o dată, corpul ei tremurând și încordându- se de dorință. El o sărută încet pe buze, apoi pe obraz, apoi în zona sensibilă de sub lobul urechii, apoi pe gât și apoi din nou pe buze. Sărutări ușoare, ademenitoare care o înnebuniră. O prinse cu mâinile de fese și o trase spre el. Începu s- o mângâie pe spate și s- o strângă din ce în ce mai tare apropiind- o de el. lși aduse mâinile în față pentru a- i cuprinde sânii, pentru a se juca cu sfârcurile în timp ce buzele lui alunecau de- a lungul gâtului ei pentru a ajunge în același loc. Ea desfăcu larg pătura pentru ca gura lui să poată ajunge la pieptul care- i pulsa. Un suspin de plăcere scăpă de pe buzele ei când gura lui îi cuprinse sfârcul și începu să- 1 sugă ușor și apoi din ce în ce mai tare, în timp ce ei i se înmuiară genunchii. Păturcăzii pe pământ când ea- 1 cuprinse cu mâinile de gât sărutându- i tâmpla și obrazul și apoi buzele cu o lăcomie pe care el o înțelegea.

Limba lui pătrundea în gura ei posesiv, luându- i toată dulceața, apoi trase în el aerul din plămânii ei și când știu că ea era la cheremul lui, când știu că l- ar urma în noaptea

întunecoasă, se opri și- o privi pentru a- și întipări în minte dorința și uluirea care se citea în ochii ei.

— Haide, Dorie, spuse el abia șoptind, îndoind pătura pentru a o putea apuca, nu prea pot să alerg, dar tot vreau să te iubesc la lumina stelelor. Uimită și încântată, Dorie îi dădu mâna și se lăsă condusă spre grădină. Iarba era moale și răcoroasă sub picioarele ei. Luna plină le zâmbea, făcând ca totul să pară magic și ireal.

Gil întinse pătura pe iarbă, având grijă să o pună sub umbra frunzelor din copaci. Respirația i se tăie când îi văzu trupul scăldat de lumina lunii, arătând ca o zeitate, perfectă, seducătoare și de neatins.

— Dorie. Îi rosti numele ca pe o rugă. Trupul lui tremura când ea făcu un pas spre el. Ar fi dorit ca ea să se poată vedea cât de neasemuit de frumoasă putea să fie în acea clipă. Ar fi putut să- i spună, s- o descrie, dar nu existau cuvinte care să redea frumusețea ei:Când ea ajunse suficient de aproape pentru a- 1 atinge, brusc i se făcu teamă că ar putea ca ea să dispară, i se făcu teamă că nu era acolo cu adevărat. Își ținu respirația și așteptă până când în cele din urmă ea îl atinse.

— Aș vrea să poți vedea asta, murmură ea. Corpul tău arată de parcă ar fi fost sculptat cu raze de lună. Atât de frumos. Mâna ei așezată pe inima lui era ca un fier înroșit, care- 1 ardea și- l însemna pentru totdeauna. Voi a să spună atât de multe, atât de multe să- i povestească. Toate acestea le spusese într- un singur cuvânt.

— Dorie. Îngenunchiară unul în fața celuilalt, sub lumina lunii, adorându- se și idolatrizându- se. Erau zei, măreți și puternici. Erau lumini în mâinile lor și fulgere în inimile lor. Și toată natura se contopi cu ei când deveniră o singură ființă, un singur trup. Adormiră în palma pământului, înconjurați de dragoste, încălzindu- se unul pe altul, singuri și mulțumiți.

CAPITOLUL Prin iunie, când se sărbătorește Ziua Recoltei, nimeni nu mai era surprins s- o vadă pe Dorie alături de familia Howlett, când au sosit la festivități . Mai ieșiseră împreună la teatru și la Colby Bowl în ultimele două săptămâni. Se presupusese că familia Howlett, pentru a fi buni vecini;o invitaseră pe Dorie să- i însoțească în excursiile lor, dar oricine putea vedea, știa ce se întâmpla de fapt. . .

Arătând foarte mult ca o familie, au stat împreună pe strada principală cât timp jumătate din populația din Colby a defilat prin fața lor, iar cealaltă jumătate îi saluta. Trecură membrii Camerei de comerț, apoi trupa de la liceul din Colby, care- o făcu pe Dorie să fie cuprinsă de emoție când au cântat „God Bless America”Departamentul de pompieri a trecut în uriașele și strălucitoarele lor mașini cu sirenele urlând, făcându- 1 pe Baxter să fie în culmea fericirii. Chiar și compania locală de taxiuri a avut un reprezentant, un taxi. Dar principala atracție a acelei zile era, de fapt, buna dispoziție, urările de bine și felicitările.

Grâul crescuse înalt și auriu pe câmpuri și mare parte din culturile din tranșa a doua fuseseră plantate. Colby părea să fie o adevărată comunitate plină de bunăstare și prosperă. Comercianții de pe Franklin Avenue își deschiseseră ușile larg. Unii își etalaseră marfa pe trotuare, în timp ce alții închiriaseră spațiul meșteșugarilor pentru a- și vinde marfa. Se vindeau baloane colorate, pop- com, hot- dog, sucuri de mere și caramel și orice ar fi vrut să mănânce un om fericit.

Dorie și băieții merseră în timpul paradei pe jos de pe strada Franklin până la Fike Park. Aveau un coș plin cu pui fript și salată de cartofi și și- au petrecut acea după- amiază vorbind cu vecinii și supraveghindu- 1 pe Baxter care mergea de la un loc de distracții la altul. Doar o singură dată s- a dat Dorie în „Amestecător” că imediat a fost etichetată ca fiind o fricoasă. Așa că a stat deoparte și s- a uitat la Baxter care se dădea într- o roată învârtindu- se într- un ritm amețitor.

Nu mai cunoscuse până atunci soarele care- o ardea pe spate,

cerul albastru de deasupra și liniștea sufletească. Dorie hotărâse:Colby era un loc de vis, un orășel mic din Statele Unite, unul dintre cele mai bune și calde locuri, cu lanuri aurii și silozuri pline. Devenise atașată de oamenii de acolo, de pământurile și de scopurile lor, se gândi ea, în timp ce micul roșcovan țipa cât îl ținea gura în „Amestecător”. Se gândea cât de mult se schimbase față de acel început de februarie geros, nu numai psihic, cât și emoțional și poate chiar și spiritual, dacă speranța și încrederea contau. Simțea cum îi reveniseră puterile, împreună cu ceva nou, ceva vital, ceva… Acolo, de partea cealaltă a „Amestecătorului” era Fletcher, cu o fată. Dorie își înălță capul pentru a privi mai bine ce tip de fată îi plăcea. Fata îl ținea foarte hotărât lângă ea, strângându- l de mână.

— Bună.

— Bună, îi răspunse lui Gil automat, fără a- și lua ochii de la fată.

— Ce s- a întâmplat? Arăți de parcă cineva ar fi fugit cu jucăria ta preferată.

— O fată îl ține pe Fletcher de mână, zise ea cu o voce de parcă ar fi fost crima secolului. Gil îi urmări privirea și zâmbi.

— A, Molly Lundgren. E o copilă.

WV³

%■

— *O* ce?

/X

— O copilă, repetă el, râzând de spaima pe care o trăsese. Își ridică mâinile în semn de supărare.

— L- am citat pe Fletcher.

— Dar o ține de mână, Gil. Simți un impuls irațional și brusc de a o alunga pe fată cu un băt mare.

— Ar fi ținut- o de mână și anul trecut, dar era puțin mai mic de înălțime decât ea. Anul acesta el este mai înalt decât ea.

— Dar au abia cincisprezece ani.

— Șaisprezece în iulie. După aceea cred că o să facă mai multe

decât să țină o fată de mână. Cred că n- o să- mi mai văd camioneta niciodată.

— Gil, nu- i deloc amuzant. Fletcher trebuie să meargă la o facultate, să călătorească, să vadă lumea, să facă alte lucruri . Este prea tânăr pentru ca să aibă o prietenă. - Nu, nu este. Aș spune că hormonii lui au ieșit exact la timp, zise el mândru. Ca o paranteză, adăugă: De fapt s- au manifestat cu câțiva ani în urmă, dar au mocnit în el până când a reușit să- și adune curajul necesar să se manifeste. Dar nu, cred că era timpul pentru el ca să- și facă o prietenă. Sărmanul drăcușor.

— Sărmanul drăcușor?

— Ei bine, vezi doar cât timp mi- a trebuit mie ca să găsesc pe cineva ca tine, zise el zâmbind. Privind peste umărul ei, văzu ceva mult mai interesant decât inocenta viață amoroasă a fiului său. Cuprinzând- o cu o mână de talie încercă s- o conducă mai departe de „Amestecător”. Ea nu se clinti.

— Ai vorbit vreodată cu el despre fete? Știe cum să se apere? Are… Privi în jurul ei pentru a vedea dacă o auzise cineva.

— Prezervative? întrebă el în șoaptă.

— Da. Gil, nu este amuzant. N- ai idee cât de prefăcute pot fi fetele.

Deștepți, arătoși, băieți ca Fletcher sunt întotdeauna dintre cei după care fetele aleargă mai întâi.

— Vorbind de deșteptăciune, zise el, încercând încă o dată să- i distragă atenția, Ivan Levitz este în pielea măgarului. Hai să mergem să- 1 luăm.

— Gil, mă asculți? Este important ce- ți spun. El se opri și se întoarse spre ea… … . .

Îngrijorarea de pe fața ei îi făcu inima să- i tresară în cel mai plăcut mod. li zâmbi.

— Bineînțeles că te ascult, zise el, mâinile lui căutându- le pe ale ei, degetele lor întrepătrunzându- se foarte natural. Și știi cu cine semeni acum?

— Cu o scorpie?

— Cu o mamă care nu vrea să- i dea drumul băiatului ei.

— Chiar așa? Oh, îmi pare rău. Eu… eu credeam doar… Îmi pare rău.

Nu am dreptul să mă amestec în educația pe care o dai fiului tău. Îmi paie rău.

— Să nu- ți pară. Nu este deloc un amestec din partea ta. Iți exprimi doar grija pentru fiul meu, și- ți mulțumesc pentru asta. Dar mi- e teamă că nu ne- ar mulțumi la nici unul din noi dacă ne- am băga între el și Molly. Nu mai este un băiețel . Este un tânăr, este timpul să afle pe pielea lui cât de prefăcute pot fi femeile.

— Nu toate femeile sunt prefăcute, zise ea, apărându- se.

— Dar tocmai ai spus că sunt.

— Nu, am spus că doar unele pot fi, ripostă ea înainte de a- i surprinde licărul din priviri. Scoase un sunet de revoltă și- și eliberă mâna dintr- a lui.

— Deci, cine este Ivan Levitz? Oh! Baxter încă se mai dă în chestia aia? întrebă ea, întorcându- se înapoi spre „Amestecător”.

— Nu, a coborât acum cinci minute. Este aici, zise el arătând cu degetul în sus. In roata Ferris.

— Nu- 1 sperie nimic? întrebă ea cu voce tare, temându- se pentru el. Cum poți să fii cu ochii pe ei într- o aglomerație ca asta?

— Antrenamentul. Hai, înainte ca să mi- 1 ia cineva pe Ivan. Așa cum se mai întâmpla uneori, Gil și Ivan Levitz crescuseră împreună și erau prieteni vechi, uneori chiar rivali. Ren urnele lui Ivan consta în faptul că acum el era directorul liceului. Gil aduse trei mingi ușoare- de două ori- și încercă să nimerească ținta, lucru care l- ar fi aruncat pe Ivan, în bazinul cu apă rece de sub platforma pe care acesta stătea, fără a reuși însă.

— Lasă- mă și pe mine să încerc, zi se Dorie exasperată. Șase mingi.

— Bine, zise el, punând jos un dolar și cerând trei mingi. Dar să știi că trebuie să le arunci tare. Nici una din fetele de aici nu reușește. Trebuie doar să privești în mijlocul țintei și să arunci cât

poți de tare. Atitudinea lui o ambiționa. Și bunicul ei avea o pasiune pentru biliard, pentru trabucurile lungi și groase și pentru durul joc al aruncărilor cu sulița. Dorie se uită la bilele pe care le ținea Gil în mână, mândria ei feminină făcând- o să simtă o emoție puternică. Parcul era plin de tonete cu bere și hot- dog; adevăratul mod de viață americană. . .

— O bilă, zise ea.

— O bilă? întrebă el, având o expresie foarte serioasă.

— O bilă. Pui pariu?

— Vrei să pui pariu cu mine că- 1 dărâmi cu o bilă? Nu- i venea să- și creadă urechilor.

— Da. Își ținu capul puțin mai sus când trecătorii începură să dea târcoale și să devină mai interesați de ce se întâmpla.

— Bine... pe ce pui pariu? întrebă el.

— Pe ce vrei? El o privi nevenindu- i să creadă. Abia putea să se uite la lista cu premii pe care el o privea, apoi el se uită în jur și începu să roșească.

— Bine... să vedem. Se uită în dreapta lui și- i văzu pe cei doi băieți, împreună cu unchiul lor, cum se alăturaseră mulțimii. Acum era în joc propria lui mândrie. - Ești sigură că vrei să faci asta, Dorie?

— Pe ce vrei să punem pariu? mai întrebă ea încă o dată calmă și plină de încredere. El o privi, căutând să citească pe fața ei vreun mesaj de genul „scoate- mă de aici", sau *„ajută- mă, sunt băgată până peste cap aici" Dat* nu putu vedea nimic.

— Pentru Dumnezeu, Howlett, spune- i ce vrei. Nu erai niciodată atât de timid cu fetele când erai în liceu, zise Ivan. Asistenta râse.

— Bine, zise el, îndreptându- și umerii. Pe un weekend în Kansas City. Cel mai bun din toate, tu plătești.

— Numai dacă pierd.

— Corect. Pregătindu- și poziția pentru aruncare, Dorie se uită prin mulțime și întrebă:

— Vrea cineva să cumpere combina lui cea nouă, pentru ca să-

l ajute să plătească excursia? Are doar un an vechime. Din nou se auziră râsete. Erau amuzați de

5 această doctoriță de la oraș, care aparținuse lumii interlope, care leșina când vedea un animal cum naște, care intra cu mașina de însămânțat în șanțuri, care făcea un sfert de tonă de prăjituri în fiecare săptămână și care încă mai avea tupeul să- l provoace pe unul ca Gil Howett. Cu un elan comic, se făcu că se pregătește să arunce și apoi se opri.

— Un weekend în Kansas City. Asta- i tot ce dorești? El zâmbi.

— Pot să- mi aleg unul foarte scump, zise el, observând cum ținea ea bila și simțindu- se deja mai bine. Abia aruncă o privire scurtă spre țintă, aruncă mingea și sări repede înapoi pentru ca valul, pe care l- a făcut Ivan când a căzut în apă, să n- o stropească. Toate femeile și câțiva bărbați mai liberali în concepții, o aclamară și o aplaudară pe Dorie pentru norocul ei.

Matthew îi făcu cu ochiul, iar băieții erau în cuhnea fericirii. Totuși Gil se uita de parcă ar fi fost înșelat. Ea strânse câteva mâini și acceptă chiar câteva bătăi ușoare pe spate, în semn de felicitare. Până să se întoarcă ea spre „mașina de băgat la apă”, deja o femeie între două vârste se așezase pe platformă, toți copiii adunându- se nerăbdători.

— Cine este? îl întrebă Dorie pe Gil, fața ei strălucind de fericire și sănătate. - Doamna Aris, zise el, dorindu- și să- și poată stăpâni mânia împotriva ei pentru

mai mult de trei sau patru minute. Este profesoara de algebră, favorita lui Fletcher.

— Oh, uau! Bine Fletch, un spălat și un vopsit pe gratis dacă o bag la apă, zise ea ridicând una din cele două bile care mai rămăseseră.

— S- a făcut, zise el, zâmbind.

— Oh, doamnă Aris, strigă Dorie, i- ați pricinuit multe necazuri unui prieten de- al meu, anul trecut, la orele de algebră. . .

— Deci, câte alte șmecherii mai ai în mânecă? o întrebă Gil puțin mai târziu când întindeau pătura undeva la umbră.

Mâncaseră amândoi prea mult pui și, pentru că le era prea greu să se mai miște, au căzut de acord să se așeze undeva și să asculte bâzâitul albinelor.

— Nu pot să- mi aduc aminte. Uită- te tu pentru mine, vrei? îl rugă ea, fluturându- și mânecile în direcția lui.

— Fund isteț, murmură el, apoi râse.

— Nu, zise ea, ridicând alene un deget în sus. Ți- am spus că numai gura mea este isteață. Fundul nu- i bun la nimic, dar, și tăcu când mâna lui i se așeză peste gură. - Pentru Dumnezeu, Dorie, suntem în mijlocul parcului. Ea își plimbă vârful limbii pe mâna lui, iar el își retrase mâna atât de iute de parcă ar fi fost electrocutat.

— Iar roșești, îi spuse ea, amuzându- se.

— De- asta vorbești tu în felul ăsta, nu- i așa? Ca să mă vezi roșind.

— Poate. Da, din cauza asta și pentru că ochii tăi devin mari și rotunzi și arată șocați când îți dai seama ce- am spus.

— Ești o obrăznicătură, Dorie Devries, spuse el zimbindu- i indulgent. O să- mi strici inocent— Nu aici în parc. Va trebui să mai aștepți până diseară târziu, după ce- ai să culci copiii. Râdeau amândoi când au auzit primul țipăt. Ca toate animalele care au pui și care pot să- și recunoască plânsetul propriului pui de celelalte țipete, Dorie și Gil au sărit imediat în picioare și au început să se uite de jur împrejur după Baxter. Erau în picioare, încercând să descopere direcția de unde va veni următorul strigăt. Au început să alerge în același timp.

L- au găsit pe trotuar, șchiopătând și țipând cât îl ținea gura, într- un torent de lacrimi. Dorie era la câțiva pași distanță când a văzut sângele de la genunchiul lui. Acidul gastric îi ardea gâtul, în timp ce- 1 văzu pe Gil îngenunchind în fața fiului său, privirea încețoțându- se. El îi examina genunchiul repede și apoi puse o mână în jurul lui Baxter pentru a- 1 susține. Ea rămase mută, cu mâinile tremurând și cu mintea blocată, Baxter era rănit, era singurul lucru la care se putea gândi.

Baxter, scumpul ei Baxter, cel cu ochii aceia albaștri, luminoși, cu zâmbetul ștrengăresc și cu pistrui pe năsuc. Disperată, încercă să facă ceva, simțea nevoia să facă ceva. Nu ca doct or, dar ca oricare mamă care ar sări în ajutorai fiului său. Când putu, Gil se uită la Dorie, cerându- i ajutorul. Ea era albă ca zăpada la față. Apoi se uită la unul dintre vecinii lui și- l întrebă:

— Aveți ceva cu care să pot spăla asta? Și- a julit genunchiul. Dorie își întoarse capul automat și văzu o femeie înșfăcând un pachet plin cu șervețele curate de pe o masă și apoi scufundându-le pentru a le uda într- un vas cu gheață. Ii aducea șervețele lui Gil, când Dorie îi spuse să se oprească.

— Te rog, spuse ea, înghițind cu greu din cauza nodului de frică pe care- 1 simțea în gât și întinzând mâna dreaptă. Lasă- mă pe mine.

— Dorie, este în regulă. Nu trebuie. Este doar un genunchi julit, îl auzi ea pe Gil spunând, deși abia dacă- 1 mai putea vedea. Atenția îi era concentrată asupra rotulei de la genunchiul lui Baxter și a lichidului serosanguin care- i curgea de acolo. Se apropie încet de genunchiul lui, așezându- se lângă Gil, și cu o atingere ușoară tampona rana lui Baxter, palpându- i încheietura cu grijă. Nu mică îi fu satisfacția când văzu sângele dispărându- i de pe genunchi și rămânând pe șervețele. Mâinile ei tremurau mai puțin și începu să respire din nou. Când termină, îi dădu hârtia murdară de sânge lui Gil și se uită apoi în ochii lui Baxter. - Bună treabă, Dorie! exclamă acesta printre lacrimi. Nu m- a durut deloc.

— Poate că nu pe tine, zise Gil, privind- o pe Dorie care încă mai era palidă. Ea se uită la el, apoi își feri privirea de parcă i- ar fi fost rușine și se ridică în picioare. - Ce zici Bax? O să trăiești sau trebuie să mergem acasă să ținem doliu?

— Mă arde genunchiul, tată.

— Mi se pare corect. Mergem acasă.

— Înghețata ar putea să- l mai răcorească, ce crezi?

— Chiar? întrebă Gil cu o undă de umor în voce.

— Nu poți să niciodată, răspunse fiul său cu înțelepciune.

— Atunci merită să încercăm. Dorie? Mergem să cumpărăm îngheţată. Vrei şi tu? - Nu, mulţumesc, spuse ea zâmbindu- i, revenindu- şi încet. Îi privi cum se îndepărtară de ea, simţindu- se îngrozitor de amorţită pe dinăuntru, apoi întorcându- se pentru a o găsi pe vecina care s- a oferit să- l ajute şi care o privea. - Mulţumesc pentru ajutor, spuse. Femei a îi zâmbi amabil.

— Vrei să stai jos puţin? Nu arăţi prea bine.

— Mulţumesc, dar mă simt bine. O să... o să mă întorc acolo şi o să mă aşez, spuse simţindu- se cam prost şi puţin vinovată. Mergând înapoi pe pătură, la umbră, încercă să vadă şi cealaltă faţă a lucrurilor;în cele din urmă bârfitorii din Colby

vor avea multă apă de dat la moară dacă ea se va hotărî să rămână acolo defini ti v. Restul serii a fost tăcută şi absentă. Corurile Tumbleweet Adelines erau cele mai bune pe care le auzise ea vreodată. Orchestra locală a cântat nişte şlagăre mai vechi, înainte ca o formaţie de muzică de dans să înceapă să cânte Feelings şi Proud Mary, printre alte cântece cerute de public.

— Sper că nu mai eşti deprimată după cele întâmplate după-amiază? o întrebă Gil şoptindu- i uşor la ureche în timp ce se aşezară pe pătură şi ascultau un şlagăr. Ea dădu din cap în semn că nu, neavând chef să vorbească.

— Am fost mândru de tine, zise el, ca să- ţi învingi frica asta este o mare dovadă de curaj.

— Oh, Gil, nu. Nu a fost chiar aşa. Oricine era acolo putea să facă ce- am făcut eu. - Nu oricine de acolo a trecut prin ce ai trecut tu.

— Dar am crezut că am lăsat în unnă toate astea. Am crezut că am început să uit. Să fiu iar normală. Să simt din nou.

— Poate că simţi prea mult. Şi poate... ezită, neştiind cum să continue.

— Poate că ce?

— Poate că nu este atât de important să uiţi sau să laşi toate astea în urma ta. Poate... poate c- ar trebui să- ţi aduci aminte şi să te gândeşti la asta. Să te gândeşti ca la ceva ce s- a întâmplat

cu adevărat și nu ca la un coșmar oribil care de fapt este ceva ireal. Poate că este mai important ca să devii conștientă de ce s- a întâmplat și să devină o parte din tine, din viața ta. A accepta înseamnă a recunoaște cine ești, înseamnă că este ceva cu care te vei obișnui să trăiești.

Ea își îndoi genunchii, închise ochii și- și sprijini capul de umărul lui, dar nu spuse nimic. Ce- ar fi putut spune? Ceea ce spusese el avea sens, mai ales în lumina faptului că planul ei nu fusese bun. Dar cum putea oare cineva, care adunase atâta urâțenie și răutate în inimă, să le transforme în bunătate și frumusețe? se întrebă ea. Diferența dintre a recunoaște un pod și a- 1 traversa ar putea fi cam mare, și căderea în abis dureroasă. Muzica porni din nou și ei rămaseră așezați comod unul în brațele celuilalt. Gil își dorea ca ea să nu fi spus nimic. Dorie își dorea ca el să nu știe despre ce vorbea, dar el știa. Gil își imagină durerea lui, gândindu- se la fotografiile de familie de pe perete. Le privea în fața copiilor săi. Trăia cu ele în fiecare zi la fel cum în fiecare zi trudea pe câmp.

— Ce- ai studiat la facultate? își aduse ea brusc aminte să- l întrebe. Ce- ai fi vrut să devii dacă nu erai fermier?

— Asta a fost cu mult timp în urmă, răspunse el.

— Știu. Dar ce doreai să devii?

— A fost doar un vis.

— Te rog. Vreau să știu. El oftă ușor și așteptă o bună bucată de vreme până să răspundă.

— Aveam de gând să scriu *The Great American Novei. .* S- o iau pe unnele lui Steinbeck și Hemingway. Ea se întoarse în brațele lui și- l privi.

— Dacă o să râzi, o să- ți rup iarăși nasul, zise el simțindu- se prea vulnerabil pentru a opri chiar și un zâmbet timid. Ea se uită la el, rămânând cu gura deschisă timp de un minut întreg.

— De ce naiba să râd? întrebă ea uluită. Atâta timp irosit. Gil, poți s- o mai faci încă. Poți să măi devii încă un Steinbeck. Poți să fii mai bun decât Steinbeck. Fă- o.

9 Apucă- te să scrii.

— Dorie, nu începe, te rog. Este prea târziu.

— Niciodată nu este prea târziu. Se așeză mai bine pentru a- 1 privi drept în față.

Gil, dacă vrei să scrii, trebuie să scrii.

— N- am timp să scriu.

— Ei, păi nu trebuie să te așezi acum și să faci totul dintr- o dată. Scrie atunci când vrei. Sau mai bine, fă din asta una din corvoadele tale zilnice, în fiecare zi câte o oră sau două. Este timp pentru asta. Este timp pentru orice, totul este să vrei.

— Sunt prea bătrân pentru ca să încep acum să scriu.

— Poftim? își strâmbă fața nevenindu- i să creadă și și- o băgă în iarbă. Și eu credeam că scuzele mele erau bune! Ești un scriitor înnăscut, Gil. Ai o imaginație fabuloasă. Sprijinindu- și capul în antebraț, el se aplecă spre ea ținând degetul arătător drept și tare în fața ei.

— Oprește- te. Nu mai vreau să mai discut despre asta. Sunt știri vechi.

Dispărute. Îngropate. Ai priceput?

— Am priceput.

— Bine, zise el, îndreptându- se, încrucițându- și mâinile pe piept, bucuros că avusese ultimul cuvânt.

— Ai putea s- o mai faci, îi șopti ea câteva minute mai târziu. El se încruntă la ea. Ai putea. El se ridică și plecă să- l găsească pe Baxter. Se întoarseră amândoi după puțin timp, având tuburi de făcut baloane de săpun în ambele mâini. Gil îi dădu și ei unul și toți trei dădură drumul la baloane de săpun în aer. Apoi se așezară pe pătură. Fletcher și acea fată discutau ceva mai încolo ținându- și capetele foarte aproape unul de altul. Priviră cu toții focul de artificii care lumină întreaga piață pentru scurt timp, marcând sfârșitul zilei.

CAPITOLUL 10

Începutul lui iulie a fost pentru Dorie cea mai frumoasă perioadă pe care o petrecuse ea până atunci în Colby. Caravane întregi de secerători soseau în oraș și în zonele din jurul lui și începeau să recolteze suprafețe întregi de grâu auriu. Erau echipe mobile de lucrători care aveau propriile lor combine pentru a secera recoltele, sau care lucrau pentru companii mari care dețineau combinele și le închiriau. Își începeau munca pe la jumătatea verii pentru a recolta grâul de iarnă în zona sudică a centrului Statelor Unite, și apoi urcând către nord până în Canada pentru a culege grâul de primăvară și alte grâne care se coc vara mai târziu. Unii dintre ei aveau și rulote pentru a- și lua și familiile cu ei. Alții veneau singuri. Unii trăiau în acele rulote, alții trăgeau la câte un motel în oraș.

Munceau din greu, recoltând grânele din zori și până la lăsarea întunericului, trimițând în oraș remorcă după remorcă plină cu grâu, pentru a fi cântărite și înmagazinate sau cântărite și încărcate în vagoane pentru a fi trimise în alte părți. Oamenii erau suficient de interesanți, dar erau uriașele combine care o fascinaseră pe Dorie. Uriașe. Uneori lucrau în șiruri de câte patru, stând una lângă cealaltă. Fiecare dintre ele putea să taie și să treiere un acru de grâu în șapte minute. Ardea de nerăbdare să încerce și ea.

— Te rog, te rog, te rog, se ruga ea de Gil, care încerca s- o ignore. Mai sunt și alte femei care conduc combinele, și- ți promit că n- o să încerc să culeg și colțurile. N- o să întorc cu treierătoarea. Pentru nimic în lume. Te rog.

— Mulțumesc pentru masa de prânz, ne vedem acasă.

— Gil Howlett! Ar fi vrut să bată cu piciorul în pământ, dar n- a reușit. Arată- mi cum se face sau... sau îl întreb pe bărbatul acela, pe Ed, să- mi arate cum funcționează asta. Ed o privise pe Dorie când stătuse sprijinită de gard cu o zi înainte de a veni să vadă cum merge lucrul și se oprise să vorbească cu ea.

— Ed mă place. Ed a spus că sunt o domniță tare drăguță.

— Dacă Ed o să te ia la el în cabină o să- l înlocuiesc, spuse Gil. Apoi se întoarse după termos și i- 1 dădu.

— Ei, haide Gil. Aproape că mi- ai spus tu mai devreme cum funcționează. Mi- ai povestit despre lame și despre barele de tăiere, despre treierătoare, despre magazia de depozitare, despre vânturători, despre tansportoare. Dai maneta înapoi și înainte și în sus și în jos pentru a o pomi și manevrezi pedalele la fel cum faci la tractor . Pot s- o fac.

— Dorie, ăsta nu- i un joc. Grâul ăsta este copt de- acum. Nu avem timp de joacă. Ca să nu mai vorbesc cât de periculoasă poate fi o astfel de mașinărie dacă nu știi s- o conduci. Dorie putea să- l vadă cât de serios era.

Nu era o treabă pentru bărbat sau femeie. Era afacerea lui, viața lui cea despre care era vorba, și grija lui adevărată pentru ea, pentru siguranța ei.

— Bine, spuse ea, renunțând în cele din urmă. Il sărută pe obraz și- l bătu pe umăr pentru ca să- i arate că a înțeles, apoi se întoarse și plecă. O să mă duc acasă și... o să tricotez ceva, cred. El o privi cum se îndepărtează cu capul și umerii într- o ținută de om învins. Chiar dacă ar fi știut să tricoteze, i- ar fi plăcut s- o facă la fel de mult ca treburile gospodărești și gătitul, își zise. Interesul ei față de treburile fermei nu prea se potriveau cu preocupările unei femei, dar era un interes. Ii plăceau mașinile agricole, felul cum lucrau și puterea pe care o simțea în ea când le conducea. El înțelese asta. Ea nu avea preocupări obișnuite, pentru că nu era o femeie obișnuită, ceea ce era unul dintre lucrurile ce le iubea la ea.

— Of, bine, zise el, simțind că fusese învins încă o dată. Un rând înainte și unul înapoi și apoi pleci.

— Ah, ești cel mai bun, zise ea, alergând spre el pentru a- 1 îmbrățișa.

— Cel mai bun ce? Tâmpit? Ticălos? Prost? Idiot?

— Ești cel mai bun bărbat pe care l- am întâlnit în viața mea, zise- ea sărutându- 1 zgomotos pe gură. Făcu pace cu ea pentru

un timp, pentru că nu voia s- o supere, și pentru că îi plăcea să- i dea sărutările înapoi, dar apoi se opri și o trimise de lângă el.

— Tu, pe de altă parte, ești o pacoste, zise el, punându- și înapoi mănușile de lucru,

zv

dorind să pară foarte clar. Ea îl aprobă și zâmbi cam forțat. Il urmă apoi în cabina din sticlă. Multe cabine erau deschise pentru a intra aerul, dar combina lui Gil era aproape nouă și avea aer condiționat. Unele dintre ele aveau radiocasetofoane stero instalate, dar a lui nu avea. Se așeză comod, încercând să- și stăpânească emoția, în timp ce el se ghemui într- un colț al cabinei pentru a nu o împiedica. - Dai maneta în sus și lamele se ridică, o dai în jos și ele coboară, zise el.

— Știu asta.

— Apoi o bagi în viteză și o pornești. Of, era cu adevărat uriașă. Lamele păreau într- adevăr mortale de acolo de unde stătea ea, lovind și tăind și lovind iar, fără ezitare. Era o mașină periculoasă. Se concentrară din răsputeri pentru ca s- o facă să meargă drept, neîndrăznind să se uite în jos pentru a vedea ce se întâmplase cu grâul în urma ei. Relaxează- te. Te descurci bine, îi spuse el privindu- i chipul și manevrând- o în același timp.

— Nu vreau să stric nimic.

— N- o să strici. Te descurci bine.

— Suntem îngrozitor de sus. Sunt lamele asta ascuțite sau lucrează ca niște foarfeci culisând pe lângă ceva acolo jos?

— Sunt un fel de foarfeci, dar sunt destul de ascuțite.

— Arată a fi periculoase.

— Pot fi.

— Ah. Vine unul din camioane spre noi. Crezi că avem magazia plină? Cum o descărcăm în camion?

Descărcatul și restul treieratului au fost neinteresante. L- a făcut și a fost mulțumită de ea, dacă nu s- ar fi împleticit puțin când Gil a oprit pentru a debarca. - Ești fericită acum? strigă el acoperind zgomotul motorului.

— Poftim?

— Ești mulțumită acum?

— Nu mi- a fost frică. Doar puțin nervoasă. A fost amuzant.

— Poftim?

— Pentru mine a fost amuzant.

— Categoric nu. N- o să te mai iau încă o tură. Du- te acasă.

In acea noapte, el nu mai merse pe jos de la el de acasă până la ea, ci merse cu mașina. Și nu a făcut dragoste cu ea, așa cum făcea de obicei, începu să- și scoată hainele încă de la ușa de la intrare, o trase în pat după el, o strânse în brațe aproape de el de parcă ar fi fost jucăria lui preferată și adormi repede. Ea închise ochii și zâmbi, apoi visă un iepure de catifea care era iubit atât de tare, încât a devenit real, viu.

— Cât crezi că o să mai stea? îl întrebă ea a doua zi de dimineață în timpul unei scurte discuții despre secerători.

Încă în halatul de baie- unul nou și mai sexy- se așeză alături de Gil pe scară, savurându- și cafeaua și căldura soarelui de dimineață și privindu- 1 pe Fletcher cum conducea camioneta cu Baxter lângă el, venind amândoi să hrănească și să verifice vacile.

— Până când se va termina. Poate încă o săptămână.

— Trebuie să fie greu pentru o familie, chiar dacă vin împreună sau nu.

— Este o viață aspră.

Îmi place viața asta, spuse ea rezemându- se de perete, și vorbind mai mult pentru ea decât pentru Gil. Este frumos să ai timp a vedea cum se schimbă anotimpurile. Să vezi cum cresc recoltele, înainte credeam că pământul este indiferent față de oamenii care- 1 lucrează, dar nu este chiar așa, nu crezi? El știe. Și le dă înapoi cât poate, nu- i așa?

— Cam așa ceva, spuse el privind peste pământul lui.

Era o groază de treabă de făcut pentru a putea întreține atâta pământ, dar avedreptate, întotdeauna era timp pentru a admira frumusețea lui. O privi din nou pe Dorie. Ea nu mai vorbise despre plecarea ei înapoi la Chicago și el refuza să deschidă subiectul. Gil

nu voia să știe ce hotărâse ea. Voia ca totul să rămână între ei exact așa cum era. Dar nu trebuia să arunce decât o singură privire la pământul lui pentru a constata că schimbarea era un lucru firesc. Grâul de la marginea drumului fusese înalt și copt în urmă cu o săptămână. In septembrie sau octombrie, o să are din nou și totul va fi luat de la început.

El oftă din adâncul sufletului. De câte ori oare o luase el de la început? Noi recolte. Noi soții. Noi turme. Noi vise. Noi plăți la bancă. Noi paltoane pentru băieți. Ar fi fost frumos să mai fie și ceva constant în viața lui, în afară de Matthew și de pământ. Ceva pe care să poată conta. Ceva care ar rămâne mereu nou, proaspăt și viu și care ar fi mereu la fel, tot timpul.

— Ești un om norocos Gil, îi spuse ea încet, întrerupând liniștea ce se așternuse între ei . El o privi. Te invidiez pentru liniștea din viața ta. Viața lui era liniștită. Nu era perfectă, dar era liniștită și bună. Un lucru de care se plânsese, înainte ca Dorie să vină acolo, fusese singurătatea din inima lui, și ea... Ei bine, intrase în inima lui, rearanjase mobila, atârnase noi tablouri pe pereți și făcuse din inima lui casa ei.

Era un prieten amuzant și interesant, o companie atentă, o iubire perfectă. Umpluse toate golurile din sufletul lui și- 1 făcuse să se simtă întreg și echilibrat. Dar în inima lui, simțea neliniștea ei, confuzia și nemulțumirea.

— Aș împărți- o cu tine; ți- aș oferi- o în dar dacă aș putea, dar. . .

— Dar trebuie să- mi găsesc propria mea viață. Nu- i așa?

— Mi- e teamă că da, zise el, zâmbetul și ochii lui exprimând grija pe care i- o purta, își puse cana de cafea jos, în spatele lor, apoi o mângâie pe gât.

— Tu o să ți- o găsești pe a ta, Dorie. S- ar putea să fie aici, alături de mine, sau s- ar putea să fie acolo, la Chicago, așteptându- te, dar este a ta. O să ți- o găsești.

Aprobându- 1 printr- o înclinare a capului, îl urmări cum se îndepărtează pentru a- i întâmpina pe băieți la poartă.

— S- ar putea să fie aici, alături de mine. Era pentru prima dată când vorbise despre un viitor comun. Avusese atâta grijă să nu- și exprime prea multe din sentimentele lui cu voce tare și știa că avusese grijă să nu- i influențeze în nici un fel decizia. Pro verbul acela vechi, care spunea că nu poți să vinzi sau să cumperi dragostea, și că dragostea era ceva ce nu poți explica sau găsi sub orice bolovan vechi din grădină- dar pe care o recunoști, atunci când o simți- era adevărat. Dorie o simțea și la fel o simțea și Gil. Era acolo când se priveau, când se atingeau. O putea auzi în vocea lui; simți în sărutul lui; și în limbajul trupurilor lor. El o iubea. Își pierduse undeva pe drum teama de a- și mai dărui, inima unei alte femei.

fe . *3

Dar nu i- ar fi spus- o cu voce tare până când ea nu se hotăra în peea ce privește, viața ei, și nu i- ar mărturisi- o niciodată dacă ea s- ar hotărî să plece.

Pentru Dorie era întotdeauna un fenomen ciudat faptul că hotărârile care o îngrijorau cel mai mult erau, de obicei, luate de altcineva până la urmă, iar ea era lăsată să facă față la ceea ce- i rezerva destinul și să aleagă soluția cea mai bună într- o situație în care era deja pusă. Partea cea mai înspăimântătoare în astfel de cazuri era brusca și, uneori, violenta cale prin care Soarta o înștiința despre ceea ce hotărâseră ei.

Ziua de 5 iulie era caldă, strălucitoare, cu un cer albastru. Era mai mult cer în Kansas decât în oricare altă parte unde mai fusese ea; 11- ar fi crezut niciodată că se va obișnui cu asta. Nu văzuse prea mulți lucrători la jocurile de artificii din noaptea trecută, dar își închipuia că au sărbătorit și ei, era, la urma urmei, în inima Americii. Incă animată de sentimentele patriotice și de bunătate față de compatrioții ei, Dorie umplu un congelator portabil cu gheață și băuturi răcoritoare și plecă într- o vizită la lucrători. Era modul ei de a- și lua rămas- bun. Gil îi spusese în acea dimineață că vor pleca a doua zi. Nu avusese prilejul să cunoască mai bine prea mulți dintre ei, pentru că nici nu avusese când. Erau oameni

suficient de drăguți, dar exista și acea permanentă migrație a lor care- i făcea să nu se atașeze prea tare de oameni și de locuri. Oricum, învățase multe lucruri de la ei și descoperise că era interesată de mirosul de grâu proaspăt recoltat și numai pentru asta dorea să- și arate recunoștința.

Se părea că și Gil avusese aceeași idee, pentru că- i văzu camioneta oprită alături de trei combine și alte câteva mașini de transport care stăteau acolo într- o scurtă pauză. Era clar că el știa obiceiul pământului;le împărțea bere. După bere, băuturile ei răcoritoare i se păreau foarte... ușurele pentru o ceată de agricultori. Gil îi făcu cu mâna când o văzu, îi spuse ceva lui

Fletcher și lui Baxter, care erau acolo cu el, și- și continuă conversația cu unul dintre lucrători. Dorie, care umpluse cutia frigorifică în oraș, nu și- a dat seama cât de greu va fi s- o care pe câmp. Cântări o clipa șansele de a ajunge cu mașina până la ei, fără a rămâne blocată și a da întregului oraș încă un motiv de râs pe seama ei, așa că se hotărî să încerce să- l care ea până acolo. Nu mai șchiopăta de mult și rareori i se mai întâmpla să mai simtă câte o durere în piciorul stâng, dar îi era teamă să nu recidiveze și încă și- l mai ferea. De fiecare dată când cutia îi lovea piciorul în timp ce mergea spre combine, lovindu- i tocmai oasele care le avusese fracturate, simțea că se desprind din nou și atunci se așeză neajutorată și incapabilă să se mai miște. Puse cutia jos pentru a- și mai odihni piciorul, apoi se

aplecă din nou, gândindu- se în sinea ei la niște nume pe care și le aducea aminte pentru a striga după ajutor. Ce prostie. Era sănătoasă și puternică și putea să meargă, deși mulți dintre bărbații de acoloAar fi fost încântați să- i sară în ajutor, nu- i așa? întotdeauna se întrebase dacă bărbaților le făcea într- adevăr plăcere să fie chemați să ajute o femeie care- i solicita să care ceva. Era ca și cum ai zice, ia vino aici și rupe- ți tu spatele pentru ca să nu mi- 1 rup eu pe al meu. Gândul ăsta o făcu să mai facă cincisprezece pași, înainte de a pune cutia jos din nou.

— Gil, strigă ea. Vino să mă ajuți cu asta. El se întoarse, văzu

încurcătura în care se afla ea și începu să alerge. Își ținea brațele îndoite într- un fel de alură atletică grațioasă încât ea nu se putu abține să nu- l admire, și tocmai asta făcea când s- a întâmplat. Nici unul dintre ei nu știa cum s- a întâmplat, în afară de Dorie, care a văzut totul peste capul și umărul stâng a lui Gil.

Strigă să- l avertizeze, dar era prea târziu, apoi țipă îngrozită în timp ce un tânăr, poate mai mare decât Fletcher cu un an sau doi, care făcea semne disperate cu mâna ca și cum ar fi vrut să oprească ceva, căzu pe spate acolo unde erau lamele lungi și ascuțite ale unei combine. Băiatul țipă și lamele se lăsară puțin sub greutatea lui. Deși distanța de la ea până la băiat era mai mare, ajunse acolo aproape odată cu Gil. Una dintre femeile din grup o luă la fugă, împingându- i pe cei din calea ei pentru a- și face loc, țipând îngrozită. Câțiva lucrători aveau sânge pe hainele lor și femeia îi văzu în timp ce- și făcea loc pentru a ajunge mai aproape de băiat. Cu nivelul adrenalinei crescute, ochiul experimentat al lui Dorie cântări situația dintr- o privire și începu să dea ordine cu calm și sânge rece primei persoane pe care o recunoscu.

— Fletcher, du- te și adu- mi cutia frigorifică. Ad- o aici. Gil? Gil, cheamă o ambulanță. Apoi sună la Camera de urgență de la spital și spune- le să anunțe pe cei de la zborurile de salvare pentru a trimite un elicopter aici.

In timp ce vorbea, se uita după cea mai curată bucată de material care ar putea fi folosită ca bandaj, care se întâmpla să fie tocmai tricoul lui Baxter. El rămăsese șocat, cu ochii ieșiți din orbite și cu gura căscată. Dorie îi scoase tricoul, apoi repede îl înfășură strâns în jurul celei mai grave răni, ciotul de mână care- i mai rămăsese băiatului la încheietura mâinii drepte. Mâna lui fusese tăiată.

— Dați- vă înapoi, vă rog, strigă ea cu o voce fermă și autoritară. Am nevoie de mai mult loc aici. Poți să- l ții nemișcat? Se adresase unui bărbat care stătea la capul băiatului care respira adânc, dar cam ciudat. El dădu din cap.

— Ești tatăl lui? El dădu din cap din nou, în semn că da.

— Bine. Cum îl cheamă?

— Joseph.

— Bine. Joseph, spuse ea încet, luându- i pulsul de la gât, în timp ce se aplecă spre urechea băiatului.

— Eu sunt doctorul Devries. Ești rănit și știu că ești speriat, dar o să te faci bine. Mă auzi? O să te faci bine, dar am nevoie de ajutorul tău. Vreau să încerci să fii calm și să nu te miști? Poți să faci asta? Trebuie să te relaxezi cât poți de mult.

Fletcher sosi cu cutia frigorifică, arătând palid și speriat.

— Ești curat pe mâini[9] îl întrebă ea. El se uită pentru a fi sigur, apoi zise că da. Scoate toate cutiile, Fletch. Lasă doar gheața. Avea o mână în jurul antebrațului băiatului, strângându- 1 pentru a opri sângerarea.

— Joseph? Te doare gâtul când fac asta? întrebă ea, examinându- i cu atenție vertebrele cervicale pe care le putea atinge cu o singură mână. Când el nu mai reacționa pentru a- i indica vreo durere atunci când ea îl atinse, trecu mai departe. - Mă simți când te ating aici, Joseph? Dar ai ci, pe braț? Dacă te apăs pe stomac așa, te doare mai tare sau la fel?

— Ambulanța este pe drum. Gil se întorsese de la telefonul din mașina sa și se aplecase peste umărul ei, cu răsuflarea tăiată.

— Asistenta de la spital mi- a spus că are nevoie de ordinul unui doctor pentru a chema un elicopter. Dorie spuse ceva printre dinți. Birocrația. O ura.

— Sun- o din nou și spune- i că este un doctor aici. Dă- i numele meu și spune- i că- mi asum întreaga responsabilitate.

— I- am spus și n- a rămas impresionată. Fața ei era încordată la maxim când se uită la Gil.

— Vorbește cu orice doctor din spital. Explică- i situația și spune- i lui să dea ordin. - Era unul acolo și l- au anunțat deja. O să întâmpine ambulanța în sala de urgențe. - La naiba, Gil, n- avem timp să- l transportăm tot drumul până la spital pentru a- 1 spitaliza. Pot să- l stabilizez când ajunge ambulanța aici. Cu cât

ajungem mai repede în sala de operație, cu atât are mai multe șanse să nu- și piardă mâna.

— O să încerc din nou, spuse el îndepărtându- se deja.

— Gil. Spune- le să trimită repede un elicopter sau... sau, nu știu ce- o să fac... Splinele doar să- l trimită aici. El dădu din cap, hotărât s- o ajute.

— Joseph? Te descurci foarte bine. Trebuie să mă uit puțin la spatele tău. Cred că sângerezi și acolo, zise ea privind la paiele înroșite de sânge din dreapta lui . Am să te așez pe- o parte puțin. Da, așa este bine. Stai așa. Câteva zgârieturi, dar nu prea grave. Cred că deja au încetat să mai sângereze. Te- ai descurcat bine. Oh! Auzi? Vine ambulanta.

— Dorie? Gheața. Era Fletcher care aducea cutia frigorifică mai aproape de ea. - Mulțumesc, Fletch. Vrei să- l iei pe Baxter și să mergeți la camionetă, te rog?

> ¥

După ce așteptă ca băieții să se îndepărteze, Dorie își strecură mâna pe sub lamele tăioase, puțin câte puțin, până când găsi mâna tăiată a băiatului. Ținând- o ca pe ceva foarte fragil, o băgă în cutia frigorifică și o acoperi ușor cu gheață.

— Auzi Joseph? întrebă ea închizând capacul cutiei cu mâna care- i rămăsese liberă. Tânărul plângea de durere și încerca să- și prindă rana cu mâna validă. Dorie îl opri de câteva opri.

— Auzi ambulanța? O să- ți dea ceva pentru durere când va ajunge aici . Faci alergie la ceva?

Este alergic? A avut vreodată reacții alergice la medicamente? întrebă ea uitându- se la tatăl băiatului și așteptând un răspuns clar . El dădu din cap că nu. - Bine. O să- i administrăm pentru început niște antibiotice pentru a preveni infecția. Și până atunci elicopterul trebuie să sosească, zise ea încheind într- o notă optimistă. Încercase să oprească sângerarea slăbindu- 1 totuși din când în când pentru ca rana să fie cât mai proaspătă cu putință și totuși să nu piardă prea mult sânge, încercând șă- i mențină funcțiile vitale.

— Gil? strigă ea. El era acolo la câţiva paşi în spatele ei.

— Asistenta a spus că a făcut tot ce a putut.

— Poţi să vezi. . .

— Da. Aproape au ajuns.

— Am nevoie de mai multe... Voia să spună bandaje, dar văzu la timp ambulanţa care trecea peste şanţul de scurgere, de parcă n- ar fi fost acolo, şi gonind ca la curse spre ei. Ea se aplecă pentru a- 1 feri pe băiat de praful şi mizeria care se ridica din cauza ambulanţei când aceasta opri lângă ei . Lucrătorii se dădură încet înapoi când doi bărbaţi şi o tânără femeie ieşiră din maşină, aducând cu ei echipamentul din spatele ambulanţei.

— Sunteţi doctor? întrebă primul dintre ei care era şi medic.

— Doctor Dorothy Devries din- Chicago, specialist, spuse ea pentru a evita alte întrebări sau discuţii.

— Pentru început să- i administrăm nişte morfină şi o penicilină. Pulsul este rar dar putemic. Am nevoie de o rolă şi nişte aţele de bandaj, zise tot ea.

Vorbea politicos şi fără grabă pentru a nu speria lumea care îi urmărea. Privi cu atenţie cum îi urmau instrucţiunile şi rămase satisfăcută, apoi mulţumi când sosi lucrurile pe care le ceruse.

— Gil? strigă ea încă o dată cu aceeaşi voce ca mai înainte.

— O s- o sun din nou. Ai puţină răbdare, răspunse el, ştiind că ea o să- l întrebe ce se mai aude cu elicopterul. Când scoase uşor tricoul lui Baxter şi- l înlocui cu bandajul steril cât putu de repede şi de uşor, trăi un moment în care parcă văzu

totul de undeva din altă perspectivă.

Era amuzată şi încântată în acelaşi timp de faptul că Gil era pe aceeaşi lungime de undă cu ea încât fusese de ajuns numai să- l strige- şi el ştia pentru ce îl cheamă. Dar ăsta era felul lui. Un om care gândea, obişnuit cu logica, un fel de om care se pricepea la toate, semănând mult cu ea! Era murdară de sânge, cu mintea limpede, cu emoţiile stârnite, dar sub control.

O parte din ea era speriată, dar restul reacţiona la provocarea la care- i fuseseră puse ştiinţa şi deprinderile ei împotriva

amenințării ca băiatul să- și piardă mâna. Asta era într- adevăr partea cea mai importantă.

— Tată! Tată, uite! îi auzi pe Baxter strigând cu vocea întretăiată de emoție.

Întâi l- au auzit și apoi l- au putut vedea mai bine. Surprinzător, strălucitorul elicopter era mai mic decât o combină. Dar lamele elicei sale erau la fel de înfricoșătoare când se învârteau amestecând praful cu paiele și cu tot ce mai era pe câmp, aproape orbindu- 1.

Dorie și ceilalți medici protejară băiatul până când elicea se opri și atmosfera se limpezi și așteptară până când un nou grup de intervenție veni la băiat. Dorie le explică pe scurt cum avusese loc accidentul, rănile pe care le avea băiatul și enumerase medicamentele pe care i le administrase, până să ridice cutia frigorifică și să le- o înmâneze.

— Vreți să mergeți cu noi? o întrebă un asistent fără să se uite la ea, atent la așezarea băiatului pe targa.

— Aș vrea dar cred că tatăl său dorește să meargă. Este loc pentru amândoi? - Bineînțeles.

— Gil? strigă ea, uitându- se după el. Eu plec cu ei. Te sun mai târziu. El dădu din cap aprobator și o sărută ușor.

— Fii atentă.

— Dorie. Era Fletcher. Mașina ta. Să ți- o duc eu înapoi acasă?

Ea zâmbi. Orice scuză era bună, numai să conducă. Era priceput în a găsi motive din toate punctele de vedere. Poate că ar fi fost mai bun la geometrie decât la algebră, se gândi ea, dându- i cheile.

— Vezi mai întâi dacă este de acord tatăl, tău. Când se uită din nou la Gil, zâmbea, fata ei radiind de entuziasm. Gil simți o undă de tristete străbătându- i pieptul. Acesta era lucrul de care- i fusese frică. Dorie se refăcuse, acumulase putere și energie și acum și- o îndrepta într- o cu totul altă direcție decât spre el. Aceasta era Dorie, medicul. Simți cum toate se schimbă în jurul lui și, brusc, se

z\

simți înfricoșat și nesigur. Intr- un impuls, o luă în brațe încă o dată și- o sărută pătimaș.

— Scuză- mă, zise el, vorbind din ce în ce mai tare, deoarece elicopterul își pornise motorul.

— O să te sun, zi se ea și pentru că și ea simțea schimbarea și pentru că era pentru prima dată când trebuia să- l părăsească pentru o perioadă nedefinită, și pentru că i se păru important s- o spună, îi strigă:

— Te iubesc. Se urcă în elicopter, fără să se mai uite înapoi . El rămase în picioare și o urmări cu privirea până când din elicopter nu mai rămase nimic decât un mic punct negru pe cerul albastru.

CAPITOLUL 11

Gil plecă a doua zi la Denver, străbătând cu mașina cele două sute douăzeci de mile pentru a o lua pe Dorie. Fusese atât de nerăbdător s- o audă, încât răspunsese cu doi de „da” și un singur „desigur” când a fost întrebat dacă acceptă o convorbire cu taxă inversă.

— Bună, zi se ea.

— Bună. Cum se mai simte Joey?

— Bine. S- a stabilizat. O să mai stea în sala de operații pentru încă câteva ore: Mâna pare încă vie, așa că eu cred că sunt cincizeci la sută șanse să i- o salveze, ceea ce este mai bine decât deloc.

— Bine. Tu ce faci? Dorie știa exact ce voia să spună. Voia să știe dacă i- a fost rău de la stomac, dacă a avut amețeli, dacă a durut- o capul, dacă a fost supărată. Dar tot ce i- a putut răspunde n- a fost decât:

— Eu sunt bine, dar întreabă- mă mai bine cât de proastă sunt?

— Cât de proastă ești? întrebă el zâmbind.

— Am ajuns în Denver fără să am la mine carnetul de conducere, sau cartea de credit și a trebuit să mă împrumut pentru a da acest telefon

— Asta- i într- adevăr o prostie, zi se el tachinând- o.

— Și n- am nici haine. A trebuit să împrumut unele de la spital.

— Atunci chiar că ești într- o mare încurcătură, nu- i așa? Urma o tăcere mai lungă la celălalt capăt al firului, el râzând încet, așteptând să vadă ce o să- i răspundă. Va continua să facă aluzii, îl va ruga s- o ajute, sau va găsi o cale să se descurce de una singură?

— Gil?

— Da?

— Vii să mă iei sau nu? El râse.

— Am și plecat. Am să iau niște lucruri de- ale tale. Mai ai nevoie și de altceva. - Nu. Dar nu veni în noaptea asta. Sunt frântă și mi- au amenajat un loc în camerfck . J

doctorilor pentru ca să dorm la noapte.

— Bine. Asta o să anuleze obligația mea de a te duce în Kansas City, nu- i așa? - Bineînțeles că nu. Asta a fost o urgență.

— Dorie?

— Poftim?

— Care era planul tău de rezervă, în caz că nu veneam?

Gil știa că ea se gândise deja la unul.

— Să- ți scriu un bilet, ca unui ticălos, și să- l rog pe Matthew să- mi trimită o sută de dolari pentru haine și un bilet de autobuz pentru ca să vin acasă și să te scot din mizerie, zise ea râzând.

— E un lucru bun pentru că sunt un băiat așa de drăguț, nu- i așa?

Urmă o tăcere scurtă.

— Da, este un lucru foarte bun. Când Gil ajunse la ea, puțin înainte de prânz, Dorie arăta puțin obosită, dar îl inundă cu știri despre Joseph. .

Se părea că vorbise cu el în acea dimineață, pentru că spusese că încă îl mai durea rana, dar se descurca bine, mâna lui părând a avea o circulație bună a sângelui și putând chiar să simtă puțin cu degetele sau să miște din degetul mare, deși nu prea avea voie să- și miște- degetele deocamdată.

Dorie mulțumi pentru ospitalitatea tuturor celor pe care avusese ocazia să- i întâlnească și apoi își luă rămas- bun de la Harry, tatăl băiatului.

Era așa de entuziasmată de toată această întâmplare, încât nu rămase surprinsă când Gil îi spuse că venise cu mașina lui Harry și când îi dădu acestuia cheile. - Și mirosul acesta Gil, îl simți? El se strâmbă și dădu din cap.

— Miroase a tămâie ca într- o biserică în Vinerea Mare. Nu pot să cred. Miroase așa de frumos! Și sala de urgențe. Când am intrat aseară în sala de urgențe, totul mi se părea atât de cunoscut, era... Se opri în fața ușilor automate din sticlă și privi în jur.

— Cum o să ajungem acasă?

— Ei bine, mă gândeam să luăm un balon și să zburăm, dar

cred că văd un tip care ne face cu mâna, zise el cuprinzând- o după umeri.

— Vorbesc prea mult, zise ea simţindu- se prost.

— Mult, dar nu foarte mult, zise el zâmbindu- i şi mângâind- o pe spate. Îmi place să te văd fericită. Dorie era fericită. Trecuse atât de multă vreme de când intrase ultima dată într- un spital pentru a interveni într- o situaţie urgentă, încât ar fi fost o prostie să nu recunoască. Nu se aşteptase la un miracol. Nu avusese cine ştie ce revelaţie. Era doctor. Era ce era şi nu avea importanţă ce se întâmplase în trecut sau ce se va întâmpla cu ea în viitor. Va rămâne doctor pentru totdeauna.

Gil putea vedea asta. Nu avea nevoie de o explicaţie. Şi pe cât de evident era că se bucura pentru ea, pe atât de dureros era pentru el să- şi dea seama că nu putea fi la fel de feri cit, simţind c- o va pierde. Amândoi ştiau că momentul luării unei decizii sosise şi nici unul din ei nu era pregătit pentru asta. Cineva trebuia să hotărască! înainte de a pleca înapoi, Gil o invită la un restaurant în aer liber, undeva în centrul Denver- ului. Ea îl întrebă despre reacţia băieţilor după accidentul lui Joey şi el îi spuse că fuseseră înspăimântaţi, emoţionaţi, temători şi îngroziţi, toate deodată. Discutară despre ultima vizită a lui Gil la Denver şi despre câmpii şi despre multe altele. Dar nu vorbiră despre Colby sau Chicago. Nu doreau să se înstrăineze, nu s- au atins şi nu puteau să se privească în ochi, fiindu- le prea frică de ceea ce ar putea să vadă.

Ajunseră acasă pe la ora cinci şi după un scurt dialog, Gil plecă să se întâlnească cu băieţii pentru corvoadele de seară. Apoi, pretextând că se duce să- l ajute pe Matthew la pregătirea cinei, o lăsă iar singură.

— Este îngrozitor de linişte aici, zi se Matthew când intră în sufragerie ştergându- şi mâinile de prosopul de vase pe care- 1 avea întotdeauna legat la pantaloni, atunci când gătea. Dorie se uita încă o dată la fotografiile de pe perete.

— Este multă fericire pe peretele ăsta, spuse ea văzând toate

zâmbetele acel ea, trecând cu vederea pe cele pe care le știa că nu erau sincere, în afară de mama lui, fiecare femeie din acele poze îl făcuseră pe Gil să sufere. Băieții îi oferiseră dragoste și bucurie, iar Matthew îi ținuse tovărășie. Mai avea el oare nevoie de fotografia altei femei pe care s- o aducă lângă celelalte?

Matthew aprobă dând din cap, în timp ce merse să se rezeme de masa de biliard. - Și este și multă tristețe. Dar știi ce am observat când m- am uitat la peretele ăsta? - Ce?

— Mândrie. Speranță. Perseverență. Convingere. Am. venit aici în 1947. Atunci îmi pierdusem propria mea fermă și familia mea, zise Matthew, lăsându- și capul în jos, parcă pentru a nu- i da ocazia să vadă suferința din inima lui. Mi- am iubit sora și n- am cunoscut niciodată un om mai bun decât tatăl lui Gil, deși, după păreremea, fiul lor îi întrece pe amândoi. 11 cunosc din fragedă pruncie. L- am văzut pierzând, am văzut cum i- au fost luate lucrurile, l- am văzut căzând la pământ și lovit. Dar nu l- am văzut niciodată să renunțe. N- a avut întotdeauna ce și- a dorit, dar întotdeauna a știut să prețuiască ce avea. Ea oftă simțindu- și inima grea. Işi dorea mai mult decât orice altceva să stea alături de Gil și să- și petreacă restul vieții făcându- 1 să zâmbească. Dorea ca măcar unul din visurile lui să se

realizeze.

— Te întorci, nu- i așa, zise Matthew încef, și nu ști cum să- i spui? Ea îl privi.

fah. . u

Fața lui bătrână exprima bunătate, înțelegere și înțelepciune.

— Cred că va trebui. Îmi place aici, dar nu sunt obișnuită să mă învârt toată ziua printr- o fermă, să fac prăjituri și să mă ocup de plante. Și Gil nu are nevoie de

mine. Te are pe tine și pe băieți. Împreună sunteți o familie. Nu mai aveți nevoie de nimeni altcineva pe peretele ăsta. Eu nu aparțin acestor locuri, sunt o orășeancă, un doctor . Eu... eu îl iubesc pe Gil foarte mult, dar suntem atât de deosebiți și... ei bine, nu cred că suntem făcuți unul pentru celălalt. El râse și faptul că

se amuza o încurca pe Dorie.

— Of, nu râd de tine. Nu sunt surprins că ai spus toate astea. Ești o ființă inteligentă, nu există nici o îndoială în privința asta, dar întotdeauna am avut impresia că gândești mai bine ținând cont și de ce- ți spune inima, nu numai mintea.

Ea se uită înapoi pe perete la Joy și la Beth.

— Inima și mintea îmi spun același lucru.

— Oare?

— Eu nu sunt persoana de care are Gil nevoie. N- aș fi bună pentru el.

Atunci când se întoarse spre el avea lacrimi în ochi și o privire care cerea ajutor. - Matthew, eu nu vreau să- l fac să sufere. Ce ar trebui să- i spun? Cum aș putea? - Spune- i adevărul, o să înțeleagă.

Dorie îi spuse după cină când stăteau în leagănul de pe verandă. Și spre marea ei ușurare, urmată de o undă de dezamăgire, surprindere și ceva asemănător cu indignarea- el a fost de acord cu ea.

— Mă bucur pentru tine Doria, spuse el sin cer. Bănuiam cam ce simți, după felul cum mi- ai vorbit azi și ieri... La naiba, n- am mai văzut niciodată așa ceva. Toată lumea de pe câmp intrase în panică, în afară de tine.

— Și de tine.

— Ba nu. Mi- ai dat câte ceva de făcut, așa că n- am avut când să mă manifest. Și apoi Joey ar fi putut să- și piardă mai mult decât mâna, așteptând ca unul dintre noi să facă ceva. Dar tu erai acolo, plină de sânge, calmă, dând primul ajutor . Eu... a fost ceva ce merita văzut. Dorie zâmbi și se uită în jos la mâinile ei fermecate care aveau puterea de a vindeca. Lacrimile din ochii ei erau gata să țâșnească, stând așa cu mâinile în poală, incapabilă să se stăpânească.

— Tu ai un dar, Dorie. Unul care trebuie folosit. Eu înțeleg asta și totodată te admir. Apoi, după o scurtă pauză, continuă:

— Știi ce mi- a plăcut cel mai mult când am fost împreună?

— Ce?

— Nu ne- am mințit niciodată. Am știut tot timpul că, indiferent ce am simțit unul pentru celălalt, nu putea să dureze la nesfârșit:Am acționat cu ochii larg deschiși,

știind că va fi un lucru trecător. Fără pretenții, fără promisiuni, fără regrete. Fără regrete. Greutatea pe care o simțea în inimă o făcu să izbucnească. - Eu regret... Începu ea.

— Ce?

— Că nu o să dureze la nesfârșit. O să... o să- mi fie dor de tine.

— Bine. Și mie o să- mi fie dor de tine, zise el, trăgând- o aproape și sprijinindu- i capul de pieptul lui. Închise ochii și savura momentul, apoi zise:

— O să- mi lipsească prăjiturile tale. Ea râse. Zâmbetul de pe fața lui se schimbă într- unul mai amar, de acceptare a situației . Nu era și n- a fost niciodată prea priceput la femei. Găsise în sfârșit femeia care dădea un sens vieții lui și pentru exact același motiv trebuia s- o lase să plece.

N- ar fi fost niciodată fericită la fermă. S- ar fi plictisit de mașinăriile de acolo, și nici vitele n- ar mai fi interesat- o mult timp. Dorie avea personalitatea ei care era mai presus de pământul care reprezenta o parte din ființa lui. Se completaseră atât de bine, încât era ușor să pierzi din vedere că ea, când venise acolo, nu găsise decât un mare gol. Au fost fericiți împreună, dar era ceva ce lipsea. Ceva pe care Gil nu putea să- l înlocuiască.

Înainte s- o conducă acasă, au intrat să vadă dacă băieții se culcaseră, însă ei nu dormeau.

— Te rog, tată, lasă- mă s- o mai bat o dată pe Dorie și apoi merg la culcare, fără mofturi, imploră Baxter cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune. Ea era singura persoană din casă pe care putea el s- o bată la biliard.

— A avut o zi grea, Bax, și este obosită, zise Gil. Poate mâine seară.

— De fapt, dacă sunteți de acord, în seara asta simt că am noroc, zise Dorie, nerezistând să vadă mutrișoara bosumflată a lui

Baxter. Nu cred că o să- mi ia prea mult timp să- 1 bat pe puștiul ăsta. Matthew zâmbi. Își scoase ochelarii de pe nas și lăsă jos Magazinul TV pentru a veni să urmărească meciul.

z\

— Vreau să pariem de data asta, zise Baxter. Pariuri mari. Încă nu m- ai învins, Dorie. - Există întotdeauna un început. Numai să nu plângi când vei lua bătaie, îi răspunse ea, tachinându- 1. Dorie începu să frece cu creta vârful tacului . Ei, pe ce pariezi?

— Pot să pariez pe oricât?

— Pe cât de mult vrei, fraierule.

— Chiar dacă n- o să- mi cer voie pentru asta?

— Păi, eu cred că va depinde de tatăl tău dacă va fi de acord, spuse ea prevăzătoare. - Ințeleg. Ei bine, de data asta poți să ceri orice vrei tu.

— Vreau ca tu să fii mămica mea.

— Poftim?

— Dacă voi câștiga, va trebui să fii mămica mea.

— Bax... Începu Gil.

— Nu, zise ea oprindu- l. Mi se pare un pariu cinstit... cu o singură condiție.

— Care? întrebă Baxter.

— Ei bine, zise ea, așezându- se într- un genunchi pentru a- 1 privi în ochii strălucitori, va trebui să plec destul de curând, Bax. O să mă întorc înapoi în Chicago, acolo unde mi- e locul, dar. . .

— Ar putea să fie aici locul tău, zise el, privirea sa întunecându-se. Nu trebuie să te întorci.

— Ba da, dar. . .

— Ba nu. Ai putea să fii doctor și aici. Ieri ai fost. Ai noi prieteni aici, așa că n- o să le simți lipsa celor vechi, și acolo n- ai copiii pe care îi ai aici.

— Asta este adevărat, dar. . .

— Așa că dacă câștig, o să rămâi.

— Bine. Dar dacă pierzi, trebuie să- mi faci două promisiuni de neîncălcat.

— Care?

— Mai întâi, trebuie să mă iei în brațe și să mă strângi tare, tare de tot și să- mi promiți că o să- ți aduci întotdeauna aminte că te iubesc, chiar dacă n- o să pot să stau pentru a fi mămica ta. Promiți?

— Da.

— Și a doua promisiune pe care trebuie să mi- o faci este, zise ea ținând în sus degetul arătător, că data viitoare când va trebui să pui nume unui animal, o să pui orice alt nume în afară de Emiiy. El râse la început și apoi rămase zâmbind, părând să fi uitat cealaltă promisiune și toate implicațiile ei.

Jocurile ei cu Baxter durau întotdeauna mai mult decât celelalte pentru că ea stătea mult să- și pregătească fiecare lovitură, iar dacă rata era tare necăjită.

Jocul acesta n- a fost deosebit, doar că ea a avut câteva lovituri câștigătoare, ceea ce a făcut ca jocul să dureze și mai mult. In cele din urmă mai rămăseseră trei bile. Ea băgă încă o bilă de- a ei și încercă încă de două ori să mai bage una. In cele din urmă a reușit, ceea ce a părut ca o întâmplare cu totul neobișnuită.

— Vai, Bax, îmi pare tare rău, zi se ea după ce pentru scurt timp fața ei păru mulțumită de această realizare. Dacă voi mai fi mămică cuiva, atunci a ta o să fiu. Se aplecă pentru a- și primi îmbrățișarea și sărutul. O să- ți ții promisiunile acum? - Bineînțeles. O promisiune este o promisiune, știi doar.

— Știu.

— E timpul de culcare, Bax, zise Gil, stând rezemat cu spatele de perete și cu

mâinile la piept, neputându- i- se citi nimic pe față. Spune „Noapte bună” la toată lumea.

— Dorie, vii sus să- mi citești?

— In seara asta nu, scumpete. O să- l mai bat și pe Fletcher cât sunt încă în formă. - Pot să mă uit și eu?

— La culcare, zise Gil cu vocea mai hotărâtă și mai aspră decât înainte. Și nu uita să te speli pe dinți. O să- ți citesc eu în seara

asta. Nu cred că pot suporta să văd cum o femeie îmi bate amândoi fiii într- o singură noapte.

— Mulțumesc, tată. Nici n- am spus că voi juca încă.

— Joci? îl întreba Dorie. El o privi pontru o clipa, o studie atent, apoi se uită în alta parte dând din cap.

— Nu cred. N- am chef.

— Dacă pierd o să- ți dau ție PoracAe- ul meu.

— Vrei să mă păcălești? o întrebă Fletcher, întorcându- se din nou spre ea.

— Ei, ia stai așa! zise Gil.

— Gil, sunt în formă. Tocmai l- am bătut pe Baxter. N- am de gând să pierd.

— Nu contează, zise Fletcher trist, oricum n- am chef să joc.

Nu interesul pentru emisiunea *„Cel mai dorit din America”* era ceea ce- 1 reținea atât de mult, cât bruscul dezinteres față de Dorie. Ea putea să vadă asta în ochii lui și în felul lui de a se purta. Era supărat și se simțea trădat. Pentru el, ea era acum *„Cea mai dorită din America” . Dorie* oftă și se duse să se așeze pe canapea lângă el, începând să- i vorbească încet la ureche.

— Fletcher, îmi pare rău, încearcă să- ți aduci aminte că nu ți- am făcut nici o promisiune. Nu știam că o să se întâmple așa. El se întoarse și o privi.

— Eu nu vreau să plec, dar trebuie să plec. Nu și- a putut da seama din expresia feței lui dacă o crezuse sau dacă îi păsa destul de ea, sau poate dorea numai

P orsche- ul, căci el oftă în cele din urmă și întrebă:

— Ai vorbit serios în legătură cu *Porsche- wD*

— Pe cuvânt de onoare.

— O să te fac praf, o avertiză el.

— Să mă faci praf? Nu cred. Tocmai l- am bătut pe Baxter, sunt în formă.

— Nu trebuie să fii în mare formă pentru a- 1 bate pe el. Ce vrei în schimbul infimei șanse pe care o ai, ce vrei în schimb?

— Hmmm... O promisiune. O promisiune fermă.

— Care anume?

— Va trebui să- ți aduci aminte că eu cred că tu ești un tânăr deosebit și că- mi pasă ce se întâmplă cu tine.

Se priviră în ochi mult timp și în cele din urmă Fletcher își plecă privirea.

Apoi, pentru a- și ascunde slăbiciunea, zi se:

— O să am mașina ta care o să- mi aducă aminte de asta.

— Dorie, ești sigură că vrei să faci asta? întrebă Gil. Ea zâmbi și- i făcu semn cu mâna să plece.

— Du- te și citește- i celuilalt învins până când îl aranjez și pe ăsta.

Nimeni nu s- a mirat când Dorie a pierdut, nici măcar Matthew. A urmărit- o cum a jucat și cum a pierdut și apoi a dat din cap admirându- i generozitatea.

— Să știi că nu trebuie neapărat să renunți la mașină, zise Fletcher după ce chibzui îndelung. Știu ce înseamnă pentru tine. Știu că ai glumit.

— Nu, nu. Un pariu este un pariu. Este a voastră. Tu însemni pentru mine mult mai mult decât a însemnat ea vreodată. Fletcher avea o expresie indescriptibilă.

— Tata nu ma va lăsa s- o păstrez.

— Lasă asta în seama mea, zi se ea.

— Chiar așa?

— Da, chiar așa. Dacă- ți păstrezi și tu promisiunea ta. El se gândi un timp, apoi zise glumind:

— După cum ți- am spus, o să am mașina ta care o să- mi aducă aminte de asta.

Gil încercă să discute cu Fletcher pe tema asta, dar acesta era în culmea fericirii și atât de încântat că nu mai auzea nimic. Atunci se întoarse Către Dorie.

— Poate că ar trebui să mergi să te culci acum, Fletcher. Eu și cu tatăl tău avem ceva de discutat.

— Oh, minunat. Cred că o să rămân și eu, zise el.

— La culcare, spuseră Dorie și Gil în același timp, fără să- și ia

ochii unul de la celălalt.

— Bine, bine. Noapte bună! zise el. Se opri în prag și adăugă: Mulțumesc, Dorie!

— Cu plăcere, Fletcher. Dorie îl văzu cu coada ochiului plecând.

— Dublu sau nimic, zise ea înainte ca Gil să mai apuce să spună ceva.

— Dublu sau nimic ce?

— Un joc de biliard. Dublu, adică o să- mi faci două promisiuni solemne dacă câștig. Nimic, îmi păstrez mașina și îi explic situația lui Fletcher ca să nu apari tu în postura de băiat rău.

— Ești sigură că vrei să- i dai mașina?

— Nu te superi dacă i- o dau, nu- i așa?

— Nu, dacă asta vrei tu cu adevărat.

— Of, pentru Dumnezeu, aveți de gând să începeți o dată jocul ăla sau nu?

— Stai puțin, zise Gil, ridicând o mână în sus. Era un biliard la urma urmei.

Era timpul să fie serioși.

— Ce primesc dacă o să câștig din nou?

— Îmi iau mașina înapoi și tu rămâi un tată bun.

— Și dacă pierd, datorită cine știe cărui ghinion?

— Îmi faci două promisiuni.

— Și Fletcher păstrează mașina?

— Nu. Să- l lași să păstreze mașina este una din promisiuni.

— Și care- i cealaltă?

— Trebuie să- mi dedici o carte. Ochii lui se îngustară și privi încurcat.

— Ți- e frică c- o să pierzi și- o să trebuiască să faci ceva ce trebuia să fi făcut acum cincisprezece ani? Matthew râdea destul de tare.

— Și dedicația să fie: *„Lui Dorie, pentru înțelepciunea ei excepțională și bunul- simț nemaiîntâlnit și... ”*

— Pregătește- ți tacul, iubito. Am de gând să închei odată cu toată povestea asta. - Iubito? Mi- ai spus iubito? Asta- i o

provocare, ști ai?

— Ei bine, nu sunt aici în căutare de sărutări, iubito. Și nu mă face să- mi aduc aminte că am stat aici ultimele cinci luni cu capul în nori. Știu că ești un rechin. - Prea multă engleză, zise Matthew amuzat. Nu- i nimic, zise ea, ridicând din umeri. Un joc adevărat va fi amuzant și voi avea o satisfacție mai mare să- l câștig.

Gil făcu un joc strălucit, dar din nefericire pentru el Dorie luase lecții cu ani în urmă de la bunicul Devries. Așa că Gil pierdu la două bile. Au jucat două din trei și apoi trei din cinci pentru ca, în cele din urmă, Gil să se recunoască învins.

— Da, domnule, asta a fost într- adevăr ceva ce merita văzut, declară Matthew râzând de Gil. Cred că ți- ai găsit nașul, fiule. O să dorm bine la noapte știind că aici va mai rămâne cineva care să- ți facă față. Plecă după ce le răspunse la urările lor de noapte bună, și- l auziră strigând de pe hol:

— Abia aștept să- ți citesc cartea, Gil. Gil și Dorie se priviră și râseră încet, complice. Ea puse tacul pe masă și veni în brațele lui. Stătură așa un timp, legănându- se încet, până când își aduseră aminte că totul se va sfârși.

— La ce te gândești? întrebă ea cu o voce somnoroasă, stând cu capul la pieptul lui și ascultându- i bătăile ușoare dar sigure ale inimii.

— Mă întrebam dacă ești bună la lupte libere.

— Nu suporți să pierzi, nu- i așa? întrebă ea amuzată.

— Nu. Niciodată 11- am fost prea bun la asta. Nici unul din ei nu era. Stăteau îmbrățișați, cu inimile una lângă cealaltă, simțindu- se cei mai mari ghinioniști.

— Cred că mai bine te conduc acasă, zise el, dar fără să se clintească.

Ea dădu din cap în semn că este de aceeași părere, dar nici ea nu se mișcă.

St . J

— Gil? O să rămâi cu mine? Vocea ei părea înfricoșată.

— O să rămân cât de mult am să pot.

CAPITOLUL 12

Dorie mai stătu o săptămână. Voia să le dea băieților timp pentru ca să se obișnuiască cu ideea plecării ei, să înceapă să se gândească la ea ca la minunata mătușă Tilly, care a venit într- o vizită mai lungă pe la ei și acum trebuia să plece acasă. Era greu să aleagă o zi pentru plecare. Se apropia ziua de naștere a lui Fletcher. El și prietena lui, Molly Lundgren, au plecat la film după o mică petrecere de familie, lucru posibil și datorită faptului că- și luase carnetul de conducere în acea după- amiază. Urmă târgul *Thomas County Fair* în prima săptămână din august, și nici pe acesta nu voia să- l piardă. Baxter urma s- o prezinte pe Emily și simțea că trebuie neapărat să- l vadă.

Dar când se gândea la viitor, ceea ce i se întâmpla foarte des, descoperea că se legase mai mult decât își dăduse seama de oraș și de oamenii din Colby, și bineînțeles de… familia Howlett.

După târg a urmat Ziua Recoltei și Dansul Hambarului din septembrie. Apoi începea școala. Fletcher era nemulțumit, iar Baxter înspăimântat de noua lui profesoară, de creioanele și rechizitele sale, și de noii săi pantofi de școală. Apoi au plantat grâul și au cules recolta de porumb. Au vândut câteva vite. Apoi a urmat Ziua Recunoștinței, o sărbătoare în mijlocul familiei. Și Crăciunul. . .

Găsea tot felul de motive ca să- și amâne plecarea. Erau atâtea evenimente la care dorea să ia parte, de exemplu, prima decepție sentimentală a lui Fletcher. Primele fire de păr alb ale lui Gil. Baxter jucând în campionatul de baschet pentru copii. Matthew care îmbătrânea și devenea tot mai înțelept. Fletcher absolvind liceul. Gil lucrând la carte. Baxter crescând înalt și timid. In cele din urmă știa că despărțirea nu va fi ușoară.

— Of, draga mea, mă bucur atât de mult că te- ai hotărât să vii acasă, zise mama ei . A trecut atât de mult timp.

— Chiar așa? întrebă ea cu ciudata senzație că abia ajunsese acolo. Cred că a trecut într- adevăr mult timp.

— Când crezi că o să ajungi?

— De asta te- am sunat. Mi- am pierdut mașina și o să am nevoie. . .

— Of, Doamne, doar n- ai avut alt accident. Draga mea ești. . .

— Nu, nu, liniștește- te. Sunt bine. Am pierdut- o la biliard.

— La biliard? Of, Dorothy, să- ți fie rușine. Iar ai vrut să păcălești pe cineva, și ți- au luat ce aveai mai bun, nu- i așa? l- am spus bunicului tău că vei da de necaz într- o

zi . l- am spus că într- o bună zi, undeva, Avei găsi pe cineva care să joace mai bine ca tine. Întotdeauna există cineva. Oare de ce nu te- a învățat să joci Pachisi? - Pentru că m- ai învătat când aveam cinci ani.

— Of.

— O să am nevoie de- cineva care să mă ia de la O'Hare, mamă,

— Bineînțeles, draga mea. Când să fiu acolo? Stai puțin să iau o bucată de hârtie.

In fiecare joi a săptămânilor din iunie și iulie, în Fike Park era o formație care **z**

cânta. Intr- o astfel de zi de joi, ea cu Gil și cu băieții au venit în oraș pentru a- și lua rămas- bun de la toți cunoscuții pe care- i întâlnea. Cei care nu- i întâlnea la picnic știați că ea va pleca înainte de cină. N- a vrut să plece din oraș incognito, așa cum venise. Fusese acceptată de comunitate ca un membru obișnuit al ei și asta însemna mult pentru ea. Simțea că oamenii aveau grijă de ea, o protejau și se știuse în siguranță până când rănile ei s- au vindecat și ea și- a recăpătat puterile. Nu voia să plece fără să- și i- a rămas- bun. Vineri de dimineață s- a trezit devreme și uitându-se pe geam și- a dat seama că Mama Natură hotărâse pentru acea zi, o zi perfectă de vară, așa cum erau în Kansas.

Închise ochii și- și dori o zi ploioasă și friguroasă ca acelea din luna martie. Simți mâinile lui Gil strânse în jurul ei și zâmbi. Vremea urâtă n- ar schimba nimic, întotdeauna își va aduce aminte de el în lumina soarelui, cu părul răscolit de vânt, așa cum stătea în genunchi în mijlocul unui lan auriu de grâu.

— E timpul? întrebă el.

— Nu încă, răspunse ea, bucurându- se de puterea și de căldura lui. Mă gândeam că ar fi mai ușor dacă aș lua un taxi până la aeroport.

— Vreau să te conduc eu.

— S- ar putea să plâng.

— Și eu s- ar putea să plâng. Imaginea lor în aeroport, inundându- 1 cu lacrimi, o amuză și o făcu să zâmbească. Probabil că și el avusese aceeași imagine, că și el începu să râdă. Ea se întoarse cu fața la el și- i sărată.

— Cine mă va mai strânge în brațe și mă va mai face să râd la Chicago?

— Cine se va mai dondăni cu mine și mă va mai convinge să fac lucruri pe care nu vreau să le fac?

— Fletcher? Baxter? Matthew?

— Da, dar ei n- o s- o facă cu finețea ta.

— Gil, nu vreau să plec, zise ea ascunzându- și fața la pieptul lui. Singura ei consolare era că pleca cu primul zbor și nu mai trebuia să- i vadă pe Matthew și pe băieți.

— Dar trebuie, zise el ținând- o strâns, având inima de piatră. Ți- o datorezi. Trebuie să fii sigură. Ea se dădu înapoi și- i mângâie fața cu o mână. Îi plăcea fața lui . Îi plăceau ochii lui care exprimau bunătate, barba care- i înțepa mâna, moliciunea buzelor, falca lui puternică, nasul drept… Îl iubea.

— O să fim bine, Dorie, zise el încet . Amândoi. Facem ceea ce avem de făcut și ne vom aduce aminte de clipele astea ca de ceva foarte special. Niște clipe pe care nu le poate trăi oricine, nici măcar pentru scurt timp. O sărută, iar ea îl îmbrățișa punându- și brațele după qâtul lui. II o strânse mai tare. O dorea, dar ar fi fost ca un adio. Nu, era suficient s- o țină în brațe și să- și aducă aminte de ea în brațele lui încât, atunci când va rămâne singur în patul lui, s- o poată rechema în vis.

Despărțirea de la aeroport a fost, fără discuție, civilizată. Nu și- au promis că o să- și scrie sau că vor păstra legătura, dar fiecare urare de rămas- bun sau de noroc era marcată de un sărut și s-

au tot sărutat de parcă nu se mai saturau.

Ea n- a plâns până nu s- a urcat în avion. Il putea vedea pe Gil stând în picioare în aeroport, i- a făcut cu mâna, dar el n- a putut s- o vadă. Inima ei distrusă n- a mai rezistat. El n- o va mai putea vedea niciodată. Ea nu- 1 mai revedea. Lacrimile i- au țâșnit prelingându- se pe obraji și o durere cum nu mai simțise niciodată până atunci îi zgudui trupul și sufletul.

Când motoarele avionului au pornit, ea închise ochii încercând să- și imagineze viața fără Gil. Fără băieți. Încercând să- și aducă aminte de viața ei înainte de a- i cunoaște, înainte de accident. Unde se ducea? Ce făcea? Ce o făcea fericită? Cine o făcea să râdă? Către cine se îndrepta ea oare?

O senzație lăuntrică de teamă înmuguri în ea. Voia să coboare din avion. Trebuia să coboare! Și apoi ce... Gil n- o rugase să rămână, nu- i oferise un viitor. Nimic din Colby nu- i aparținea. Nici Gil, nici băieții, nici pământul. La Chicago avea o slujbă, un țel. O avea pe mama ei, un apartament, mobilă, prieteni. Acolo putea să meargă la cumpărături cât voia și să mănânce în restaurante și să- și cumpere prăjituri și... poate să și facă niște prăjituri pentru ea. Să- i ducă câteva și mamei ei. Să le împartă la spital. Nu se supărase să facă atâtea prăjituri. Lui Baxter îi plăcuseră, mai puțin cele cu alune și morcovi.

Avionul decola. Oftă și- și șterse lacrimile. Viața ei trebuia să însemne mai mult decât să facă prăjituri. Trebuia să însemne mai mult. Pentru moment se simțea ca o scoică goală pe dinăuntru, dar va umple golul cât de curând. Nu- i așa? Nu putea să facă uitate ultimele cinci luni, așa, pur și simplu, de parcă nu s- ar fi întâmplat nimic, dar cu timpul durerea se va mai atenua. Nu- i așa? Să revină la Chicago fusese o hotărâre înțeleaptă.

Nu putea să fugă mereu de viața ei, să fugă de trecutul ei. Ea era din Chicago. Nu- i așa?

Trei săptămâni mai târziu tot nu era sigură. Of, totul era neschimbat pentru ea: aglomerația, zgomotul. Vântul care era atât de diferit de briza ce adia în preerie.

/V . . . A .

Își reîncepu munca obișnuită de la spital. In prima săptămână obosea ușor, dar rezistența ei creștea gradat. Angajaseră doar o asistentă nouă în lipsa ei, în rest era aceeași activitate, pacienții veneau și plecau, iar unii care veneau regulat și o cunoșteau, o întrebau dacă a avut o vacanță frumoasă.

La început a avut probleme cu zilele ei libere. Se învârtea prin apartament, căutând un loc verde, ceva plante să le ude sau buruieni să le rupă. In cele din urmă ieși și- și cumpără doi filodendroni, într- o după- amiază făcu trei duzini de prăjituri și le mâncă pe toate. Merse la cumpărături cu mama ei, dar nu găsi nici măcar un lucru pe care să vrea să- 1 cumpere. Încercă să iasă la cumpărături cu niște prieteni, în săptămână următoare, dar nu numai că n- a găsit nimic să- i placă, dar nici măcar n- au avut de ce să bârfească. A treia săptămână încercă din nou, singură de data aceasta și luă un bloc de desen și niște culori pentru Baxter. Se întoarse cu ele acasă, jumătate de oră mai târziu, știind că nu va putea să i le trimită. Odată, cineva scrisese că Chicago este ce- i mai bun și ce- i mai rău în America. Presupunea că era în mare parte adevărat. Poate că din cauza asta îl iubea atât. Maiestuoșii zgârie- nori, vasele de pe lac, oboarele de vite, vechile mori de oțel, muzeele, vecinătatea plăcută și liniștită a zonei de nord, amalgamul de influențe etnice din vest. După părerea ei restaurantele de acolo erau cele mai bune din lume. Singurele vase din chiuveta ei erau cănile de cafea pe care le folosea în fiecare dimineață. Putuse număra șaptesprezece căni, atunci când se hotărâse să le spele. Se refăcuse și viața ei revenise la ceea ce fusese ea întotdeauna, exceptând poate doar faptul că acum era mai rapidă în a judeca străinii. Dacă înainte nu prea încercase să lege prietenii, acum găsi câteva. Nu mai putea să fie doar o ființă singură, pierdută în mulțime. Ii era mult prea teamă să mai devină vulnerabilă... dar poate că ăsta fusese un lucru bun de știut.

Nopțile erau cele mai grele, desigur, dar se așteptase la asta. Vorbea mult la telefon și avea și tendința de a vorbi singură. ”^/

de gând, să începi să trăiești, sau nu?”, se întreba. *”Nu pot”, își* răspundea. ”Eze/z7e *lor vor continua și fără tine. Ar trebui să- i mai suni să- i întrebi ce mai fac. Nu vrei să știi ce se mai întâmpla pe acolo? ” „Nu pot”, își* răspundea. ’Ţz- e *dor de ei, ar trebui să le spui ". ”Nupoî”* își răspundea. ”Atunci mergi la culcare. M- am săturat să mă uit la tine”. ”Nu pot”, își **z**

răspundea. In august căldura a ajuns la apogeu.

Donie era încântată că se întorsese la timp ca s- o prindă.

— Doamne, simt că iau foc, se văieta ea făcându- și vânt cu o ilustrată. Simt că mi s- a încins creierul.

Când a sosit căldura, toată lumea din Chicago a pornit aerul condiționat. Acum treceau printr- o pană de energie care începuse cu douăsprezece ore în urmă.

Spitalul arăta ca anticamera iadului, cu toate sursele de energie canalizate spre sala de operații și spre punctele critice.

— De ce nu ne împușcă cineva, mai bine? zise o asistentă blondă, suspinând. Furase o bucată prețioasă de gheață și și- o plimba pe gât pentru a se răcori.

— Să nu- i dați la careva vreo idee, zise ea aruncând o privire spre cei doisprezece sau paisprezece oameni pe care- i putea vedea stând în holul din spatele ei, așteptând să facă vreo radiografie sau așteptând să conducă înapoi acasă pe cineva cu vreo boală ușoară. Era una din acele zile rare, aproape neobișnuite, când nu erau inundați de pacienți de dimineața până seara, dar erau totuși destui care intrau și ieșeau.

— S- ar putea să avem totuși și astăzi ceva treabă.

— Știu. Nu- mi vine să cred că sunt atât de puțini. Unde sunt ceilalți?

— Stau acasă în căzi pline cu apă rece, fără îndoială. Și uită- te la noi cum stăm aici și așteptăm să apară câte un bolnav.

— Da, oftă micuța blondă visând la un duș cu apă rece.

— Cred că trebuie să fie tare cald în Kansas, zise Dorie, gândindu- se cu voce tare. - Ţi- a plăcut acolo, nu- i așa?

— Da. Mi- a plăcut. Asistenta se îndreptă în scaunul său, se

uită la peretele din spatele lui Dorie, apoi își coborî privirea și întrebă:

— Ce ți- a plăcut acolo?

— Totul, răspunse Dorie. Oftă, apoi își puse coatele pe masă și-și sprijini bărbia în palme, uitând de lumea de pe coridor. Eira întotdeauna o briză. Și dacă te încălzeai și transpirai, stăteai puțin în bătaia vântului și te răcorea imediat.

— O briză zici? Dorie stătu puțin pe gânduri.

— Și era tot spațiul acela deschis. Mîle întregi.

Și cerul acela albastru și strălucitor în permanență. Nu te simțeai închisă în cușcă tot timpul, ca aici. Și era curat, fără străzi murdaresau mirosuri urâte.

— Și mai ce?'

— Nu știu. Era timpul. Timpul care trecea încet, la fel ca acum numai că era cu totul diferit. Întotdeauna era ceva de făcut, dar între două ocupații era timpul acesta când te puteai opri și oriunde te uitai era ceva frumos de văzut. Nimic din beton, nici urmă de asfalt sau cineva care să te aștepte la colț de stradă să te atace.

WV)

Erau locuri frumoase, liniștitoare.

— Și cum erau oamenii?

— Cei mai buni, zise ea fără ezitare. Și vorbesc foarte serios, mai adăugă, îndreptându- se pentru a sublinia cele spuse. Nu dau buzna să te strângă în brațe de cum intri în oraș. Te urmăresc un timp, te ajută dacă- i rogi, îți zâmbesc când te întâlnesc, și după o vreme, dacă nu faci ceva care să- i șocheze, devii unul de- al lor. Nu- ți spun unde și când, nu trebuie să faci nimic special pentru asta, dar într- o bună zi o simți. Te acceptă și apoi te protejează. Acolo ești în siguranță.

— Pare a fi tare frumos, zise asistenta, aruncând o privire peste umărul lui Dorie înainte să întrebe:

— Te gândești să te mai întorci acolo? Dorie oftă și ridică din umeri. Se uită în jos și dădu din cap.

— Nu știu, răspunse ea.

— Trebuie să te mai duci câteodată, se auzi o voce bărbătească din spatele ei. Sunetul acelei voci o făcu să vibreze și un fior o trecu prin șira spinării din cap până în picioare. Dinții începură să- i tremure. Asistenta se uita zâmbind la ea. - Am pus la cale o nuntă ca- n povești, adăugă aceeași voce. Cu ochii în lacrimi, Dorie se întoarse încet spre el. Stătea drept și mândru, cu șapca de fermier din Kansas pe cap și făcându- i semn asistentei să nu- 1 dea de gol; avea umerii lăți și coapse fine, așa cum îl arătau blugii și cămașa din bumbac, impecabil de curate. - Cine... Apoi, după ce- și drese vocea... Și pentru cine pui la cale această nuntă?

— Pentru noi. Asta dacă Baxter n- o să fie arestat. Nu putem să ne căsătorim, fără să fie și el prezent. N- ar fi frumos.

— Asta, așa este. Dar Baxter are cinci ani. Cine să- l aresteze?

Cei de la spital și dobtorul Beesley l- au amenințat și- au spus că vor lua măsuri împotriva lui dacă nu încetează să- i tot sune și să- i întrebe dacă 11- au nevoie de un doctor bun care să lucreze cu ei. A ținut- o tot așa timp de două săptămâni, până când m- au rugat pe mine să iau măsuri. Ea dădu din cap și încercă, să zâmbească. Eforturile fără speranță ale unui băiețel de a încerca să- și împlinească un vis se terminaseră, dar. . .

— Fletcher n- o să mai conducă mașina ta niciodată. A spus că se distra, atunci când nu avea voie. Și mai spunea că mai păstrează în ea aroma parfumului tău. Cred ca asta- 1 întristează. Dorie își feri privirea confuză. Doi băieți care doreau ca lucrurile să fie așa cum voiau ei au rămas cu inimile frânte, dar. . .

— Matthew nu mai vorbește cu mine. El crede că aș fi putut face ceva ca să te conving să rămâi. El zice că nu mai poate să trăiască văzându- mă că depun armele fără luptă.

' ¥

<â

Mai zice că nu credea c- o să apuce ziua asta și că- i pare rău c- a trăit- o. Ea se încruntă. Voia să- i spună că Matthew ar fi venit pe acolo. Un bătrân și doi băieți care credeau că pot schimba inevitabilul era încurajator, dar... .

— Era într- adevăr ceva ce- aș fi putut face?

Se auzi o al armă, urinată de niște voci prin radio. Dorie le ignoră.

— Gil. . .

— M- am gândit. Voiam să rămâi la noi, spuse el apropiindu-se de ea, dar am crezut că tu vrei să vii înapoi. Și atunci am fost de acord cu tine. Vreau să spun că dacă te- ai fi hotărât să rămâi, nu voiam să regreți asta mai târziu. Tu ai vrut să vii înapoi, nu- i așa?

— O ambulanță vine de la *Holy Trinity Retirement Home, an\m\a* asistenta. Două cazuri cu dureri la piept. Intervenție pregătită pentru patru minute.

— Sună la doctorul de serviciu, vezi cine- i acolo și întreabă dacă doctorul Gillmore este în spital, îi răspunse Dorie înainte să se întoarcă către Gil.

— Eu. . .

— Ți- am spus că nu sunt bun la asta. Ni ci odată n- am fost în stare să joc jocul acesta cum trebuie. Tu trebuie să- mi spui ce vrei, pentru că eu nu sunt în stare să ghicesc. Doamne, ce dor mi-a fost de tine! Tot timpul m- am gândit la tine. Ce mai faci? Ești bine? Nu mai pot să mă concentrez, nu mai pot să dorm, să mănânc, nu mai mi- e foame. Dacă nu voiai să te întorci aici, de ce nu mi- ai spus? Direct. Nu să- mi spui că ești tristă că pleci, ci pur și simplu că nu vrei să pleci.

— Of, Gil, mi- a fost atât de dor de tine, dar… dar acum nu este momentul cel mai potrivit să- ți explic totul.

— Știu că ești ocupată. Spune- mi numai că te întorci acasă cu mine și n- o să- ți mai stau în cale până când termini.

— Nu pot pur și simplu să. . .

— Nu poți să ce? Să strângi totul și să pleci? Și eu m- am gândit la fel. O să vând fenna dacă trebuie. Compania Chandler Cattle este interesată… Nu sunt americani- era îngrijorat din cauza asta-dar putem să mai așteptăm o vreme să găsim o companie care este și apoi. . .

— Să vinzi ferma? Nu. Eu. . .

— Dorie, eu te iubesc. Dacă pentru ca să fim împreună trebuie să vând ferma, atunci o voi vinde. Am înțeles că nu pot să- ți cer să renunți la tot ce ai aici. Eu pot. O să vând ferma, dar cred că trebuie să- ți spun că sper să ajungem la un fel de compromis înainte de a se ajunge la asta. Ea rămase mută. Sunt aici, zise asistenta, mergând spre ușile din sticlă.

— Nu putem să vorbim despre asta mai târziu? îl întrebă, uitându- se la el peste

umăr, în timp ce plecase după asistentă către sala de intervenții.

— Nu, nu cred. Adică despre vânzarea fermei da, putem vorbi mai târziu, dar acum

z

vreau să lămurim cealaltă problemă. Îmi trebuie un răspuns.

— Gill Privește în jurul tău. Acum am de rezolvat o urgență și nu pot să- ți dau un răspuns pe loc. El se uită în jur, dar nu părea să- i pese unde află sau ce se întâmpla acolo.

— Ba da, poți. Da sau nu, este simplu.

— Da sau nu ce? întrebă ea în timp ce ieșea în căldura înăbușitoare de afară pentru a- i asista pe infirmieri. El o urmă până la jumătatea drumului spre ieșire.

— Da, o să vii acasă și o să te măriți cu mine. Sau nu, n- o să vii înapoi și Matthew, băieții și cu mine o să venim aici și apoi o să ne căsătorim.

— Asta- i o nebunie, zise ea ajutând la scoaterea unei tărgi din ambulanță. Tu ești un fermier și locul tău este în Kansas.

— Locul meu este lângă tine. Se dădu puțin înapoi pentru a face loc, când ea și unul dintre infirmieri trecură pe lângă el, Dorie consultând pacientul în același timp, încă un pacient urma și Gil intră în camera de tratament după ei.

— Nu poți intra aici, Gil.

— Ei bine, nu plec până nu- mi dai un răspuns.

— Ești doctor? auzi Gil întrebarea venind de la o femeie micuță

și mai în vârstă, care stătea lângă el. Se uita la el prin ochelarii care- i atârnau pe vârful nasului. - Unde ți- e uniforma?

— Nu sunt doctor, răspunse el. Se duse mai încolo și zise: Ea este doctorul.

— Nu- mi plac doctorițele. N- am avut parte de nici una în viața mea. Tu ești asistent? în zilele noastre sunt o mulțime de bărbați asistenti. Unde- i uniforma ta?

5 5 — Nu sunt nici asistent. Sunteți rănită? Aveți nevoie de ajutor? întrebă el, aplecându- se pentru a o privi, apoi uitându- se în jur după ajutor.

— Doamne, nu, nu sunt rănită. Dar dumneata? O altă femeie în vârstă, care era pe cât de înaltă, pe atât de grasă, se „rostogoli'' până în spatele primei femei, urmată de un domn și mai bătrân.

— Este vreunul dintre voi rănit? întrebă Gil preocupat. Aveți nevoie de un consult?

— Nu, dumneata ești rănit? întrebară ei în cor.

— Nu, eu. . .

— Sunteți doctor? îl întrebă femeia grasă. Unde vă este uniforma?

— Dorie! strigă Gil. Ea își ridică privirea, îl văzu înconjurat de oameni în vârstă și apoi trase perdelele în jurul pacientului său.

— Dacă nu sunteti nici doctor, nici asistent, atunci cine sunteti? întrebă doamna cu ochelari, dacă n- aveți uniformă și nu sunteți nici bolnav, atunci ce căutați aici?

Nu era treaba lor nici cine era și nici ce căuta el acolo. Dar acolo de unde venea el, se acorda puțin mai mult respect bolnavilor. Faptul că a trăit suficient pentru a putea fi considerat bătrân, era o realizare.

— Eu o întreb pe doamna aceea dacă se căsătorește cu mine, zi se el simplu, ducându- se spre zona înconjurată de perdele, pentru a evita și alte explicații.

— Dar este prea bătrână pentru tine, fiule, zise domnul în vârstă, trecând pe lângă el și bătându- 1 amical pe umăr.

— Este doar cu doi ani mai mare ca mine.

— A pus ochii pe tine, băiețel, zise ochelarista, trăgându- și un scaun și așezându- se lângă celălalt domn. Nu poți avea încredere în ea, mai ales când vorbește despre vârstă ei. Grăsuna se apropie de el mormăind ceva. Al doilea pacient, care fusese transportat în camera de tratament, avea capul ridicat și i se administra oxigen prin două tuburi scurte care- i intrau în nas. Asistenta îi lua pulsul în timp ce punea întrebări la care el îi răspundea sacadat. Între timp, Gil se uita către cei trei bătrâni care- și găsiseră locuri și acum stăteau împreună în mijlocul camerei.

— Pe ei îi așteptați? presupuse el, arătând spre cei doi bolnavi care veniseră cu ambulanța. Toți trei dădură din cap că da.

— Unde te- a agățat? întrebă grasa nu prea politicos.

— Ne- am cunoscut în Kansas, răspunse el, resemnându- se cu ideea că va avea de așteptat până îi va veni rândul să stea de vorbă cu Dorie. Dar nu avea de gând să plece până nu avea un răspuns de la ea.

Șase săptămâni fusese fără ea, fără un cuvânt de la ea, fără să știe ce mai face sau ce mai gândește. Timp de șase săptămâni încercase să se autoconvingă că făcuse bine atunci când o lăsase să plece, când își zicea că nu- i aparținea, că nu erau făcuți unul pentru celălalt. Șase săptămâni nenorocite, până când a simțit că înnebunește. O nebunie mare care l- a făcut să plece după ea la Chicago. Și o va lua. Nu- i păsa ce trebuie să facă pentru asta. Nu- i mai păsa de acum încolo. Se săturase să mai facă pe durul. Se săturase să mai înghită dezamăgirile vieții cu o linguriță de zahăr și apoi să fie iar bolnav. Se săturase să- și mai pună visurile lui pe planul doi. De data aceasta avea de gând să obțină ceea ce dorea și să- și găsească fericirea. De data aceasta nu mai căuta stele pe cer, nu mai cerea imposibilul, nu mai era visător. De această dată voia ceva real. Adevărat și de durată. O voia pe Dorie.

— Trebuia să te fi întâlnit în ultima excursie pe care am făcut- o iama trecută, zise grasa, împreunându- și mâinile pe piept, nici- n- ai idee în ce te bagi tinere.

— Ba cred că știu, zise Gil încrezător și hotărât.

— Ea este o desfrăbălată. Are manierele unei pisici vagaboande. Flirtează cu oricine. Gil dădu din cap că nu crede.

— Singurul lucru mai rău decât un bătrân prost, zise ea uitându- se pentru o clipă la pacientul de pe targă înainte de a- 1 privi din nou pe Gil, este un tânăr prost. - Știi ceva, nu cred că o cunoști așa cum o cunosc eu, zise el încruntându- se.

— Oh, o cunoaștem foarte bine. Erau cu toții de acord.

— De ce vrei să te căsătorești cu o femeie ca ea? întrebă bătrânul, părând complet derutat. Arată bine, dar nu mai este tânără.

— Nu- mi pasă. O iubesc. Normal că Gil se enervă de această dată. Dar era atât de derutat de părerile acestor oameni despre Dorie, la naiba, nu- și închipuia ce putuse ea oare să facă pentru ca să merite tratamentul aceasta din partea lor. - Dragoste, aiurea, zise grasa. Spune- ne de ce vrei să te căsătorești cu ea.

În numele dreptății se gândea c- ar trebui să le spună acelor oameni cât de minunată era Dorie în realitate . Părerea lor despre ea era în mod evident greșită.

— Bine, zise el, o să vă spun adevărul despre ea. Și- o să vă spun de ce vreau să mă căsătoresc cu ea.

Între timp, în spatele perdelelor, Flora DeLuca, o internă de la *West Si de General* stătea într- un nevinovat tete a tete cu doctorul ei preferat care era mult prea tânăr și prea romantic pentru ea.

— Cine este bucata aceea de came de acolo? întrebă ea, întinzându- se peste mâna lui Dorie pentru a vedea mai bine.

— Ssst. Stai liniștită și taci ca să pot să ascult, răspunse Dorie, încercând să asculte plămânii femeii prin stetoscop. O ținea de încheietura mâinii și era bucuroasă că pulsul era din nou normal.

— Cred că vrea să- ți atragă atenția, dragă. Privește. Dorie îl privi pe Gil peste umăr. Cei trei îl înconjuraseră. Aproape că- i veni să râdă când îi văzu expresia feței, dar știind că nu va putea să scape de acolo pentru cel puțin câteva minute, trase mai bine perdeaua pentru ca nici Flora să nu- 1 mai poată vedea. Nu se putea să nu fie vreun bărbat în cameră, fără să fie ea atentă.

— Pentru ce ai făcut asta?

— Vreau să fiu sigură c- o să fii bine când o să te trimit înapoi acasă. Flora, această permanentă plimbare cu ambulanța trebuie să înceteze. Ți- am spus asta.

— Noi controlăm, zi se femeia, apărându- se. Ascultăm toată ziua ce vorbesc cei de la poliție. Două ture până în centru toată dimineața și asta a fost tot. N- au fost prea ocupați.

— Asta- i altceva. Dar dacă. . .

— Liniște, liniște. Vorbește despre tine. la asscută. Vrea să te ceară de soție.

Du- te afară la el fetiță, lasă- 1 să te ceară.

— M- a cerut deja.

— Ești sigură că n- ai nimic la piept? Dar brațul tău stâng, cam pe aici?

— Ți- am spus că a fost un miracol când eram în ambulanță, în drum spre spital. Mai întâi l- am avut, apoi Leroy mi l- a prins. Dă perdeluțele puțin la o parte să vezi cât de bătrân este Lee, vrei? Dorie oftă exasperată și puțin amuzată.

— N- am să dau perdelele la o parte ca să poți tu să- mi furi bărbatul, zise ea hotărâtă.

— Ești sigură că Leroy este bine?

— Of, draga mea, mă plictiseam atât de tare și era atât de cald în camera aceea. Eu și bătrânul Lee ne- am hotărât să începem să dansăm și să- i punem puțin sângele în mișcare lui Blessed Trinity. Ori cum, erau pregătiți pentru o ieșire. Dorie se încruntă la ea și- și încorda auzul ca să prindă vorbele lui Gil.

Blessed Trinity era autoproclamatul corp al paznicilor de la azilul de bătrâni.

Aproape întotdeauna urmărea ambulanța, dintr- un taxi, până aproape de spital, și după ce aflau știrile veneau repede înapoi cu prețioasele informații și le spuneau și celorlalți. Erau în centru atenției timp de cinci sau zece minute de fiecare dată când făceau ăsta.

— Deci ce- o să- i spui când te va cere? întrebă Flora în șoaptă.

— Nimic.

— De ce nu? Flora era indignată.

— Nu este atât de simplu, încât să se rezolve cu un da sau nu.

— Ba sigur că este.

— El este un fermier din Kansas. Eu sunt doctor în Chicago.

— Ş1— Şi amândoi am investit mult din vieţile noastre pentru ceea ce facem.

— În Kansas nu este lume bolnavă?

— Ba da, dar. . .

— Nu- 1 iubeşti?

— Bineînţeles, dar. . .

— Poţi să găseşti dragostea la fiecare colţ de stradă?

— Bineînţeles că nu, dar. . .

— Eşti proastă?

— Flora! Lasă- mă să- ţi explic. Nu pot să vorbesc serios cu tine.

— Nici nu- i nevoie. Eu îmi dau seama când doi oameni sunt îndrăgostiţi sau nu. Sunt bătrână, dar nu sunt oarbă, şi nu sunt nici atât de proastă pe cât crezi tu. De câte ori crezi că vei mai ajunge să te îndrăgosteşti în viaţa asta?

Peste trei luni şi două zile o să împlinesc optzeci şi şapte de ani şi pot spun câte şanse mai ai. Am fost căsătorită de patru ori înainte de a renunţa la ideea asta definitivai toţi au fost bărbaţi adevăraţi- oameni buni- sexy, nişte cavaleri fermecători fiecare din ei. Dar, doar o singură dată am fost îndrăgostită, în 1952 când aveam optsprezece ani, de un comis- voiaj or, tatăl meu nefiind de acord pentru că era mai mare ca mine, şi pentru că era baptist, ceea ce probabil era mai rău decât primele două lucruri împreună... Dar oricum, zise ea oftând, am făcut greşeala să- mi ascult tatăl. Am aşteptat să cunosc bărbaţi de vârstă mea, de aceeaşi religie şi cu slujbe sigure, şi nu m- am mai îndrăgostit niciodată. Nu ca atunci. Deveni tăcută şi o lăsă pe Dorie într- o stare de meditaţie, dar brusc, zise: - Ascultă ce spune bătrâna Laverne. Ea este încă supărată că l- am luat pe bătrânul Leroy la dans, în loc să- 1 las să joace canastă cu ea. Crede că tipul tău

vine și el după mine! Ascultară discuția de dincolo de perdele. Gil era la fel de nedumerit ca și Laveme și încerca să apere onoarea lui Dorie cât putea de civilizat și politicos față de cei trei necunoscuți pe care, inițial, îi respectase, dar acum îl supărau tare mult.

... Și o să- ți spun de ce vreau să mă căsătoresc cu ea, zicea Gil, încercând să- și țină cumpătul, pentru că mă face fericit.

— In pat. Asta cred că fusese ochelarista.

— Bineînțeles. Dar mă face fericit și numai dacă o privesc, sau dacă o ascult vorbind, sau dacă stau împreună cu ea și privim stelele. Mintea ei este ca un

/X

burete însetat de lucruri noi. Însetat de răspunsuri. Vrea să știe pentru ce sunt făcute lucrurile și cum funcționează. Este o femeie puternică, care știe cine este și ce vrea, și, Dumnezeu mi- e martor, are și ea îndoielile și greutățile ei, dar nu renunță niciodată. Este iubitoare, blândă și generoasă cu copiii mei și. . .

— Vai de mine, zise bătrânul, ai copii. Ea știe că ai copii?

— Da, știe că am copii. Sunt nebuni după ea. Cei trei se priviră și păreau că au ajuns la un consens.

— N- o să se căsătorească niciodată cu tine, zise bătrânul cu blândețe . Ni ci odată 11- au interesat- o copiii.

— Dar îmi iubește copiii. Poți să spui asta numai dac- o vezi cum se uită la ei. - Asta- i prefăcătorie, zise grasa. Anul trecut, de Crăci un, a alergat doi colindători micuți prin jurul camerei, cu un băț. Cu toții am văzut- o.

— Îmi pare rău, dar nu pot să cred asta, zise Gil, gândindu- se c- ar putea să- i facă pe cei trei să- l creadă. De după perdea se auzi un zgomot, apoi un râs ușor. - Crede- mă, zise Dorie râzând încet în timp ce dădea perdelele la o parte, femei. J

asta n- are nimic Leroy, ai de gând să mai trăiești încă cincizeci de ani, sau nu? Bătrânul de pe targa dădu din cap de mai multe ori.

— Dați- i drumul, gata, petrecerea s- a terminat, și timpul ca

toți acești clovni să plece acasă. Gil observă derutat cum Leroy își scoase tuburile de oxigen din nas și începu să se încheie la nasturii de la cămașă. Asistenta cea mică și blondă închise oxigenul și aștepta să- l conducă. Femeia de pe cealaltă targa, o creatură cu un păr portocaliu și doi ochi mari, albaștri, în spatele unor ochelari imenși, trăgea de barele de la cușca ei, strigând:

— Vreau să- l văd mai de aproape.

— Și dumneata, domnule Howlett, ai încurcat- o rău de tot, zise Dorie îndreptând un deget spre el din celălalt colț al camerei.

— Da? De ce? Ce am mai făcut acum?

— Nu poți să vii aici pentru ca să mă ceri de soție și apoi să te întorci către oamenii aceia drăguți și să le spui că vrei să te căsătorești cu Flora, zise ea arătând cu degetul spre cine ar fi fost viitoarea mireasă. Pur și simplu nu accept. Și cred că ar trebui să știi că eu sunt cea care te iubește, și că eu sunt cea care- ți iubește fiii, adăugă în timp ce se apropia de el. Eu sunt cea care- 1 iubește pe unchiul tău, Matthew, și lanurile tale de grâu și vacile tale și privirea ta încurcată, atunci când ești tras pe sfoară. Eu sunt cea care o să se mărite cu tine și o să te necăjească în fiecare zi ca să- ți aduni ciorapii murdari, și care o să- ți bage mașinăriile în câte un șanț, și care o să- 1 necăjească pe Fletcher pentru că este prea tânăr pentru a avea aventuri cu fete ca Flora aia de acolo, și care o să- 1 încurajeze pe Baxter să se bălăcească prin mocirlă cu purceii, pentru că este prea cusurgiu, și care o să te cicălească să scrii cartea și care o să te bată la biliard și care o să aibă grijă când o să fii bolnav și care o să îmbătrânească alături de tine, nu Flora. Terminase, când s- a oprit în fața lui.

— Nu. Nu, Flora, zise el privind- o în ochi, având o expresie la fel de serioasă ca a lui Petru când a primit cheile raiului. Ea îi zâmbi, văzându- 1 înfricoșat și recunoscător;plin de speranțe și profund mulțumit, și toate acestea dintr- o dată. Se apropie de el, își puse mâinile de gâtul lui și- l întrebă:

— Sunt bolnavi în Kansas?

— Câțiva, răspunse el mai relaxat acum când ea era în brațele

lui. Se aplecă spre ea și- i zise:

— Nu atât de bolnavi ca indivizii ăștia, dar vei fi suficient de ocupată. - Laveme, pune- ți mâinile la ochi, dacă ți- i găsești, zise Flora, cred că o să se sărute.

Următoarele două săptămâni le- au petrecut singuri, în Chicago, Dorie terminându- și treburile la spital, Gil colindând prin muzee și biblioteci.

z

Împreună strângeau lucrurile și în fiecare seară îi sunau pe băieți.

z

— Încă două zile, zise Baxter, anunțând câte zile mai rămăseseră până la sosirea lor, unchiul Matt notându- le pe calendar. Și cât va mai dura până când vei fi mama mea?

— In inima mea, sunt dej a. Dar, după ce ne vom căsători, vom da o petrecere mare și judecătorul ne va arăta cum va trebui să procedăm ca să vă adopt, și apoi voi fi mama voastră legitimă, pentru totdeauna.

— Și apoi o să- ți spun mamă.

— Te cred.

— Crezi că asta o să se întâmple înainte ca pisica Emily să fete?

— Sper. Te- ai hotărât ce nume le vei pune?

— Da. Dacă tu n- o să- ți mai folosești numele tău de acum încolo, o să le spun la toți Dorie.

— Minunat.

In prima zi de septembrie, mama lui Dorie își lua rămas- bun de la fiica și ginerele ei pe trotuar, în fata blocului unde stătuse Dorie.

— Să mă sunați când ajungeți, Gil, zi se ea cu lacrimi în ochi.

— Să opriți undeva să mâncați de prânz, ca să nu vă doară capul când conduceți, și când parcați aveți grijă să aveți loc destul.

— O să- mi aduc aminte, zise Gil prinzând privirea lui Dorie care stătea pe locul din **/X**

față. Ii aruncă o privire care voia să spună *„vezi că marna ta*

știe, tu de ce nu știi ”, și apoi zâmbi așa cum fac bărbații când toată lumea le este împotrivă. O sărută pe „mama” Devries pe obraz, și zise:

— Ne vedem peste două săptămâni. Poți să ai grijă de casă și dacă te răzgândești și vrei să te muți la Colby, anunță- ne. Este o căsuță frumoasă acolo, la mai puțin de o milă depărtare de noi.

— Este ușor de ajuns și pe jos, mamă. Gil putea să vină și pe întuneric.

— O să vedem. Hai, plecați acum. Aveți grijă la camionagii. Cred că- drumul este numai al lor. Dorie a adormit cam când au ajuns la douăzeci și cinci de mile vest de Topeka. Soarele se vedea la orizont și în ochii ei. Ii închise doar pentru o secundă pentru a scăpa de lumina puternică, obositoare. In cabină era cald, drumul era monoton și lin, ea era îndrăgostită, muzica country de la radio era tristă și înceată. Următorul lucru pe care- 1 auzi a fost vocea lui Gil, adâncă la fel ca un râu subteran:

— Dorie, am ajuns acasă. Ii simți buzele lângă ureche. Trezește-te Dorotliy, am ajuns înapoi în Kansas.

— Uff.

SFARSIT